

Giới thiệu Kẻ Thứ 3

Bạn đang đọc một trong những tựa truyện teen hay của tác giả Bì Ngạn Đồ có tựa đề Kẻ Thứ 3. Những người mang danh là kẻ thứ 3 luôn bị cay ghét vì là kẻ phá hoại, xen vô tình cảm người khác, đập nát hạnh phúc người khác...

Tôi cũng vậy, tôi là kẻ thứ 3 nhưng tôi không là kẻ phá hoại, tôi chỉ là cô gái mạnh mẽ theo đuổi, giành lấy tình yêu của mình thôi.

Tôi không nhỏ nhen ích kỉ nấp trong bóng tối, vươn tay bị màn đêm che phủ kéo lấy người ấy, dù có lời kéo, tôi cũng tranh giành công bằng giữa trời trong nắng sáng, tôi sẽ khiến anh phải tỏ tình với tôi...

Bởi cái tôi cần là một trái tim yêu thương, chứ không phải một phải là một thể xác vô cảm như tượng đá!

Liệu tôi có đạt được điều mà mình mong muốn bấy lâu hay không, đọc truyện online sẽ rõ!

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Thứ 3* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Gia Đình Bạn

Reng! Reng!...

-Ái! - Tôi bực mình kéo chiếc chăn phủ kín đầu mình, cái đồng hồ báo thức tai quái! Sao luôn reo vào lúc "chuy" đang mơ đẹp thế này!

Ừa nhưng mà hôm nay...? Quái!

Tôi tức tốc nhào ra khỏi tấm chăn phóng thẳng vào WC thay quần áo! Ngày đầu đi học lớp mười một mà!

Tôi tên là Dương Tú Hàn, mười bảy tuổi xuân xanh, hiện tại đang học ở trường THPT Quốc Tế Á- Âu. Môn tôi yêu thích nhất là môn văn và thể dục. Mấy đứa bạn cứ bảo môn văn phải dành cho những đấng thanh niên nghiêm túc cao tay ấn với đầu óc có thể phiêu lên chín tầng mây bất cứ lúc nào. Thế mà cái đầu của tôi thì nằm trệt chỗ ông Thổ Địa với toàn những suy nghĩ bị bựa lại nghiện môn này. Ngoài học chính khoá thì tôi còn học thêm ở lớp dạy Karate và cư nhiên đã mang đai đen bên mình, này này đừng nghĩ đây tom boy nhá! Hàn mình đây còn là vũ công của nhóm múa Thiên Hạc Tp. HCM đó nha!

- Chào cả nhà! - Tôi không chút sức sống bước vào phòng ăn.

- I chang mọi ngày, toàn phút năm mười chín mới xuất hiện! - Lão Quân, anh hai tôi neho mắt nhìn lên đồng hồ.

Lão tên đầy đủ là Dương Minh Quân, mười chín tuổi, hiện là sinh viên năm nhất khoa quản trị- kinh doanh trường đại học Quốc tế MAP. Ủầy! Cái nhan sắc tầm tầm cỡ Chí Phèo mà mặc cái quái gì gải theo lão nưòm nưop. Hot boy à? Hot dog thì có! Cái thứ anh em gì mà tình thâm ruột thịt mười bảy năm trời mà hề gặp là không "chặc chẻm" con em dễ thương này là không được... Ấy chết! Tôi đi hơi ló!

- Ủ đây thì sao? - Tôi nổi điên phóng lên ghế không chút khách khí ngáp dài một tiếng.

- Sáng sớm sao mà gây nhau rồi? - Ba tôi từ ngoài đi vào với bộ vest đen.

Ba là doanh nhân và hiện đang là chủ tịch công ty hàng không quốc gia GMT. Ba rất yêu thương nhưng chưa từng nuông chiều anh em tôi, việc gì ra việc đó. Nhưng cũng chính vì lẽ đó mà tôi thương ba nhất!

Có lẽ mọi người thắc mắc mẹ tôi đâu! Ừm... Mẹ đã mất năm tôi lên sáu tuổi vì bệnh. Có lẽ vì thế mà ba tìm mọi cách cho chúng tôi có đầy đủ tình yêu thương cho bằng người khác. Mặc dầu việc công ty ngập như núi nhưng ba luôn dành chút thời gian ít ỏi rảnh rỗi còn lại của mình đưa anh em tôi đi xem phim, ăn tối hay đến các khu vui chơi giải trí suốt quãng thời gian thơ ấu. Bây giờ chúng tôi đều lớn rồi, ba nghiêm khắc hơn một chút với cuộc sống của chúng tôi. Từ việc chọn trường, học võ, luyện múa ba đều khảo sát rất kĩ. Ba giới hạn khoảng thời gian chúng tôi có thể ở ngoài, cả khoảng tiền tiêu xài hàng tháng cũng không được vượt mức. Nhưng tất cả cũng chỉ muốn tốt cho con mình, tôi không cảm thấy mình bị quản thúc mà ngược lại rất vui! Ba luôn ăn cùng anh em tôi sáng và tối, đôi lúc phải làm việc qua đêm ba cũng gọi về bảo chúng tôi ăn trước, hay khi đi công tác xa nhà, tận nửa vòng trái đất bên kia ba vẫn gọi video về hỏi han hai anh em. Tôi yêu ba nhất nhà!

- Tại anh hai ăn hiếp con mà! - Tôi phụng phịu.

- Con nói đúng thôi! Kiểu này ai thèm hót nó về, ngủ nướng tới độ cháy đen! - Lão lẹ mồm.

Tôi nổi máu sung thiên tiện thể dậm lun vào chân lão cái bốp.

- Ui da!

- Sao thế! Muỗi cắn hả anh? - Tôi dùng đôi mắt ngây thơ hỏi lão. Gì chứ chạm vào nổi tự ái ề kinh niên của tôi là không bao giờ được.

- Không, chó cắn! - Lão đáp lại.

Cứng họng không biết nói gì hơn, tôi cúi mặt vào đĩa cơm gặm lẹ cho hết.

- Thừa ba con đi học!

- Ủ! - Ba trả lời.

Ngồi trong chiếc xe đen mới tinh, qua cửa kính, hàng loạt màu áo trắng nhấp nhô, tựu trường mà!

Xe đỗ trước cổng trường, bước xuống, tôi thấy một chiếc xe màu xám với cánh cửa cũng vừa mở.

- Tương Như! - Tôi ngoắt tay với nhỏ bạn thân cùng tuổi, sở thích i chang và quan trọng hai đứa đều...ế!

- À há! Lâu rồi không gặp, mày vẫn như Xi trum ha! - Bạn thân có khác, sao lầy thế bạn?

- Ủa, tao cũng vui quá vì mày vẫn còn là Donan! - Đòi mà, có qua có lại mới toại lòng nhau chứ!

Đùa vài câu thể thôi chứ tôi với nhỏ là bạn thân với nhau suốt từ thuở trẻ trâu tắm mưa cơ! Nhỏ là tiểu thư của tập đoàn thời trang danh tiếng Hamvo VaSa, Nguyễn Tương Như đấy!

Cổng trường mở rộng, gió thổi mát rượi, lớp mười một của tôi bắt đầu...

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Thứ 3* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 2: Xác Định Đối Tượng

- Ê mày rảnh không? - Nhỏ Như tan học không về tới ngay lại bàn tôi.

- Đánh Liên minh với mày à? Tao không chơi! - Tôi tình bơ con mắt vẫn dán vào đồng tập sách gối ngang trên bàn, hazz, không biết dọn sao nữa!

- "Tò lô" vừa thôi Hàn "kho" à! Đi My Way với tao đi! - Nhỏ tiếp tục.

- Ai bao? - Gì chứ vụ này không sòng phẳng là không ổn!

- Tao bao mày trả tiền!

Í vui nha!

- Chúng ta không thuộc về nhau...

- Ê! Đùa thôi, tao lo!

- Ủa! Máy giờ? - Tôi đổi ngay thái độ.

- Mày đóng "Lật Mặt phần ba" của Lý Hải đi! Họp lắm luôn!

Đang lúc hai đứa đang thoả thuận cuộc vui tối nay thì đằng kia lại um sùm trời đất.

- Ê! Con kia, may ăn gan trời rồi hả dám méc bà cô vụ tao quay bài! - Thăng Tuấn nổi tiếng côn đồ nhất lớp dẫn theo một đám râu ria theo phe xúm vào mắng Thủy Ngọc te tua.

- Lại nữa... - Nhỏ Như ngán ngẩm.

- Thiệt muốn ngó lơ! - Tôi cũng chẳng khá hơn.

Thủy Ngọc là bạn cùng lớp với tôi và nhỏ Như, mặt mũi xinh xắn, học giỏi nhưng bị cái nhà nghèo và hiền quá nên bị tụi công tử thăng Tuấn ăn hiếp miết!

Tôi với nhỏ Như mang cặp vào đi lại đó tiện thẻ bề luôn tay một tên:

- Hồng thấy nhục mặt con trai hả? - Tôi dẫu môi.

- Á, buông...ra! - Hân la oai oái.

- Nè, Hân! Tôi cũng muốn đụng vào Hân, đừng anh hùng quá! - Thăng Tuấn vừa giơ ngón tay lên ngay lập tức bị nhỏ Như đục thẳng vào bụng.

Đồng nghiệp Karate mà!

- Hừ! Coi như mây may! - Hân tức giận quay qua lườm Ngọc rồi chuồn thẳng trong khi tôi với nhỏ Như đang dương dương tự đắc.

Nhìn qua Thủy Ngọc, ôi giỏi! Mặt xanh lè nhưng heo bị tái!

- Có sao không? - Nhỏ Như hỏi.

- Cảm...cảm ơn!... - Ngọc lấp bắp.

- Hazz, mai mốt bớt hiền lại chút đi! Thời buổi bây giờ không có bụt đâu mà giúp Ngọc mọi lúc mọi nơi nghe!

...

19h15" - Quán My Way.

Tôi với nhỏ Như ngồi địa miết mà sao chả thấy bóng dáng một gã trai nào ra hồn cả!

- Ái! Sắp rớt mắt rồi! - Nhỏ Như la làng.

- Sao trai chả thấy gì hết vậy! Sang Thái chuyển giới hết rồi à! - Hoi bựa xú nhưng thiệt mà! Ông nào cũng lỏng lè lỏng lét.

- Nghe báo là tình trạng nam thừa nữ thiếu đang gia tăng, chắc mấy ông vì sự nghiệp quốc gia đi cho cân bằng giới tính hết rồi! - Nhỏ Như lăm bằm.

- Buồn cả tấm thân ngà ngọc!

- Cũng may mình chưa ăn gì!- Nhỏ vuốt ngực. - Mày có anh Quân ở nhà "đẹp trai" muốn chết luôn sao không ngắm?

- Cái gì? Lão đó mà đẹp trai hử? - Tôi trợn mắt.

- Con gái có mình mày chê ảnh xấu!

- Vậy thì mày ngắm đi chứ nhìn ông tao chỉ liên tưởng đến mấy con cương thi!

Sau hơn một tiếng đồng hồ ngồi bàn luận về nhan sắc nghiên thủng đồ rác của lão Quân thì tôi phải về, sắp 21h00" rồi không về thì có roi mây chờ sẵn của ba!

Vừa bước ra khỏi cổng, đang móc điện thoại ra gọi tài xế tới đón thì...

Rầm!

Cả tôi lẫn cái thứ vô duyên mất nét vô lịch sự ấy tiếp đất một cách cực kì thô bạo! Vừa định ngược lên chửi cho một tràng "abcxyz" thì một giọng nói cực kì ảm áp vang lên cùng một bàn tay chìa ra trước mặt.

- Xin lỗi! Em có sao không?

Ôi! Soái ca!... Oppa của lòng em!

Vội vàng nắm lấy bàn tay ấy:

- À, em không sao! - Hi hi, tại anh đẹp trai thôi chứ không là tôi đòi rồi đẩy anh ạ!

- May quá! Vậy anh đi trước, xin lỗi em lần nữa!

Í sao đi lẹ vậy anh? Không sao, tôi đã kịp nhìn cái thẻ sinh viên đeo trên ba lô của anh í: Trần Hoàng Vinh, khoa Quảng trị- Kinh doanh trường Đại học Quốc tế MAP. Cùng khoa với lão Quân, nhưng quan trọng lão có chịu giúp không mới đau!

Không sao! Vì trai đẹp, vì valentine này quyết không ngồi nhà cầu mưa ta sẽ làm tất cả!

Anh Vinh à! Anh là của Tú Hàn nha!

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Thứ 3* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 3: Anh Em Thoả Thuận

22h00", biệt thự Dương gia.

- Cộc! Cộc! Anh hai có trong phòng không? - Tôi cố nặn ra cái giọng thỏ non nhất có thể gõ cửa phòng lão Quân.

Cạch! - Lão mở cửa với cái đầu ướt nhẹp.

- Bữa nay mày có đi lạc vô miếu hoang nào không? - Lão thần nhiên cầm khăn lau tóc.

- Là sao? - Tôi ngơ ngác, cha nội này đang nói cái quái gì vậy?

- Sợ ai nhập mày. Bớt dẹo đi em, gớm quá! Để anh bày ới người giúp việc người ta dọn cực! - Lão tỉnh bơ.

- Dương Minh Quân! - Tôi nghiêng răng gần từng chữ xô lão vào trong. Không ngần ngại đóng cửa một cách cực kì thô bạo.

- Ê, Hàn, Hàn! Có gì từ từ nói! - Lão xịu giọng cuống cuống xin tha.

Tôi phóng lên trường rồi "đóng đô" luôn ở đấy.

- Ok! Nhưng... - Tôi cười, một nụ cười không mấy tốt lành. - Anh phải giúp em một việc.

- Việc gì nữa?

- Tán trai!

- Hơ, karate mày học làm gì, túm cổ áo rồi bóp bóp tự nhiên.

- Tán tỉnh đấy ông ơi! Nói chuyện trên mây không vậy? - Tôi điên lên.

- Thì mày cứ đi, kiếm anh làm gì?

- Anh ấy học cùng khoa với anh.

- Tên gì?

- Trần Hoàng Vinh!

Ôi ôi! Sao vừa đọc tên người ta lên mặt tôi đã đỏ vậy nè!

- Không quen! - Lão vào nhà tắm cắt khăn nói vọng ra.

Hừ! Điên lắm rồi nhá! Không sao, vì đại sự ngày sau, ráng nhịn vậy.

- Giúp em đi! - Tôi vẫn kiên trì năn nỉ. Sức mạnh muốn thoát F.A thật là vô địch, nó vượt qua lòng tự ái, nhấn chìm con điên tiết của người ta.

- Thù lao? - Lão ngồi lên giường.

- Muốn gì nữa đây?

- Giải quyết công việc ba tuần!

- What?!

Cứ mỗi lần nhìn đồng hồ sợ là tay chân tôi đã rã rụng ra hết, nói gì ngoan hiền mà cầm bút mở vi tính ngồi soạn. Được cái ba chỉ bắt lão làm, còn tôi thì thành thói xoi nước. Chẳng phải thiên vị gì, chả là ba biết tôi không có chút gì hứng thú với lĩnh vực này nên không ép. Ui! Ba yêu thiết là tâm lí quá chừng!

Ấy vậy mà mỗi lần nhờ lão Quân làm việc gì là tôi lại phải xắn tay áo căng mắt suốt đêm ngồi làm giúp lão. Bực thật!

- Được... - Tôi cố đè nén cơn giận như núi lửa phun trào trong người xuống.

- Được, thế thì anh đây giúp mày!

Anh em ruột thịt mà thế đấy! Hễ có lợi thì mắt sáng rỡ, còn không thì quỳ xuống cũng chả chịu. Chán ghê chưa!

Đang lúc hai anh em đang ngồi huyền thuyên về kế hoạch tán trai hoàn hảo không góc chết thì ba tôi từ ngoài đi vào.

- Hai anh em nói chuyện gì thế? - Ba ngồi xuống ghé hỏi.

- Ờ... Dạ con đang hỏi anh hai về một số mẹo học thôi ba! - Tôi lẹ miệng, đôi khi nói dối cũng là cách tốt hoá giải tất cả.

- Được rồi, dù biết là khuya nhưng hai đứa đi với ba một chuyến được không? - Ba điềm đạm hỏi.

- Dạ? - Tôi cùng lão Quân đồng thanh.

- Đi gặp một người bạn cũ của ba. Đói đế quá thì mai ba xin cho hai đứa nghỉ một buổi.

- Quan trọng lắm sao ba? - Lão Quân hỏi.

Thật cũng không hiểu vì sao khi nói chuyện cùng người lớn, cái bản chất bỉ bựa thâm niên của anh em tôi biến đâu mất, chỉ còn lại sự lễ phép khó ngờ.

- Khá quan trọng. - Ba gật đầu.

- Ừm, con thì không có vấn đề gì nhưng... - Tôi trả lời rồi địa mắt sang lão Quân.

- Con cũng vậy!

Tức tức tôi "dời đồ" từ phòng lão Quân về phòng mình, chuẩn bị cho chuyến đi sắp tới.

Chả biết thế nào mà tôi xả quần trong phong hơn nửa tiếng mà chả ra trò trống gì cả. Núi váy đầm giày dép nằm lê la khắp sàn, mỹ phẩm rớt rơi ngổn ngang, kính khung hơn cả bãi chiến trường trong chiến tranh Thế giới thứ hai.

- Cuối cùng cũng xong!

Tôi cực kì thích thú ngắm mình trong gương. Ôi, công chúa nào giá áo đây? Chiếc váy đen rộng ngang đùi khoe cặp chân chét cũng không dễ sọc, tóc dài tết bím rồi vắt chéo qua một bên vai, thoang thoang ô liu vàng, đôi giày cao gót đi miết rồi quen, tất tằn tất đều đen, đen huyền bí, đen ảo diệu! Trừ cánh môi tô hồng lợt, chứ đen luôn thì tôi thành phù thủy rồi!

Chọn cho mình chiếc ví đen đồng bộ hiệu Vasa của nhà nhỏ Như tặng, đất đỏ kinh hồn luôn đấy! Tôi tung tăng bước xuống nhà, í cha! Ba tôi thì lịch lãm khỏi chê rồi, còn lão Quân... Chải chuốt bao nhiêu thì cũng như cương thi thôi anh ạ!

Trước khi ra khỏi nhà, tôi vẫn kịp khều chị Diễm, giúp việc một cái.

- Dọn phòng giùm em nhá!

Rời khỏi căn biệt thự, chiếc xe chở gia đình ba người chúng tôi lăn bánh.

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Thứ 3* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 4: Duyên Phận

Bạn có tin vào duyên số ân tình được Ông Tơ Bà Nguyệt se kết không? Vâng, thú thật là tôi không tin đâu ạ, các mớ dây mơ rễ má rối rắm sến sẩm ấy tôi không bao giờ thêm quan tâm tới đâu!

Nhưng đó là của trước kia, đi vào cõi dĩ vãng rồi! Bây giờ tôi xin tâm phục khẩu phục ngàn tiếng xin lỗi bề trên vì con đã coi thường từ hồi đó tới giờ nhé! Vì sao? Vì ngay lúc này đối diện tôi, đối diện nhà, chả phải lão ma cương thi tên Quân ngồi cạnh tôi đâu! Rằng đó là một anh soái ca, hay nữ tử đáng dùng nhất là một chàng bạch mã hoàng tử đẹp trai phong độ lịch lãm đang hiện hữu, Hoàng Vinh đấy!

Hoá ra là thế này, cha mẹ của anh ấy vừa là đối tác làm ăn lớn cũng là bạn thân của Dương chủ tịch ba tôi. Hai người vừa từ Anh về sau thời gian dài sinh sống, họ về Việt Nam để khai triển thương hiệu điện tử gì gì đó và định cư ở đây luôn!

Tôi cả thèm quan tâm đến cuộc nói chuyện của các bậc người lớn, chỉ ngồi tay chống cằm, miệng cắn ống hút, chớp chớp đôi mắt nai tơ nhìn anh! Nhưng có một điều lạ là tay này sao cứ ngồi jm thế nhở? Muốn làm lãnh công tử trong ngôn tình à? Nhưng không sao, băng nào rồi cũng tan trước cái nắng gay gắt của Tú Hân này, ủa? Mà sao tên mình nghe còn lạnh hơn cả hân mà nắng cái quái gì? Huhu cha mẹ ơi sinh con ra sao đặt tên con kì vậy? Ông trời ông tạo tính cách cho con nhưng đâu bắt ép cha mẹ đặt tên con sao đâu?

Đang ngồi say mê hoàng tử thì tự nhiên tay nhúc nhối một cái rõ kinh. Lão Quân véo rất rất "nhẹ nhàng" vào tay tôi để lại một dấu đỏ ửng "đẹp đẽ".

tạm thời vứt bỏ đôi mắt nai tơ ngọt ngào trở lại đôi mắt giết người lườm lão. Làm trò quái gì thế? Tien thẻ đóng luôn đôi giày cao gót xuống chân lão.

- Bớt lại đi cưng! Giữ thẻ diện cho nhà họ Dương với tập toàn GMT với! - Lão ghé vào tai tôi.

- Xi! Gớm ăn! - Tôi phốt lờ lời lảm nhảm của lão quay về làm con nai tơ hiền lành.

Bất chợt bác trai bên kia nhìn hai anh em tôi hỏi.

- Hai cháu bao nhiêu tuổi?

Vừa định mở miệng đã bị tên vô duyên nào đó nhảy thẳng vào mồm ngồi mất rồi.

- Cháu mười chín tuổi!

- Nó đang học khoa Quản trị- Kinh doanh, cũng tài lắm! - Ba tôi phụ họa thêm.

Huhu ba ơi, còn đứa con gái bé bỏng tội nghiệp ở đây nè!

- Thế còn cô công chúa kia? - Bác gái nhìn tôi hỏi. Ôi ôi phu nhân ví von thiệt quá đúng mà!

- Dạ cháu mười bảy! - Tôi phải thật lễ phép, mẹ của chàng mà!

- Ôi vậy cũng kém Vinh có hai tuổi, hợp đấy! - Bác gái hưng phấn.

Hả? Hợp gì ạ? Ôi ôi...!

Tôi trợn mắt khó hiểu.

Bác cười cười quay sang bác trai rồi nhìn ba tôi. Nhận được cái gật đầu từ chồng mình, bác gái nhìn tôi.

- Hay hai đứa thử tìm hiểu nhau xem!

Hả? Tôi sốc tới mức phun hết toàn bộ nước trong miệng ra, ho khù khụ.

- Dạ? - Tiếp tục ngơ ngác, không phải là cáo giả ngu đâu!

- Hai đứa thành một cặp tìm hiểu nhau xem!

Ôi! Cảm giác gì đang lằng lằng trong lòng tôi đây? Hạnh phúc quá đi! Sao bao nhiêu năm tháng vất vả đau đớn khó chịu mang danh F.A thì ngày hôm nay, Dương Tú Hân đã có chàng bên cạnh, hơn nữa là một anh chuẩn soái ca đấy!

Trong lúc tôi còn đang ngồi mơ mộng thì ba tôi cười sảng khoái!

- Hai người muốn thành thông gia với tôi sớm vậy sao? Tú Hân, con đồng ý không?

Trời ơi ba ơi con muốn nhảy lên gật đầu lia lịa rồi ôm ba vài cái! Thank kiu papa!

Không không không! Giữ thẻ diện... Tôi nhẹ nhàng gật đầu.

- Dạ, ba nói thế thì con đồng ý!

Trong lúc tôi đang vui sướng thì lão Quân đang ngồi giật mép.

- Thế là toi người xử lí giùm công việc rồi.

- Thế cháu Vinh có đồng ý không? - Ba tôi nhìn anh Vinh.

Tôi chăm chú nhìn, lạ ông trời xui khiến sao cho ảnh gật đầu giùm con, con không muốn tiếp tục bị gáng mác ế đâu!

Anh ngồi im, hơi lưỡng lự rồi chợt đứng thấy bác trai nhìn, trả lời theo tôi là có chút gượng ép!

- Cháu cũng vậy!

- Được! Nè mọi người, nâng ly nào! - Bác trai vui mừng giờ ly rượu vang lên.

Cảm giác vui mừng của tôi thật sự là có tí tụt dốc, không hiểu sao tôi thấy cái đồng ý này đau đớn tới vậy, giữa hai đứa hoàn toàn chẳng có tí gì hợp nhau hay thân thiết cả.

Nhưng đổi lại, càng nhìn anh tìm tôi lại càng loạn xạ, nói thật nhé! Anh không phải mục tiêu tấn công đầu tiên của tôi, nhưng anh lại là đối tượng đầu tiên khiến tôi để ý nhiều tới vậy! Nhưng nếu nói thích, yêu, có lẽ cần quãng thời gian dài...

Bữa tiệc kết thúc trong sự vui vẻ của hai bên, gia đình anh Vinh về trước vì tôi còn "sửu nhi" ở lại "tự sướng" xiu. Qua tấm kính trên tầng ấy nhìn xuống, thấy bác gái đang nói gì đó với anh, có vẻ tức giận anh ngay lập tức vào xe. Dấu chấm hỏi nằm rõ trong đầu tôi.

- Hàn! Về thôi con! - Ba tôi gọi.

- Dạ.

Hôm sau, tôi cực kì vui vẻ tung tăng vào lớp học, ai ngờ vừa vào tới lớp đã đụng ngay một Thủy Ngọc ngồi gác mặt lên bàn, sầu ối thật thảm!

Theo thói quen, tôi tiến lại hỏi.

- Sao thế? Tụi thằng Tuấn ăn hiếp bà nữa hả?

Ngọc ngược mặt lên lắc đầu.

- Không có!

- Vậy có chuyện gì?

- Tôi không sao! Không có gì hết.

- Ồ! - Thấy Ngọc không muốn chia sẻ tôi cũng không buồn hỏi, trở lại bàn của mình, nụ cười vẫn không dứt ra được.

- Mà bị gì thế? - Nhỏ Như vừa vào thấy bộ mặt cười như bị ngo của tôi lập tức biết ngay có chuyện vui.

- Tao không còn F.A nữa!

- Hà? - Nhỏ sốc cay sốc đắng.

- Ba vừa giới thiệu cho tao một chàng, đẹp trai cực kì, là thiếu gia con của một người bạn cũng là đối tác làm ăn của ông!

- Ái chà! Nhất là mà rồi! Chàng tên gì? Bao nhiêu tuổi? - Nhỏ cực kì hí hửng thích thú với hoàng tử của tôi.

- Trần Hoàng Vinh, mười chín tuổi!

Ai ngờ tôi vừa dứt câu đã ngay lập tức nghe tiếng một quyển tập rơi xuống, Thủy Ngọc vừa định đi ra đã làm rơi tập rồi đứng thất thần như trời trồng ở đó.

Tôi và nhỏ Như ngo ngác nhìn nhau, chuyện gì vậy ta?

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Thứ 3* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Khái Niệm yêu

- Ngọc! Ngọc! - Tôi với nhỏ Như đứng hươ hươ tay cả buổi trước mặt Thủy Ngọc nhưng xem ra chẳng có động thái gì.

- Chương Thủy Ngọc! - Tôi điên lên.

Chớp mắt vài ba cái Ngọc nhìn tôi bằng tôi mắt rất lạ, hình ảnh tôi hiện lên mờ nhạt trong đồng tử Ngọc qua màn nước. Rồi... Ngọc chạy đi.

Tôi với nhỏ Như chưng hửng nhìn nhau: Cái gì thế trời?

Suốt buổi học hôm đó, tôi thật sự đã cảm nhận được Thủy Ngọc hoàn toàn khác xa mọi hôm. Đôi mắt lúc nào cũng đỏ đỏ như sắp khóc, chốc chốc lại gục mặt xuống bàn, chẳng còn nét siêng năng chăm chỉ như mọi khi mà thay vào đó là một con người thiếu mất hoàn toàn sức sống.

Lúc ra về, tôi vừa định hỏi cậu ấy rốt cục chuyện gì vừa xảy ra, ai dè vừa nghe tiếng tôi Ngọc đã lập tức đi thẳng.

Ủầy! Nếu là mấy bà tiểu thư khác chắc tôi đã chửi cho một tràng abcdxyz rồi, vì cái tật chảnh choé ỷ! Nói thật, ở trong cái trường chuyên Quốc tế này mà không có gia thế chống lưng thì thế nào cũng bị đè cho tới mức không ngẩng đầu lên được, như Thủy Ngọc là một ví dụ. Tôi chả sợ một thằng công tử, nhỏ tiểu thư nào hết bởi chúng nó không sợ karate đai đen của tôi thì cũng nể tiếng nói của ba tôi trên thương trường, có lẽ chỉ vài doanh nghiệp quốc tế diện rộng mới ngang hàng với tập đoàn GMT thôi, những tập đoàn nhỏ hoặc tầm tầm thì nhìn ba hay anh em tôi đều phải né tránh hoặc nể một nể hai, bởi chỉ cần ba nói vài tiếng với các cổ đông hay trực tiếp rút lại cổ phần của mình thì đồng nghĩa công ty đó sắp toi rồi đấy, còn lý do vì sao GMT không sợ tập đoàn khác rút cổ phần? Đơn giản thì hơn một 2/3 cổ phần đã do họ Dương nắm cả rồi, mún rút thì cứ rút chỉ sợ họ lỗ vốn thôi. Nói thì huênh hoang thế chứ ba luôn dạy anh em tôi không nên mang gia thế gia đình ra kênh kệu, mà anh em tôi chả làm cái gì đâu? Tự chúng nó ảo tưởng ra rồi tự sợ thế thôi!

Gần chiều, tôi bắt đầu thực hiện trò lấy lòng chàng, gọi điện thoại cầm muốn rụng tay mà chả ai bắt máy.

- Alo! - Ôi trời thiên thần giấu anh ở chốn cực lạc nào giờ mới chịu nhấc máy thế anh?

Tôi mệt rồi, chả thèm vòng vo tam quốc chi cho mệt, tôi nhảy thẳng vô vấn đề.

- Anh có rảnh không, đi cafe với em nha!

Sau năm giây quân sư suy nghĩ anh phán cho tôi câu chuẩn mực xanh rờn.

- Anh bận rồi, hẹn em dịp khác nhé!

Que que! Trò gì thế anh? Tôi cố kim chế con cộp cái sắp chui ra trong người mình lại, nhẹ nhàng.

- Ừ, vậy bye anh!

Điện lên, tôi gọi cho nhỏ Như, tới lượt con này kẹt trong WC hay sao mà mãi không bắt máy thế, lại thêm cái nhạc chờ dị hợm không giống ai của nó làm tôi thiệt muốn ngán com.

- Alo! - Cái giọng lười chầy thây vang lên bên đầu dây kia.

- Làm biếng vừa thôi má! Đi cafe với tao đi!

- Tao đang thả thính...

Cái con dờ người, ể thiêu ể cháy tới mức ham hố lố nhăng rồi, thả thính điencuồng không tự chủ luôn. Kì trước thì thả trúng thẳng nhóc lớp bốn, sau cái nữa thả trúng một bác trong hội cựu chiến binh, đúng thiệt là "già không bỏ nhỏ không tha", vài gì kì này thả trúng cha nội 3D cho mi chừa!

- Cả sắp cắn câu, vậy nha, Bye!

- Ê! Nè... - Chưa kịp nói hết câu đã bị tiếng cúp máy cái rụp bên kíp đục cho một cú, bạn thân của tôi đó trời!

Tôi phóng thẳng lên giường lôi đầu con gấu bông ra xả giận tới tấp, nói chung là túi bụi sùi lụi. Kể cũng tội nghiệp em nó luôn bị tôi biến thành vật trút giận. Ở mà ngấm kĩ nữa thì không sao, em nó trung thành luôn biết phục tùng chủ mà!

Chả có trai đi cùng nên tôi cứ lựa đại bộ váy suông màu trắng, đôi giày bata cùng màu là xong. Muốn đổi không khí xiu nên tôi không tới quán ruột My Way nữa, bảo tài xế tấp vào một quán cafe xa lạ hoàn toàn nhưng lại có cái tên rất đặc biệt và thu hút: Nếp.

Tôi chẳng biết nó có ý nghĩa gì nhưng khi bước vào trong, không gian trong đây quả thật rất tuyệt vời. Bởi vì sao, nó như tách biệt hoàn toàn với thế giới ngoài kia, lánh xa cái thị thành náo nhiệt ồn ào đầy khói bụi, vào đây ai cũng sống dậy với hình ảnh Sài Gòn - Gia Định xưa. Màu sắc chủ đạo là màu nâu cổ điển và màu vàng ngà chiều. Những chiếc xe kéo yên lặng đậu bên tường, trên trần treo lủng lẳng những chiếc đèn dầu xách tay ngày xưa với ngọn khói bốc lên nho nhỏ,... Bàn ghế màu nâu như những chiếc ghế trong nhà Hội đồng hồ trước làm bằng gỗ lim bóng ngời. Xung quanh tường treo những bức tranh, bức ảnh về Sài Gòn lúc ấy, tái hiện rõ ràng và chân thật nhất những gì đất nước đã đi qua. Giai điệu nhạc cổ điển êm đềm nhẹ nhàng lướt qua tai. Tất cả hợp lại tạo một không gian vừa cũ vừa mới đối với khách hàng.

Tôi đi sâu vào trong định tìm một bàn một người nào đó trong góc khuất diễn cho thật đúng tâm trạng của một cô gái tội nghiệp cùng một lúc bị bạn trai và nhỏ bạn từ chối! Ai có dè vừa đảo mắt qua cửa sổ, tôi lập tức đứng hình, máu điên sôi sùng sục trào lên tới cổ họng rồi! Vâng, người ngồi ở đó không ai khác chính là cái kẻ vừa la "Anh bận rồi" hồi nãy đó, à! Anh bận uống cafe đá và ngồi ngắm cảnh chiều buông!

Chả thèm nửa giây suy nghĩ tôi lập tức đi tới đó, hai tay khoanh trước ngực.

- Không phả anh bận sao?

Khoé mắt anh có hơi ngạc nhiên khi ngược lên nhìn tôi nhưng ngay lập tức cúi xuống nhìn ly cà phê trên bàn. Huhu, bộ nó đẹp hơn em hả anh?

- Công việc xong rồi.

Hả? Nói chơi hay nói đùa vậy anh? Tú Hân này mới lên ba à? Tôi cố ghìim bàn tay bầu chặc này giờ lại, nếu anh Vinh mà là lão Quân thì tôi tương cho vài cú này giờ rồi! Ặc! Hân à mầy đại trai lắm rồi! Ồ mà cũng có sao! Anh đẹp anh có quyền!

- Em ngồi đây được không? - Hời lấy lệ cho người ta đừng nói mình vô duyên chứ mong tôi đã đặt xuống cái ghế đối diện anh từ thời tám hoành nào rồi! Mà anh ngon nói "không" thử coi?

Cái vụ xạo sự bận bịu gì đó của anh tạm thời em ghi vào sổ nợ nhé! Chừng nào anh hoàn toàn đổ trước em rồi tính luôn tất thấy!

Mà hình như càng nói chuyện với anh tôi càng thấy mình giống con dở người ngồi nhăm một mình với bức tượng đá. Tôi nói bao nhiêu, kể bao nhiêu thì anh đáp lại cũng chỉ có "ừ, ờ" và gật đầu.

- Nè! Anh có nghe em nói không vậy? - Tôi kìm chặt nỗi cảm xúc của mình hỏi lớn.

Anh lại gật đầu.

Trời ơi là trời! Trò quái quỷ gì thế anh? Tôi điên lên.

- Rốt cục thì anh có phải bạn trai em không vậy?

Anh bình thản nhìn tôi, cơ mặt chẳng có tí cảm xúc.

- Phải.

- Bạn trai thái độ như vậy?

- Cần thiết sao? Dương tiểu thư, cho dù anh và cả em, thích hay không thích nhau thì đã thế nào? Điều không có ý nghĩa, bởi nó được định sẵn hoàn toàn, dù muốn thay đổi cũng chỉ là phí sức!

Trong mơ hồ tôi nghe tiếng anh nói, tôi hiểu, nhưng sao lại có màn sương chắn ngang làm nó nhòe đi hẳn trong tư trí.

- Em không hề muốn thay đổi! - Tôi phản lại.

- Em đã từng nghe khái niệm hoàn hảo cho từ "yêu" bao giờ chưa? Không một đại thi hào, triết gia hay bất cứ ai định nghĩa đúng cho từ đó, phải không? Anh, em đều không rõ nó là gì đâu. Anh chỉ có thể như vậy, còn em muốn chúng ta như các cặp khác, xin lỗi em, anh không làm được.

Nghe anh nói mà ngay chính lúc này bản thân tôi cũng không biết mình hiểu bao nhiêu hay thấm bao nhiêu, gì thế? Cái gì vậy?

Anh đứng dậy để lại tờ 100k rồi đi thẳng, vừa kịp định thần lại tôi bầu chặt tay, hết vọng theo bóng anh.

- Em không biết "yêu" là gì! Nhưng em biết nó không phải cách anh đang thể hiện!

Rời khỏi Nếp, leo lên xe, vừa bực mình lại cảm thấy bị tổn thương chút chút. Nực cười thiệt! Không có khái niệm yêu chẳng phải bao nhiêu cặp vẫn say nhau đắm đuối đó thôi!

Đang ngồi gác tay suy nghĩ mông lung thì điện thoại nhỏ Như gọi tới, ha! Giờ mới nhớ tao í hử?

- Alo! Vỡ mộng rồi hả cưng? - Tôi châm chọc.

- Thính thả sai chỗ. - Giọng nhỏ yếu xiu.

- Trúng ai nữa vậy? - Trái ngược với nhỏ, tôi thấy hưng phấn lắm à nghe!

- 3D.

Hà! Trời đất ơi sao miệng tôi linh gớm thế này, mới nói đây giờ dính thiệt! Chừa nha con phen này hết hám trai.

Nghe tiếng tôi cười sặc sụa bên đây, giọng nhỏ la lớn.

- Mày cười trên nỗi đau của tao đấy!

- Ai mượn mày không đi với tao, đề...

- Đề gì?

- Thôi, dài dòng lắm mai tao kể cho nghe!

- Ờ.

Tôi đó, tôi ôm con gấu bông ngồi suy nghĩ miết về mấy lời anh nói, tình yêu là cái quái gì? Tôi không biết, thật! Tôi đâu cần anh nói tiếng yêu, chỉ cần anh quan tâm tôi chút, cho tôi bờ vai để dựa khi tôi buồn, khi tôi nhớ...mẹ, tôi đã chán ngán lúc nào cũng dựa vào vách tường lạnh lẽo lắm rồi.

Cộc! Cộc! Tôi vội chạy ra mở cửa, chị Diễm nói.

- Tiểu thư, thiếu gia đang đợi cô xuống ăn cơm!

- Ủa ba em chưa về hả chị?

- Hình như ông chủ có chuyển công tác gì đó nên tối nay chắc không về đâu.

- Ờ, chị xuống trước đi em xuống liền!

Quay về phòng, tôi sực nhớ ra lão Quân, uầy lại tiếp tục muối mặt nhờ lão nữa sao? Thôi vì hạnh phúc tương lai ráng vậy! Tôi tới học tủ lấy ra hai tấm vé xem phim hàng ghế đầu tự chọn mà nhỏ bạn mới nhượng lại thành vật hối lộ. Tiếc xót dạ luôn đấy nhưng phải đành lòng thôi!

Anh Vinh em không tin anh không đổ trước em!

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Thứ 3* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Nạn Thuốc Sô

Cầm hai cái vé xem phim, tôi lon ton bước vào phòng ăn, hơ...! Cái gì mà chờ em gái xuống ăn cơm? Lão ngồi ăn ngon lành tới nỗi chén cơm voi đi một nửa từ thuở nào rồi!

- Anh hai! - Tôi ngồi xuống bàn cũng cầm đũa lên ăn cơm.

- Gì nữa này?

- Anh Vinh có tham gia hoạt động gì của trường không?

- Hỏi làm gì? - Lão tiếp tục ngân nga làm tôi tức điên.

- Hỏi cho biết!

- Biết làm gì?

Quái! Hỏi dần dần thế anh? Thiệt muốn trưng vài cú vào mặt lão thật!

- Thì muốn biết!

- Tại cái anh mày kín miệng lắm, không tùy tiện tiết lộ cơ mật đâu!

Rồi, rồi... Tôi đây là tôi biết lão muốn gì rồi, tôi giờ ra hai cái vé xem phim.

Lão vừa thò tay tôi lập tức rút chúng về, khoái chí.

- Anh tham gia gì vậy?

Lão Quân ngay lập tức xoay thái độ 180° không một nghi, tuông ra hết.

- Vinh của mày tham gia vô CLB bóng đá chung với anh, với lại hình như cũng có trong Tình nguyện viên gì đó của mày á!

- Ok! - Đành phải giữ lời hứa tôi đưa hai cái vé cho lão rồi tự mình ngồi cười nham hiểm.

Lão nhìn bộ mặt lộ nguyên si con cáo già của tôi, không kìm được gõ mạnh cái muống xuống bàn.

- Ê nghĩ gì vậy? Nhìn mặt mày dâm thế?

- What?! - Tôi giờ luôn nguyên ly nước bằng thủy tinh định phang luôn vào mặt lão.

- À nhâm, nhìn mặt mày gian thế?

- Tấn công hoàng tử! Ở mà đứng rồi, ngày mai CLB của anh có sinh hoạt không?

- Có.

- Máy giờ?

- Khoảng 3h chiều.

- Hà?

Có mà dở người mới đi đá banh giờ nó, nắng nó thiêu thành thịt xối mỡ luôn cho coi!

Huhu trời đất oi!

- Nè ngày mai anh phải hợp tác với em đó nha!

- Hơi khó à... - lão ngồi nhâm nhi ly nước vừa sẫm soi cái vé xem phim.

- Em tặng thêm cho anh vài tấm poster của idol! - Hazz lại phải chi tiền nữa rồi.

- Được! - Lão lại lật mặt, quả nhiên anh em tình thâm ha, có lợi nhuận mới gắn kết nhau được!

Hôhò, kế hoạch tấn công A bắt đầu!

Mừng cái ngày mai trường tôi tổ chức cái gì mà Đại hội chi bộ gì đó không biết và tôi được nghỉ, tha hồ dành nguyên buổi sáng tán ngẫu với nhỏ Như và kế hoạch chiều nay.

- Í của mày là ảnh chả có xú húng thú? - Nhỏ hỏi.

- Ờ, cái gì mà khái niệm tình yêu, muốn thay đổi cũng không được? Tao đâu phải ngu tới mức không hiểu! - Tôi ngồi nhâm nhi ly capuchino nóng trầm ngâm.

- Ê, có khi nào ảnh yêu người khác trước rồi không?

- Tao cũng nghĩ tới cái đó, nhưng mà yêu rồi thì ba mẹ ảnh giới thiệu tao làm gì và vì sao anh Vinh lại gật đầu đồng ý?

- Ờ, cũng phải...

- Thôi gần trưa rồi, tao phải về xem bánh dạn nhà bếp làm xong chưa! - Tôi hơi hấp tấp đứng dậy.

- Mày muốn bày trò gì nữa vậy Hàn? - Nhỏ Như hiểu kì.

- Kế hoạch A "Em gái ngoan"!

Tôi về thì thấy một bát bột làm bánh nằm trên bàn trong nhà bếp, nhân lúc không ai ở đó tôi len lén nếm thử... Hình như hơi nhạt a! Bỏ thêm xíu đường nào!

Ồ nhưng mà lọ đường là cái lọ quái nào ta, cũng tại có bao giờ tôi vào bếp đâu! Bới vào bếp là y như rằng đổ bể banh chảo! A! Cái lọ này bột cũng trắng trắng, nếm thử cũng không được vì đang nhai bốn viên sừng trong họng rồi, mà chắc đúng rồi! Thế là tôi trực luôn cỡ năm muống ăn canh vào trong bát bột, tránh người ta nói mình tấy mặt tôi giấu nhẹm luôn chuyện lén thêm gia vị.

Lướt facebook và ngồi về lung tung hồi lâu trong phòng thì có người lên báo tôi là bánh xong rồi. Ái chà! Nhìn em nó sao mà ngon mắt thế! Mất ngon thì chắc mềm cũng phải ngon rồi!

Nhìn lên đồng hồ, ẹ vậy trời? Gần 3h chiều luôn, tôi tức tốc chải chuốt rồi xách theo hộp bánh phóng thẳng tới trường của lão Quân.

Đi vào trong khu sân tập đa năng, hừ đúng là mấy tay này chỉ có năng sợ họ chứ họ chẳng bao giờ sợ năng! Trời muốn đổ lửa thế này mà mặt đồ thể thao tranh bóng, chả bù với tôi quát nguyên cái nón banh, cái kính râm và cái khẩu trang lên mặt cũng như áo khoác quần dài nguyên người.

- Anh hai! - Tôi làm thỏ non cất tiếng gọi lão.

Cũng chả tốt lành gì đâu mà lão Quân chịu tươi cười đáp lại, không có mấy tấm poster làm mồi nhử thì còn khuya!

- Ái chà! Hôm nay Dương tiểu thư đích thân đến đây! - Lão Khang là bạn thân của lão Quân cũng là người hiểu rõ bản chất bỉ bựa của tôi nhất trong đám.

- Hôm nay em mang bánh tới nè! Ăn không?

- Ngu gì không ăn! - Lão Quân vội chạy lại giục luôn hộp bánh trong tay tôi ra.

Thế nhưng tôi nhìn đáo dác xung quanh muốn lòi con mắt chẳng thấy người tôi muốn tìm đâu cả!

- Ê! Anh Vinh đâu? - Tôi hỏi nhỏ lão Quân.

- À hôm nay nó nghỉ. - Lão tỉnh bơ.

- What?! - Tôi trợn mắt - Anh muốn thử vài cú không? - Tôi giờ nguyên nắm đầm toan đục thẳng vào mặt lão.

Chưa kịp làm gì thì đằng kia lão Khang và vài tên khác đang ăn bánh của tôi la oai oái.

- Hân à sao bánh của em mặn như muối vậy?

Hử? Mặn là thế nào? Tôi tiến lại đó cắn thử một miếng, ặc! Tôi đang ăn cái thứ bánh quái quỷ gì thế này?

Không lẽ...không lẽ cái lọ đường hồi này là...?

Vội vàng chữa cháy tôi giải thích.

- À, chắc anh không biết đây là bánh mà đầu bếp nhà em mới đi nghiên cứu tại viện nghiên cứu ẩm thực ở Thụy Sĩ về, nó có một vị mặn rất đặc trưng! Chưa được công bố rộng rãi đâu!

Kể ra da mặt tôi dày góm, chém gió chuyện trên mây vậy mà không chớp mắt luôn! Lột ra bán mặt nạ cũng bọn tiền à?

Bánh mặn hử? Phen này ngộ độc thực phẩm nguyên đám luôn cho coi! Không muốn hứng trách nhiệm tôi chuồn về trước, may đại quá Hân ơi!

Vừa về tới nhà tôi lập tức bay vào trong nhà bếp cầm cái lọ hồi này hỏi mấy người đầu bếp.

- Chú ơi cái này là lọ gì vậy?

- Thừa tiểu thư đó là muối!

Rồi xong luôn! Bánh ngọt mà trộn với muối... Huhu hậu quả sẽ kinh khủng thế nào đây? Chúa ơi xin cho mấy lão đó bình an vô sự, người đừng quăng con vô nồi lẩu!

Nhưng đời quả nhiên không như là mơ! Tối hôm đó lão Quân hình như chực WC suốt, bác sĩ khám thì bảo rằng lão chỉ bị ngộ độc thực phẩm nhẹ, nhưng tình trạng "bắn pháo bông" thì phải qua đêm nay mới hết!

Trời sập rồi Hân ơi! Lão Quân thì đáng đời vì dám lừa tôi nhưng còn nguyên đội bóng? Dẫu gì cũng cảm ơn vì hôm nay anh Vinh không đi đấy.

Tôi đành méo mặt đi chuộc tội với lão thôi.

- Anh hai! - Tôi gõ cửa.

- Đẹp đi! Mày hại anh ra nỗi này còn tới đây hỏi han giả bộ à?

Ờ hay này giờ kịp hỏi han gì đâu?

- Ngày mai đi học anh đừng nói anh bị chực WC nhé!

Bởi chỉ cần lão không sao thì tôi thoát tội!

- Đẹp!!!

- Em sẽ giúp anh giải quyết công việc 1 tháng!

Nghe tới đây lão lập tức xiu lại.

- Chắc không?
- Quân từ nhất ngôn tứ mã nan truy! - Tôi tự tin.
- Mà đâu phải quân từ.
- Được rồi hứa là giữ lời mà! Kì này tại em sơ suất kĩ thuật thôi, mấy tấm poster em vẫn đưa cho anh!

Suy nghĩ hồi lâu cuối cùng lão cũng chịu.

Ừay! Kế hoạch A coi như thất bại thảm hại rồi! Lại còn ngu chuốc thêm một đồng hoạ!

Bạn đang đọc truyện *Kế Thử 3* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Hiểu Lâm Vô Cớ

Thế là đã qua một tuần kể từ khi cái tai nạn thuốc sủ tự chế đó xảy ra, mặc dù có lão Quân làm nhân chứng nhưng xem ra cả đội bóng đó gồm tôi dư lắm, nghe báo lão Khang đó bụng dạ yếu thế nào mà mướm nhập viện vì mất nước! Ôi thôi thiên địa ơi bột làm bánh pha với 5 muỗng muối thôi mà làm gì mà nghiêm trọng thế? Tóm lại là cá chắc tôi không dám bén mảng tới đó nữa rồi.

Vậy đấy, câu chuyện diễn ra như một vòng tuần hoàn không thay đổi ngày nào, tôi và anh vẫn nói chuyện qua điện thoại đúng 5 - 10 phút một ngày, tôi nói rất nhiều nhưng anh cứ như một cỗ máy với những câu trả lời đã được lập trình sẵn: "Ừ, ờ,..."

Nhưng hình như chính cái đó của anh nó thu hút tôi! Tôi thích nghe tiếng anh nói tới mức không còn cảm thấy bức mình mà còn vui vẻ dẫu anh chỉ ừ ờ với tôi. Ngay cả nhỏ Như cũng bảo cái thái độ này của tôi khác hẳn với các lần trước, mấy cha nội nhoi nhoi, trắng hoa lúc trước luôn bị tôi táng cho sập mặt mỗi khi nhòn nhòn làm đầy thần kinh kiềm chế của tôi bị đứt.

Tôi nghĩ về anh nhiều, nghĩ về những chiêu trò thô non, nai tơ để anh để ý tới tôi, giờ ngồi ngẫm lại, không lẽ chính như thế tôi mới không có anh?

Đang ngồi hóng gió nghĩ miên man thì tiếng ba vang lên sau lưng.

- Làm gì thế con gái? - Ba ngồi xuống cạnh tôi.

Tôi cười có chút ngốc nghếch, hỏi ba.

- Ba ơi! Hồi đó "cua" mẹ ba có giả bộ không?

- Là sao con?

- Thì...có nghĩa là ba làm một vài điều khác với bản tính của mình. Ví dụ như ba không thích động vật, mà vì mẹ thích nên ba cũng giả bộ thích cho mẹ vui?

Ba lắc đầu.

- Ba không làm vậy? Chắc con đủ lớn để biết tình yêu rồi phải không? Với Hoàng Vinh đó!

Tôi gật đầu, hai tay chống cằm đợi câu trả lời từ ba.

- Thật ra hai con người yêu nhau chính là yêu bản tính của đối phương. Cũng như ba yêu mẹ bởi tính cách hiền lành cũng như có phần cố chấp và chính cái cố chấp đó thu hút ba! Còn con, con có thích Vinh không?

Không hiểu sao tôi như bị đông cứng cơ cổ và cơ miệng một hồi, cuối cùng khẽ gật đầu.

- Vậy con thích Vinh ở điểm nào?

Hả? Ở điểm nào, vì sao tôi lại thích anh tôi còn không biết nữa là... Ngẫm nghĩ một hồi, tôi trả lời.

- Dạ, anh khá trầm tĩnh, phong thái chừng chặc!

- Đó, nếu như Vinh tự dưng không như vậy nữa mà trở nên hoạt náo, năng động thì con có thích nữa không?

Ôi thích thế quái nào được, như vậy thì anh có khác nào lũ công tử ăn chơi đùa hoa ghẹo bướm ngày trước bị tôi táng cho chạy mất dép đâu! Tôi lắc

đầu quày quẩy.

Ba vuốt tóc tôi mà rằng.

- Không gì tốt bằng được làm chính bản thân mình con ạ! Không một ai có thể mang chiếc mặt nạ giả tạo suốt đời được, nhất là khi chiếc mặt nạ đó là khuôn mặt của người khác, nó sẽ giấu chúng ta và biến chúng ta mãi mãi là cái bóng của người ta mà thôi!

....

Tốt sao? Ủây! Xem ra từ đó giờ tôi đã đi sai hướng trong tình yêu rồi. Bây giờ chỉnh lại thế nào đây?

Hôm nay khi trời trong xanh mát mẻ không góc chết, tôi cứ nhiên không thể bỏ qua cơ hội để rèn luyện sức khoẻ rồi, nhưng chạy một mình thì chán như con gián nên móc điện thoại gọi nhờ Như.

- Alo! Chào bạn yêu!

Gớm ăn! Bữa nay ai nhập con bạn tôi vậy trời?

- Mà đang ở đâu vậy?

- Thiên đường trần gian, hạnh phúc thăng hoa và nỗi buồn xoá sổ!

- Con dờ, mà đang ở đâu, lòng vòng như Cô Dâu 8 Tuổi không bằng? - Tôi gào lên.

- WC.

- Ăn uống gớm vô, ngồi ở trông cũng đáng, thôi mà ở đó luôn đi! Bye!

Ài! Đành phải tự chạy một mình thôi, bạn bè tốt mà mỗi lần cần thì hết trai lại hết "hỏi sâu".

Tôi vừa chạy đến hồ, mồ hôi đang nhễ nhại tèm lem thì tôi thấy một kẻ ăn xin. Thiet đâu phải không động lòng thương hại mà đi khinh rẻ người ta như mấy con mồm tiểu thư lầu son gác tía khác.

Nhưng khi khuôn mặt gã vừa ngược lên thì từ tự thương cảm tôi hoá thành tức giận muốn điên cuồng. Ái chà anh chàng vẫn cái khuôn mặt đào hoa ong bướm như ngày chúng ta gặp nhau tại các bữa tiệc sang trọng, sao giờ lại tũn tũn thế Cao thiếu gia?

- Ó! Ai đây? Không phải là Cao Tuấn Vĩ thiếu gia của tập đoàn Cao Thị sao? Ồi chà đời ai biết được ngày mai ha! - Tôi liếc mắt buông lời trêu chọc.

Gã chính là con trai độc nhất của Cao gia, chỉ cỡ khoảng hai năm trước thôi Cao Thị và GMT là đối tác làm ăn thân thiết, ai có ngờ được một cái Cao Thị trở mặt nuốt nuốt chừng GMT luôn, tôi còn nhớ rõ trong cái thời kì Dương gia đang đứng bên bờ vực của tán gia bại sản thì cái bộ mặt vênh vào lộ liễu của gã cười khẩy vào mặt anh em tôi! May mắn nhờ vẫn còn những đối tác nước ngoài giúp đỡ và mưu kế sáng suốt của ba GMT mới lật ngược được tình thế, thậm chí còn thu tóm luôn được Cao Thị đưa GMT phát triển vượt lên một tầm cao mới đứng hàng top ten tập đoàn hàng không châu Á và thế giới.

Dù giờ đây không ai liên quan tới ai nhưng thù cũ thì mãi còn đó, Dương Tú Hân này còn chưa báo mà!

Thấy tôi mon men ngồi xuống gã hốt hoảng lắp bắp.

- Tú Hân...! Cô...cô muốn gì...?

Tôi vẫn chung ra cái bộ mặt khinh thường nhìn gã, muốn chuy đây quên đi cái nụ cười cay nghiệt nhạo báng cùng cực của gã vào hai năm trước? Không đời nào? Tôi còn nhớ rất rõ cái đầu điên chết người khi gã giẫm nát sọc chuối ngọc của mẹ để lại, nó là thứ duy nhất kia mà! Thứ duy nhất an ủi tôi từng ngày, bàn tay tôi cũng vì thế mà trầy xước, nhưng da thịt nó đau chỉ là một chút, trái tim đau mới là giết một con người! Nếu không phải tại Cao gia của hắn, ngôi nhà đầy ắp kỉ niệm của cả gia đình tôi, quan trọng nhất là hình bóng của mẹ đã không rơi vào tay người khác! Dù cho bây giờ sống trong một dinh thự mới, cao to, lộng lẫy sang trọng hơn trước, nhưng...nó lạnh lắm!

Tôi tròn mắt nhìn gã, không do dự tâng một bạt tay vào một bên má của gã.

- Điều này tôi đã muốn làm từ hai năm trước rồi!

Phải! Nếu không là do mấy tên vệ sĩ của gã vây xung quanh thì karate của tôi để chừng à? Cũng vì liều mạng dành lại sọc chuối mà một nhát chuy thủ đã vô tư rạch lên vai tôi một đường!

Thật sự chưa đủ hả hê khi chỉ một bạt tay là đủ sao? Tôi vừa giơ tay lên một lần nữa thì đã bị ai đó ghi chặt.

Anh Vinh!

Tôi trở mắt ngạc nhiên, cái quái gì thế? Sao anh lại ở đây? Hơn nữa cái ánh mắt đó là sao?

- Tú Hàn! Tôi không ngờ cô không khác gì bao cô tiểu thư khác! Chính là tự ngỡ mình là thiên kim rồi chà đạp người khác dưới chân! - Anh trợn mắt quát tôi.

Tôi dùng sức vung cổ tay mình ra, khó chịu nhìn anh! Rốt cục anh nghe được mấy phần của câu chuyện mà lại có thái độ như vậy?

- Mọi chuyện không như anh nghĩ!...

- Tôi nói cho cô biết! Tôi chịu không nổi sự sắp đặt này nữa! Tôi còn tưởng cô là một tiểu thư hiểu chuyện nên mới miết cường đón nhận! Nhưng thì ra...ngoài giả thể hiển hách ra cô hoàn toàn không bằng cô ấy! Các người ai cũng muốn đẩy cô ấy vào mức đường cùng!

Anh hét lớn rồi đi thẳng.

Cô ấy? Cô ấy là ai? Xem ra những gì nhỏ Như nói, tôi suy nghĩ không còn là chuyện hoang đường nữa!

Cái gì vậy? Sao lại thấy nhói ở tim thế? Cái thứ nước gì mặn chát đang lăn trên má tôi thế? Dương Tú Hàn à mày đang bị gì thế? Mày điên rồi Hàn ơi!

Tôi quay về nhà đóng kín cửa phòng, áp mặt mình vào bức di ảnh của mẹ, cố nuốt lại một thứ nước mặn chát kinh khủng trong người. Tôi cứ thế, gục trên chiếc giường nệm ngủ say bên mẹ...

Khi tôi thức dậy thì trời đã ngả chiều, nhìn lại mình trong gương, ôi trời sao tiêu tụy như con ma le thể này? Vội vàng vào nhà tắm xối nước ào ào. Nước chảy mạnh mẽ xua tan những thứ tào lao không tốt đẹp suốt ngày hôm nay, tôi chưng thêm một chiếc kính gọng to dùng che đi đôi mắt sưng húp.

Tôi bước xuống nhà thì thấy lão Quân đang thảnh thơi nằm trên ghế sofa chơi game. Cũng chả thèm quan tâm tới lão tôi mở tivi xem hoạt hình và nhâm nhi gói snack.

- Dòm trai riết rồi búp mắt hả cung?

Tôi liếc lão, tấn luôn nguyên cái gối vào khuôn mặt hot dog đỏ la lớn.

- Anh búp thì có!

Lão phóng lại chiếc gối cho tôi rồi hỏi.

- Chứ mày bị gì?

Tôi nằm dài ôm cái gối, lười biếng.

- Chả có quái gì cả!

- Rốt cục mày bị gì thế? - Lão tắt luôn màn game đang chơi dở.

- Đã nói có gì đâu!

- Bữa nay mày lạ lắm Hàn à! Được, không muốn nói thì anh không ép nhưng tốt nhưng kiểm người trò chuyện đi, ba hay Trương Như cũng được! - Lão vò đầu tôi rồi đi thẳng lên lầu.

Tôi nằm xem phim một chút rồi gọi cho nhỏ Như.

- Alo!

- Mày có rảnh thì ra My Way với tao đi!

- Ủ, cũng được.

18h, coffe My Way.

- Hà? Mày nói anh Vinh... Thiệt á hả? - Nhỏ bắt ngờ sau khi nghe tôi kể câu chuyện hồi sáng.

- Con dở! Chứ không lẽ tao dư hơi quá đi kể chuyện phiếm cho mày nghe! - Tôi ưỡ oải.

Nhỏ cực kì điên loạn đập bàn một cái.

- Ê coi chừng gãy! - Tôi cảnh cáo, dân học karate đai đen mà cứ đập miết.

- Không thèm nghe ai giải thích, mày bỏ quách cho xong!

- Bộ mày tưởng muốn là làm được hả? Nên nhớ đây là gia đình hai bên sắp xếp đó! Với lại...tao cũng không muốn...- Tôi lấp lửng.

Nhỏ Như nhìn tôi, thờ dài.

- Hazz mày thích anh Vinh thiệt rồi đó! Hân.

- Tao muốn xem "cô ấy" của anh là nhỏ nào? Hoa đã có chủ thì sao? Đập chậu cướp hoa! Dễ mà! - Tôi thật sự không cam, "cô ấy" của anh hơn tôi bao nhiêu lần.

- Được! Bạn thân! Ý của mày là ý của tao! - Nhỏ hưng phấn.

Làm kẻ thứ ba thì đã sao? Em yêu anh rồi thì anh đừng hồng chạy khỏi tay em! Trần Hoàng Vinh!

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Thứ 3* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Phơi Bày Sự Thật

Sau hôm đó tất nhiên hai người không trò chuyện với nhau nữa. Bất chợt tôi nhớ cái 5- 10 phút lúc trước kinh khủng, tôi không nói chuyện này cho ba nghe, mà hình như bên phía Trần gia cha mẹ của anh cũng không biết, bởi chiều qua tôi mới gặp bác gái ở một Trung tâm thương mại, bác còn hưng phấn hỏi tôi và Hoàng Vinh tiến triển tới đâu rồi cơ mà! Bất đắc dĩ tôi cũng đành ậm ừ gật đầu.

Mọi chuyện có lẽ sẽ chỉ dừng lại ở việc hiểu lầm ở anh và tức tối, bực dọc của tôi. Tất cả sẽ mờ mờ như trong sương mù cho tới một buổi chiều, khi tôi đang đi dạo bên bờ sông Sài Gòn, ánh ráng chiều hoà sức rọi lung linh trên mặt sông trông một dải Ngân Hà đang nổi. Gió mát lồng lộng của khí trời thu hất tóc của tôi khỏi cổ và bờ vai bất chấp tôi đã quết lên đó một mớ keo giữ nếp tóc, chúng cứ vô tư nô đùa loạn xạ.

Tôi đi và suy nghĩ mông lung, rồi...đột nhiên một cái gì đó quen thuộc dần ăn sâu vào trong cơ thể. Dưới bóng râm của cây phượng to lá xanh mon mọn, sẽ sáng phóng

mất qua thanh chắn cặp bờ sông, tôi thấy Thuý Ngọc, cô ấy không biết từ đâu chạy ra đó khóc vô tư, tâm trí tôi chưa kịp phán đoán chuyện gì đang xảy ra thì một người khác, cũng từ hướng đó hối hả chạy tới. Trần Hoàng Vinh?

Đồng tử tôi mở to, tim đập bất chấp cả nhịp điệu mà run với đôi tay lạnh ngắt. Anh siết chặt Ngọc vào lòng mình. Từ ngơ ngác ngu ngu biến thành tức giận đau đớn, tôi im lặng nép mình dưới tán cây to mà chăm chăm theo dõi.

Ngọc vùng vẫy rồi khỏi anh, la hét bằng giọng nghẹn ngào cùng những tiếng nấc.

- Anh đừng cố nữa! Em xin anh đó!

Vinh nhăn mặt, ôm đầu mình mà bất lực.

- Anh không chịu được nữa! Anh yêu em! Làm cách nào anh chạy đi yêu người khác được!

Ngọc khẽ quệt nước mắt, nhẹ nhàng.

- Tú Hân là một cô gái tốt, cô ấy sẽ cho anh hạnh phúc.

- Không! Cô ta không tốt như vậy! Cô ta đầy sự giả tạo! Anh chịu không nổi nữa rồi! - Anh hét lớn kéo theo đó là một cái nhói tới quận thắt ở tim tôi.

Ngọc lắc đầu, vịn vai anh.

- Anh biết Hân được bao lâu? Có bằng em biết Hân suốt hơn năm năm từ lúc học trung học tới giờ không?

- Ngọc! Chúng ta trốn đi! Trốn đi thật xa! Gia đình, tiền đồ, anh không cần! Ba mẹ anh, và cả Dương Tú Hân đó cũng không làm gì được!

Cái gì? Anh đang nói cái quái quỷ gì vậy! Cho dù anh có đi ra khỏi hệ mặt trời! Em cũng sẽ mướn tàu vũ trụ lôi cổ anh về!

- Anh điên rồi! Anh thừa biết nếu không có sự trợ cấp từ gia đình anh, cái xưởng làm đồ gỗ nhỏ của ba em sẽ tan tành, ngay cả miếng đất nhà em đang ở cũng bị thu hồi, quan trọng là...mẹ em sẽ chết nếu không có thuốc! Em không thể vì hạnh phúc cá nhân mà huỷ hoại gia đình mình, mãi mãi cũng không được!

Hoàng Vinh nhìn Thuý Ngọc, im lặng, trong đôi mắt pha tạp mọi thứ cảm xúc. Trò gì thế này? Hơ... Bây tất cả mọi thắc mắc đã được giải thích rõ ràng cả rồi, nó còn trong veo sắc nét như nước hồ thu. Hoá ra "cô ấy" của anh là Chương Thuý Ngọc, lí do mấy hôm nay Ngọc tránh mặt tôi, là vì tôi là kẻ thứ ba phá hoại cuộc tình của cô ấy. Hai bác biết anh Vinh đã có người yêu mà vẫn giới thiệu với tôi vì họ không chấp nhận một đứa con dâu gia cảnh

nghèo khổ như Ngọc. Anh Vinh yêu người ta mà vẫn gặt đầu với tôi là vì nếu anh không chịu, nguồn trợ cấp hay nói chung là cả gia đình Ngọc sẽ tán gia bại sản lâm vào ngõ cụt. Tất cả những gì anh gắng gượng với tôi chỉ vì một lí do duy nhất, bảo vệ Thủy Ngọc.

Tôi không kiên nhẫn đứng đó theo dõi cái màn tình cảm suýt mướt tới đáng hận đó, quay về...

Tôi điện thoại cho Trương Như, vừa nghe xong nhỏ ngay lập tức phóng tới dinh thự nhà tôi ngay. Hai đứa ngồi cạnh vườn hoa mẫu đơn gần cái hồ bơi, tôi nhăn mặt chỉ biết bứt hoa thả xuống nước cho hả giận.

- Thiết không ngờ nhân vật thần bí đó lại là người ở ngay bên cạnh! - Nhỏ bực tức.

Tôi vò nát cái hoa trong tay, điên đầu quá đi!

- Kế hoạch đập chấu cướp hoa hơi khó thực hiện rồi! Tao còn ngờ "cô ấy" là một con tiểu thư đồng đánh nào đó thì dễ xử, ai dè là Thủy Ngọc!

- Ủầy! Vậy giờ mày tính sao? Vẫn ngang nhiên giành giật hay khoan nhượng?

- Mày bị gì mà kêu tao buông tay, never! Nhưng mà đập tới tấp thì ác quá! Cách làm như vậy với Ngọc không phải gu của tao!

- Hoá ra là vậy! Kì này khổ mày rồi em ơi! - Lão Quân chẳng biết từ đâu đi ra, ung dung ngồi xuống ghế.

- Anh nghe lỏm người ta nói chuyện hử? - Tôi trợn mắt với lão.

- Hai đứa nói chuyện ông ổng vậy tao trên lầu đóng bít cửa sổ còn nghe. - Lão cái lí

- Nổ muốn banh lồng chợ rồi anh tôi ơi! Phòng riêng của ai mà không cách âm! Tào lao mía lao! - Tôi nổi khùng lên.

- Thôi anh mệt mày quá! Tóm lại mày định thế nào? Thủy Ngọc có phải con bé hiền hiền kì đi sinh hoạt mày chỉ anh?

- Ờm đó! - Tôi yếu xìu.

....

Rất cục ngồi tám tới gần bảy giờ tối mà tôi chẳng nghĩ ra được cách gì thâm tóm được trái tim anh.

Dường như cái thứ hạnh phúc kia xa rồi như một hành tinh ảo ở dải thiên hà nào đó trong vũ trụ vậy!

Sao bỗng nhiên tôi cảm thấy câu chuyện này của mình giống như trong ngôn tình, mà tôi sắm vai kẻ phản diện phá hoại nam chính và nữ chính.

Chỉ trách tại sao tôi lại gặp anh, trách vì sao tôi biết sự thật này quá trễ? Giả như lúc trước tôi biết sớm, lúc đó tôi vẫn chưa chìm đắm trong thứ tình yêu đầy ảo tưởng này, có lẽ...có lẽ tôi đã không rơi vào trong cục diện muốn tiến không được muốn lùi không xong hôm nay!

Cộc! Cộc! - Đột nhiên có tiếng gõ cửa phòng làm tôi phải ngưng dòng suy nghĩ của mình lại.

- Ba...

- Chuẩn bị đi con, đi gặp mọi người nào!

- Dạ? Ai ba? - Tôi thắc mắc.

Ba cười rồi bảo.

- Gia đình bác Trần.

Đôi chân tôi lúc này thật sự muốn khụy xuống, giữa một mớ hỗn độn rối ren này tôi có đủ bình tĩnh mặt đối mặt với anh sao? Ậm ừ đóng cửa lại. Mày mạnh mẽ gai góc lắm mà Hàn! Mày không phải đã từng tự nhủ không có gì mà mày không chinh phục được sao? Cố lên!

Tôi cố gắng ăn diện thật đẹp, ngồi trong chiếc xe đen của dòng thương hiệu mới nhất, những ánh điện lung linh của phố xá về đêm nhoà nhoà trong mắt, một hướng giải quyết loé lên trong đầu tôi. Điên rồi, nhưng cũng là duy nhất...

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Thứ 3* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 9: Game Start

Nhà hàng hôm nay chúng tôi gặp thậm chí còn sang trọng hơn trước nhưng tâm trạng tôi thì chẳng thăng hoa mà ngược lại chỉ thấy đi xuống.

Chưa bao giờ tôi thấy mình che giấu tâm trạng giỏi như lúc này, bên trong cái thứ gì đang rối ren bên trong, bộ mặt thần nhiên 100% chăm chăm nhìn anh. Thi thoảng vẫn đóng kịch gặp một tí thức ăn cho anh. Thế thôi.

Cuối cùng tôi vẫn là chịu không nổi, nghiêng rằng bậm môi tôi thực hiện hướng giải quyết của mình. Cố gắng đứng dậy vỗ vai anh nở một nụ cười.

- Em với anh lên sân thượng nói chuyện một chút đi!

Gia đình hai bên nhìn chúng tôi rồi cười hài lòng, trong khi anh nhìn tôi bằng đôi mắt kì lạ không thể tưởng, miễn cưỡng anh gật đầu rồi bước theo tôi.

Sân thượng gió mát lồng lộng thổi, thổi bay luôn cả cái chất giả tạo bề ngoài mà cả hai đứa đang gượng ép này giờ.

- Cô muốn gì? - Anh lạnh giọng, hai tay đút trong túi quần nhìn lên trời.

Tôi đứng quay lưng về hướng anh, thần nhiên.

- Anh yêu Chương Thủy Ngọc bao lâu rồi?

Dù không nhìn thấy nhưng tôi vẫn nghe được hơi thở ngạc nhiên pha cái lúng túng ở anh. Khẽ mỉm cười tôi quay lại ngụ ý lặp lại câu hỏi vừa thốt lên.

- Nếu cô biết rồi thì tôi nói thẳng. Phải! Tôi yêu Ngọc và chỉ yêu mình cô ấy. Còn cô...

- Em thì sao? Chỉ là một tấm bia chắn bảo vệ Thủy Ngọc? - Tôi thật sự khó khăn điều khiển cổ họng của mình nói lên câu nói này.

- Đúng!

Tôi tự cười khỏ, tôi biết khoảng thời gian hơn một tháng yêu anh chẳng thấm thía gì so với cả chặng đường dài họ đã cùng nhau đi qua.

- Anh có nghĩ rằng sẽ vô cùng đơn giản nếu em muốn ra tay loại bỏ Ngọc không? - Tôi cười nham hiểm nhìn anh.

- Tôi cảm cô! - Anh chìa thẳng ngón tay vào mặt tôi. Cố gắng đẩy ngón tay ra khỏi tầm mắt, tôi tiếp tục.

- Anh cảm được sao? ... Nhưng anh yên tâm, em sẽ không bao giờ làm vậy, đầu gì, Dương Tú Hân cũng có lòng tự trọng của mình! Những trò bí ối dơ bẩn đó em sẽ không làm. Nhưng em cũng không nhu nhược tới mức hai tay dâng hiến mỗi tình đầu của mình cho người khác! Anh hiểu chứ?

Anh tức giận nhìn tôi.

- Rốt cục cô muốn gì đây?

Tôi gác tay lên song sắt lan can, nhìn về phía bầu trời đầy sao.

- Lí do quan trọng nhất khiến em không ra tay với Thủy Ngọc đó là, em và cô ấy có cùng một cảnh ngộ. Vô tình em nghe được cuộc đối thoại giữa anh và Ngọc chiều qua, em biết rằng mẹ cô ấy đang đau đớn vì bệnh tật, duy trì sự sống bằng những viên thuốc đáng nhờ vào nguồn trợ cấp của Trần gia nhà anh. Em không muốn cô ấy rơi vào cảnh giống em..

Ngừng lại một chút, tôi nhìn khuôn mặt bớt đi sự giận dữ của anh, tiếp tục.

- Anh biết không? Mẹ đã bỏ em đi từ năm em sáu tuổi cũng vì con bạo bệnh, một đứa trẻ mới chập chững học đánh vần đã nhìn cảnh mẹ mình đau đớn rồi ra đi trên chiếc giường trắng, đau lắm chứ! Bao nhiêu năm trời em chưa từng quên đi mẹ, ngày định mệnh đó thành một bóng đen rất lớn trong lòng em. Ba luôn ngập đầu với cả núi công việc, em biết ba rất cố gắng dành toàn bộ thời gian rảnh cho anh em em tình thương yêu, tất nhiên em không trách mà ngược lại còn thương ba. Nhưng nói thì nói vậy, chứ thời gian ba không rảnh chiếm hầu hết luôn cả một ngày dài rồi, trong căn nhà lớn chỉ có hai anh em, cô đơn trơ trọi chứ anh! Dần khi lớn lên, chúng em đối mặt nhiều hơn với những thứ gai góc trong xã hội chỉ vì cái danh phận thiếu gia, thiên kim của GMT, nhập gia tùy tục, em cư nhiên không thể yếu đuối như Ngọc mà phải mạnh mẽ sắt đá để sinh tồn. Anh biết kẻ ăn xin em đánh lần trước là ai không? Cao Tuấn Vĩ, kẻ đã tước khỏi tay em sợi chuỗi, kỉ vật duy nhất của mẹ, gã là con trai của kẻ đã suýt chút nữa khiến GMT phá sản rồi đấy, kẻ đã để lại trên vai em một đường chuy thủ sâu hóm đấy!

- Cô nói thật? - Anh hỏi.

Tôi cười nhạt, đáp lại.

- Đó là sự thật, không tin anh hãy hỏi ba em hay anh hai em cũng được! Quay lại với vấn đề của em và anh. Tại sao anh không nói cho em biết chuyện này sớm hơn, có lẽ lúc đó em sẽ thành toàn cho hai người. Nhưng anh lại im lặng, đợi em tự khám phá ra, đợi cho tới lúc em đã lụy tình rồi thì muốn buông bỏ làm sao đây, cũng giống như bắt anh buông bỏ Ngọc vậy, anh làm được không? Em biết anh sẽ nói tình cảm hai người gắn bó lâu hơn, bền chắc hơn, nhưng tình yêu không đo đếm được bằng thời gian đâu anh! Một khi đã yêu rồi thì đừng tính là một ngày, một tháng, một năm, cho dù là một giây cũng yêu là đã yêu.

Anh nhìn tôi, đôi mắt đã không còn cay ghét như ban nãy mà đã có sự cảm thông.

- Cả ba chúng ta không ai có lối thoát cả! Tóm lại ông trời muốn tôi làm sao?

- Không! - Tôi lắc đầu - Em sẽ mở cho tam giác này một lối thoát, em vẫn sẽ yêu anh và nỗ lực chinh phục anh, anh yêu cô ấy, anh cứ yêu! Em sẽ cho hai người những thử thách gọi là phá hoại, em sẵn sàng sắm vai kẻ phản diện, kẻ thứ ba trong cuộc tình này. Anh yên tâm, em là đứa con gái biết điểm dừng, nếu hai người thật sự để em thấy tình yêu hai người bền chắc tới mức không gì phá hủy được, em sẽ buông tay, cho dù phải quỳ xuống em cũng van xin ba em hủy bỏ mối duyên này! Nhưng nếu hai người lại không qua được, thì có chết em cũng không buông! Nếu hai người thật sự yêu nhau thì hãy chứng minh đi! Ra sức làm cho em rung động đi! Chứ đừng chỉ thể hiện bằng lời nói! Được không?

Anh ngẫm nghĩ và chần chừ, tôi nói thêm.

- Và cư nhiên những thủ đoạn em dùng sẽ không dơ bẩn tới mức độ độc ác đâu. Dù kết quả ra sao, ba người chúng ta vẫn sẽ nguyên vẹn như ban đầu. Sao hả, anh dám cược không?

- Được, hi vọng Dương tiểu thư sẽ giữ lời!

- Tất nhiên!

Có lẽ tôi thật sự quá điên rồ khi đặt ra ván cược này! Nhưng có lẽ đây là hướng tốt nhất cho cả ba.

Tôi không thù ghét gì Ngọc, bởi Ngọc không có lỗi. Lỗi là ở tôi và ở anh, vì qua chần chừ trong suy nghĩ nên biến cục diện thành ra thế này. Xem ra...Ngọc à! Tôi nợ cậu hai tiếng xin lỗi rồi..

Về nhà, đầu gì tôi cũng cảm thấy nhẹ nhõm hơn khi thổ lộ ra hết lòng mình cho anh nghe, nhờ Như và lão Quân cũng đánh đồng tình với hướng giải quyết này của tôi, thật sự chưa từng tin có một ngày Dương Tú Hàn lại phải như thế này!

Trước khi đi ngủ, tôi gửi một mail qua cho anh: "game start"

Trò chơi bắt đầu...

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Thứ 3* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 10: Mẹ

Những con nhóc chưa qua khỏi cái mốc vị thành niên như tôi thì quả thật những suy nghĩ thường quá bị tác động bởi các thứ bên ngoài. Có lẽ Tú Hàn này không tới nỗi khóc rống lên hay nhảy đơng đơng vì những lời sấm soi từ thiên hạ mà ngược lại còn mặt lạnh tanh dùng karate để thất miêng lũ đó lại, đơn giản vì: riết rồi quen..

Nhưng tôi quen chỉ với những trò khinh miệt nhau vì cái danh phận hay những chiêu trò lừa đảo này nọ! Vâng, tôi cực kì tin tưởng vào khả năng đội nguyên thùng nước vừa cọ WC xong vào mặc những tên mà gọi là nhòn nhòn muốn mất màu tím cho quỳnh rũ kia! Nhưng...còn cái tình trường yêu đương thì đây là lần đầu, mà lần đầu thì ai không phải ngã. Lần đầu tập bơi thì sặc nước, chạy xe thì trật chân, tập võ thì ngã chổng chơ, tập múa thì trật tay,... Ai mà không vậy, và yêu lần đầu thì ắt sẽ quá đau!

Sáng hôm sau như thường lệ tôi đến trường, ván cá cược bắt đầu và đương nhiên, người tôi muốn tấn công trước là Thuý Ngọc. Có lẽ Ngọc vẫn chưa biết cái gì mà thỏa thuận giữa tôi và anh, vậy cũng cũng tốt! Hai người họ với tôi như đang là thí sinh trong một cuộc chơi, mà biết trước đề thi thì chả có gì gọi là thú vị!

Ngọc vẫn tránh mặt tôi như trước, nhưng lần này tôi sẽ không gọi là đơn giản để cho cô ấy đi, cố tình đứng chắn đường.

- Hàn có thể cho tôi đi qua không? - Ngọc ôm quyền tập lí nhí.

Thật sự phải tự thừa nhận là lúc này trong tôi nhen nhóm lên một cảm giác không còn thương hại với Ngọc mà thành ghen ghét.

Tôi nhếch miêng cười, phải tự phi nhỏ bản thân rằng không biết là cảm xúc thật hay là do tôi cố diễn nữa!

- Hình như mẹ bạn đang bệnh phải không? - Cái câu hỏi này tôi thốt lên sao mà nghe chua chát quá! Lại pha thêm chút cay độc, thật sự tự muốn và thắng vô mặt mình. Nhưng không...tôi đang sắm vai ác trong câu chuyện này kia mà!

Ngọc nhìn tôi đầy hoang mang.

- Không sao...

- Nhưng tôi thì có sao đó! - Tôi vẫn tiếp tục giữ nguyên thái độ mà trước giờ tôi chưa từng nghĩ mình sẽ biểu lộ ra. - Ngọc đang là cái kẻ ngáng tình yêu tôi đó Ngọc biết không! - Tôi hét thẳng vào mặt cô ấy.

Tiếng hét của tôi làm vài đứa trong lớp phải im phăng phắc đứng nhìn! Có lẽ chúng nó đang tự dặn lòng đừng đụng vào một con cọp cái đang điên lên vì tình. Riêng tôi thì tự đeo theo cảm xúc trong lòng mà diễn thôi. Xin lỗi! Nếu tôi không làm thế thì ván cược này với anh tôi thua chắc rồi. Trong một cuộc chơi, đôi khi công tâm mà không thủ đoạn sẽ thành thất bại!

- Hàn đừng hiểu lầm! Tôi sẽ cắt đứt với anh Vinh ngay, ngay và không bao giờ liên lạc nữa! - Ngọc luống cuống, nhìn tôi bằng đôi mắt đau thương.

Tôi gạt bỏ đôi mắt đỏ qua một bên, tiếp tục tôi thực hiện kế hoạch đã lên lịch trình sẵn của mình.

- Ài, cả tôi và anh Vinh đều đang khó xử bởi Ngọc đó, anh Vinh đã được chọn là kẻ kế thừa tập đoàn Trần Vinh, một tương lai tươi sáng đang chờ anh ấy phía trước! Chỉ vì ấy náy với Ngọc mà anh ấy phải từ bỏ thì thật sự là quá uổng phí!

- Ấy náy? Ấy náy là thế nào...? - Ngọc lắp bắp hỏi lại tôi.

- Tất nhiên là ấy náy những năm tháng và mấy lời hứa hẹn với Ngọc mà anh chưa chia tay với Ngọc đó! - Tôi vẫn cười, và những lời tôi vừa nói lên cứ nhiên đều là giả dối tất!

Nhìn thấy Ngọc đang rom róm nước mắt, tôi tiếp tục ngân nga cái giọng như âm đàn sắc lẹm róc màng nhĩ và xé nát trái tim người ta.

- Chẳng phải Ngọc bảo rằng Ngọc không thể vì tình cảm riêng tư mà huỷ hoại gia đình mình sao? Vậy đây là cái gì? Ngọc lưu luyến day dưa quá mức cần thiết rồi đó! - Tôi lần thứ hai quát tháo âm ỉ lên.

- Tôi biết rồi... Xin lỗi cậu...! - Ngọc ráng quẹt cái gì đó ngay mắt và vội chạy vụt đi.

Tôi đứng nhìn theo và trơ ra cái bộ mặt cả bản thân cũng không biết là mình đang có thái độ gì! Quanh lớp học xì xào lên vài tiếng bán tán, cũng phải thôi! Đây là lần đầu tiên tôi trở nên gắt gỏng như thế mà! Để chấm dứt mấy cái mảng âm thanh xôn xao chói tai đó tôi dùng đôi mắt giết người lườm một vòng, lập tức im bặt!

Nhỏ Như mang cặp từ ngoài đi vào, chứng kiến toàn bộ hành động này giờ của tôi.

- Mà diễn sâu thiệt! - Nhỏ ghé sát vào tai tôi nói nhỏ.

Tôi kéo tay nhỏ về bàn, nắm dài người lên đó.

- Tao đủ ác chưa?

- Ác như bà la sát! Mà định làm gì tiếp theo?

Tôi trầm ngâm suy nghĩ.

- Trở về anh Vinh! Với Ngọc nhiều đó ok rồi. Tao phải tạo ra giữa hai người này chút sứt mẻ...

Kết thúc buổi học, tôi moi được một tí thông tin từ lão Quân rằng hôm nay CLB bóng đá có sinh hoạt. Lần này thì chả bánh trái gì cả, vác thầy không tới là an toàn nhất!

Chả biết cái quái gì mà nguyên đội banh thấy tôi y như rằng thấy oan hồn chín kiếp chưa siêu thoát hay sao mà tay nào tay nấy mặt xanh lè như cái lá họ vậy không biết.

- Không có bánh trái chi đâu mà sợ! - Tôi đứng chống nạnh la lớn.

Lão Khang kì trước mém nhập viện ngồi thù lù một đồng ôm trái banh run như cày sấy, bộ sợ tôi đề bóp họng lão dốc viên thuốc sỏ thần thánh vào hay sao ấy!

Bỏ lơ mấy tên dò người đó tiến thẳng tới chỗ anh Vinh đang ngồi nghỉ mệt trong quầy nước, thoải mái tôi ngồi xuống đối diện anh.

- Sao cô còn chưa ra tay?

Ô hô em đâu có ngu mà ra tay với anh!

- Anh yên tâm, em không có quên đâu... - Tôi cười đáp lại. - Chỉ là em muốn tới đây thăm anh thôi!

Anh nốc cạn ly cafe trên bàn, cất tiếng.

- Thời gian thử thách là bao nhiêu?

- Ấy chết! Em sợ ý quá! 3 tháng nhé! - Tôi vẫn không chịu dứt khỏi nụ cười trên môi. - Anh không gọi em là Tú Hàn được sao? Sau này trước mặt gia

đình hai bên chẳng lẽ vẫn gọi là Dương tiểu thư à? Không hay lắm

- Được thôi! Cô cứ ra sức làm những gì mình muốn, chỉ sợ rằng hơi phí công.

- Đó là chuyện của em! Hi vọng anh và Ngọc qua được ải này!

Cuộc trò chuyện của tôi và anh kết thúc ở đó khi anh đứng dậy và mang ba lô đi về.

- Ê nhóc! - Lão Quân xáng vào vai tôi một cú rõ đau. - Đi thăm mẹ không?

- Đi chứ! - Tôi đáp.

Lão Quân lái xe đưa tôi vào khu vực đất Thánh của giáo xứ nhà thờ Đức Bà, vốn có đi sâu vào trong, đoá hoa cúc trắng thơm nhẹ ù lấy trái tim tôi.

Mộ của mẹ ở đây, nằm sát một hàng hải đường mà ba năm trước cả nhà cùng trồng tặng mẹ. Nụ cười của mẹ trên bức di ảnh thật đẹp, đẹp như một bà tiên mà tôi đã tưởng tượng ra. Mẹ à! Con bên mẹ mới chỉ được sáu năm ngắn ngủi, nhưng hình bóng mẹ thì đọng trong tâm con suốt cả một đời...

Tôi và lão Quân lau sạch các hạt bụi phủ quanh mộ mẹ, nhỏ vài bụi cỏ dại và cắm những bông hoa cúc trắng vào cái chậu ngay cho những bông hoa đã khô héo vì cái nóng bức của thời tiết.

Mẹ vẫn cười nhìn tôi, nhưng mẹ à...bây giờ thành một đứa đi phá hoại người ta rồi. Người ta thấy con thật đáng ghét vì con không thèm hiểu chuyện! Con hiểu chứ mẹ! Con hiểu Vinh và Ngọc rất thương yêu nhau, và họ cũng rất đáng thương vì sự đối lập của gia thế, nó tách họ ra thành hai vùng trời riêng biệt. Họ khiến người khác ngưỡng mộ và trân trọng vì tình yêu cao cả vượt chông gai đó! Nhưng...còn con! Con sai sao mẹ? Từ khi con bắt đầu yêu anh con chưa từng thấy mình sai, sai vì yêu, sai vì theo đuổi người mình thích? Nếu có sai thì do ông trời, ông đã nối dây tơ hồng cho Vinh và Ngọc vậy thì tại sao lại kéo con vào vòng xoay đó làm gì? Tại sao lại đưa con vào một tam giác tình đầy u mê mù quáng?

Mẹ à! Cuộc sống này thật sự mệt lắm! Nhiều lúc con ước con sẽ mơ thấy mẹ, thấy mẹ tới và đưa con đi cùng mẹ, con có mẹ, con sẽ không buồn nữa... Con sẽ cố gắng, cố gắng thật mạnh mẽ, con sẽ không làm mẹ thất vọng đâu! Con gái của mẹ sẽ không bày ra những trò thương thiên hại lý, cho dù con đang giành anh ấy, nhưng con cũng sẽ tranh giành giữa trời trong nắng rạng, không hổ thẹn với một ai! Con yêu anh thật rồi mẹ à! Yêu là gì? Giờ thì con thật sự đã biết, yêu là một nhánh hoa hồng, nhìn nó rất đẹp, rất quyến rũ, nhưng khi chạm vào sẽ lập tức bị gai của nó đâm cho chảy máu, và chảy máu thì sẽ thấy đau...

Cho dù trong ván cá cược này kết quả cuối cùng ra sao, con thắng hay anh thắng thì con vẫn sẽ tươi cười, nếu con thắng, thì tức nhiên con sẽ vui mừng vì mình đã có tình yêu vĩnh cửu, nếu anh thắng thì vẫn cảm ơn vì đã cho con một lần té ngã đau thật là đau, một bài học kinh nghiệm cho đường đời còn quá dài đang đợi con phía trước. Mẹ yên tâm nhé! Con gái yêu mẹ, và mẹ cũng đang dõi theo con...phải không ạ?...

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Thứ 3* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 11: Thành Viên Không Thuận Mắt

Tôi và lão Quân về tới nhà thì trời đã chập chùng tối, hình như tôi cảm thấy từ ngày tôi bắt đầu vướng vào vòng tình cảm này tôi thành ra bớt ngang ngạnh hơn chút, nếu thường ngày đi từ chỗ mẹ về hai kẻ họ Dương luôn cãi nhau chỉ choé vì những lí do từ dưới đất chui lên ít nhất mười lần thì kì này tôi cũng lão chỉ đấu khẩu đúng 3 lần vì kẹt xe, mua nước uống và dòm gái!

Vừa vào cổng thì đã thấy một chiếc xe hơi trắng khá lạ lẫm đang được một vệ sĩ lái vào gara.

- Nè! Nhà mình có khách hả? - Tôi khều lão Quân.

- Có ma mới biết!

Ồ há! Lão cũng giống mình thôi mà ta!

Quả thực là có khách, mà hơn hết là những vị khách chẳng thuận mắt tôi tí nào! Đó là ông bác con riêng của cha dượng của ba tôi, nói trắng ra là hoàn toàn không có máu mủ ruột rà gì với nhau cả, ông ta định cư ở Pháp được ba năm. Cùng với đứa con gái mười lăm tuổi tên là Mỹ Hân, hơ...thử tuổi đầu mới lớp chín mà thích ra vẻ thiên kim kiều kì, nói trắng ra là chánh hơn cả chữ "chánh".

Ông bác này của tôi về đây là dư sức biết chẳng có cái ý định gì gọi là tốt đẹp đâu! Nếu như ông ta không cứ mãi mưu toan ôm lợi về cho bản thân thì tôi cũng rất chân thành kính trọng không kém gì một đứa cháu đối với bác của mình. Thử hỏi xem GMT là tập đoàn của Dương gia bao nhiêu năm, từ hồi nó còn là một công ty tư nhân nhỏ xíu rồi. Lúc ba tôi mới khởi nghiệp thì ông ta cứ chép miệng chê lên chê xuống, vay ông ta đúng có 1 triệu đồng mà cũng kể lễ khắp xóm làng nghe! Còn khi thấy GMT phát triển rồi thì về nói chuyện nghĩa anh em là thế quái nào? Lại còn mặt dày đòi chia lợi nhuận! Nhuận gì ạ? Nực cười!

Mặt tôi đỏ như khúc củi hồi qua loa một cái rồi đi tấp lên phòng, tránh luôn cái con mắt ngờ mình là công chúa của nhỏ Mỹ Hân, nhà chỉ có một cái hăng điện thoại nhỏ xíu mà cứ vênh mặt lên thế ấy, mà nó thích lão Quân nữa mới ghê! Mà lão thì cũng bị mẫn cảm với nó như tôi thành ra mắt hút đi đâu luôn rồi!

Tắm rửa một hồi xong tôi còn muốn bỏ cơm tối vì không muốn ngồi ăn cùng bàn với hai người khách kia nữa cơ! Nhưng nghĩ lại thì mắc cái quái gì tôi phải tội tình làm thế? Mình là chủ nhà kia mà!

Nghĩ thế là tôi cũng vác thân xuống phòng ăn, vừa nuốt được vài hột cơm đã có kẻ la oai oái.

- Trời ơi rau này bị úa nè chú ơi! - Giọng Mỹ Hân la lên.

Cái con này thật đúng đở người! Rau mà hư tôi cũng không nói, mới bị nấu nấu một xíu xiu xiu ngay viền lá thôi đấy, ăn vô bị héo bao tử hay gì ấy!

- Trời ơi cái cánh gà này sao mà lạt quá à! - Nó la lên lần nữa và tống luôn cái cánh gà vào sọt rác - Ế anh Quân đừng ăn, cái này ăn vô không biết có bị gì hông nữa mùi vị chả ra làm sao! - Nó ngăn luôn không cho lão Quân ăn.

Tôi vừa cắn miếng gà một cái tự dưng muốn nghẹn họng, Mỹ Hân con này là cốt bà hoàng à?

- Hân à, thịt gà làm nhạt thì mình mới cảm nhận được vị ngọt của nó chứ em, chắc thường ngày em ăn đồ tẩm muối nhiều quá giờ không biết nên ăn cái gì, không nên ăn cái gì luôn hả? - Tôi liếc mắt chửi xéo nó, thiệt sự nếu không có ông bác và ba ngồi đây thì tôi đã chửi luôn cho sướng mồm rồi.

- Thôi, em không ăn đâu! Mọi người giàu tới mức đó mà sao không chọn đầu bếp cho tốt xiu, làm mấy cái món đồ ęc thế này!

Tới mức độ kim hãm không nổi rồi em nhé! Tôi nghiêng răng cố tình đập mạnh chén cơm xuống bàn.

- Em ăn nói cho cẩn thận vào với! Bao nhiêu con người ngoài kia người ta không có hạt cơm để mà ăn kia! Đừng giờ trò lằng phí đồ ăn vậy chị thấy không thuận mắt rồi đấy!

Lão Quân cười cười ủng hộ tôi, ba im lặng không nói tin chắc ba cũng tán thành, chỉ có ông bác vội vã giảng hoà.

- Được rồi cháu bớt nóng! Hân à, chị Hân nói đúng không nên lằng phí.

Nó bực dọc rồi ngừng nguẩy đứng dậy bỏ đi. Ừ đi luôn cho rảnh mắt chế đi em!

- Tính cách Mỹ Hân còn nhỏ bướng bỉnh, sau này em nó ở đây mong cháu quan tâm uốn nắn em hộ! - Ông bác bình thản nói.

Lần này tôi bị nghẹn thật, con nhỏ cốt bà hoàng đó ở đây á?

Tôi quay sang ba tôi đỉnh chính sự thật, ba bảo.

- Ngày mai bác Toàn sẽ về Pháp nhưng Mỹ Hân sẽ ở đây, bên ấy bác rất bận không có thời gian chăm sóc cho con bé, với lại cũng muốn cho Hân tiếp xúc nhiều hơn với đời sống người Việt Nam.

Không hẹn mà gặp tôi với lão Quân đồng loạt nuốt không trôi cơm, được được, muốn uốn nắn thì chị uốn cho cứng ba má nhìn không ra luôn!

Kết thúc bữa cơm tối, lão Quân la làng.

- Có lộn không vậy? Con Mỹ Hân ở đây chắc anh chết!

- Haha! Không phải anh thích cuộc sống đào hoa lắm sao? Đúng ý rồi chê khen gì nữa? - Tôi dựng lên vai lão.

- Con đó ngoại lệ!

- Thôi đi! Ở đây cũng được, em dạy cho nó quy tắc sống luôn! - Tôi cười nham hiểm.

- Biết hai đứa không thích bác Toàn và Mỹ Hân nhưng mình cũng không có lý do để từ chối, dẫu gì cũng giống như nuôi cơm ba bữa thôi hai đứa cũng không cần biểu cảm thái hoá như vậy!

Ba từ đằng sau đi tới giải thích.

- Vâng. - Tôi gạt đầu rồi đi lên phòng, xem con đó là không khí đi thôi!

Hôm sau thì tôi phớt lờ cho qua cái màn ba con chia lìa đầy sứt mướt chui vào xe của mình mà tới trường. Người ta hay Bảo: mỗi ngày tới trường là một ngày vui, nhưng sao vui đâu không thấy mà tôi chỉ thấy nhọc đầu! Không phải vì học mà là vì phải tìm kế phá hoại người ta.

Ngay lập tức tôi cùng nhỏ Như sang lớp bên cạnh, lớp của một thằng bạn thân thì không thân nhưng hân với anh Vinh thì thân lắm!

- Hải ơi! - Trương Như đứng ngoài cửa réo om sòm.

Hắn chạy ra và cũng rất lịch sự đáp lại.

- Như tìm tôi có việc gì?

- À! Hồi này mình vào trường có anh gì bên trường Đại học Vinh Vinh ấy nhờ tôi đưa cái này cho Thủy Ngọc, nhưng hai đứa mình đang có xú hiệu lắm nên Hải đưa Ngọc dùm tôi nghe! - Nhỏ nói rồi đưa ra một tờ giấy.

- Được!

Hải ngây thơ tin lời nhỏ nói rồi định sang đưa.

- À, đừng nói là qua tay tôi rồi nhá! - Nhỏ cố dặn rồi nhận được cái gật đầu chắc ăn.

Hai đứa đứng ngoài cửa và tin chắc Thủy Ngọc đã nhận được mà không dính dáng gì tới tôi. Mẫu giấy đó cư nhiên là hoàn toàn do tôi đánh máy để tránh lộ nét chữ nhưng chỉ chứa đựng một cốt lõi rằng chiều nay anh Vinh sẽ hẹn Ngọc ở quán cafe mà tôi đoán là của hai người: Nếp.

- Rốt cục mày tính làm gì vậy Hàn? - Nhỏ Như hỏi tôi.

- Chiều nay rồi mày biết!

Mong sao kết thúc buổi học thật nhanh để tôi thực hiện kế hoạch của mình. Vì theo lời mời của bác Loan- mẹ của anh Vinh thì trưa nay tôi sẽ sang Trần gia ăn cơm.

- Dạ, cháu chào bác! - Vừa bước vào nhà theo phản xạ tôi lập tức khoanh tay khi thấy bác.

Bác Loan âu yếm dặt tay tôi vào trong, có cái gì đó rất ấm áp mà suốt nhiều năm qua tôi đã lạc mất, sự âu yếm nhẹ nhàng của một bà mẹ.

- Lên gọi thiếu gia xuống giúp tôi. - Bác nói với một cô giúp việc.

Vì Trần gia giàu có nên chẳng cần phải làm những việc mà những cô gái khi tới nhà bạn trai chơi khác, chén đĩa bàn ghế đã được sắp xếp đâu ra đấy. Nhưng cũng thật may là thế đấy! Chớ không thì tôi phá bành chành nhà bếp của người ta rồi!

Tôi ngồi xuống ghế hóp một ngụm nước thì anh đi xuống, đã quá quen thuộc với thái độ lạnh lùng của anh nên tôi cũng chẳng thêm quan tâm lắm vẫn cứ giữ nguyên thái độ tươi cười.

Suốt buổi ăn tôi nói chuyện với bác vui vẻ bấy nhiêu thì anh lại im lặng bao nhiêu dù bác Loan vẫn luôn cố gắng lái câu chuyện sao cho anh chịu mở lời.

- Xiu anh ra quán cafe với em nha! - Tôi nói với anh.

Tôi khắc biết anh đâu thể từ chối nhất là khi có mẹ anh ở đây. Nhưng tôi vẫn ngẫm hiểu được trong đôi mắt anh đang ánh lên câu hỏi: " Cô đang muốn bày trò gì?"

Leo lên xe của anh tôi cười cười chỉ điểm một quán cafe và không hề vô tình khi nó đối diện với Nếp và thời gian hẹn cùng khung giờ trong mẫu giấy tôi gián tiếp chuyển giao lúc sáng.

- Cô định làm gì thế?

- Không gì cả, muốn cùng anh uống cafe thôi! - Tôi vẫn bình thản gác tay lên cửa xe hóng gió.

Đứng trước quán cafe đối diện Nếp, chăm chú nhìn sang bên kia đường, lòng tôi như mơn cờ khi thấy được chiếc xe đạp của Ngọc nằm trong bãi giữ xe, và nhìn sâu hơn tí nữa tôi đã thấy cô ấy ngồi ở chiếc bàn ngoài cùng theo như sự chỉ định.

Cố gắng đánh lạc hướng không cho anh thấy Ngọc, tôi dẫn anh vào bàn cũng ở ngoài để Ngọc dễ nhìn một chút.

- Anh cũng có tham gia vào Tình nguyện viên phải không? - Tôi cố gắng tìm chuyện để nói.

- Đúng. - Anh ngồi bắt chéo chân nhâm nhi ly cafe đen.

- Lần trước anh có tham gia chuyến hành trình đến trại mồ côi Rạng Đông không?

- Có.

- Em cũng rất háo hức với chuyến đi đó nhưng vào giờ cuối lại vướng lịch thi thành ra không đi được! Thấy hơi tiếc...

Tôi nhìn vào khuôn mặt kì lạ của anh nhưng lại dễ dàng đoán biết được anh đang nghĩ gì.

- Em nói thật lòng đấy! Em không thuộc loại người chà đạp người khác vô cớ, anh nên biết! Em rất muốn biết chuyến đi ý nghĩa đó diễn ra như thế nào!

- Tôi nhẹ giọng lại mang ý cổ thuyết phục.

Thật đấy! Dù mục đích tôi muốn đi với anh tới đây không là thế nhưng ý định của câu chuyện tôi hỏi là thật lòng.

Ba nói không sai, chỉ cần chúng ta nói không lệch với tâm tư của mình thì đối phương cũng sẽ nhận ra.

- Những đứa trẻ ở đó đáng thương hơn hai chúng ta gấp trăm lần. Có đứa sinh ra đã không biết mặt cha mẹ, lại có đứa vì cha mẹ ly hôn nên bị bỏ rơi, hay những thảm kịch của gia đình mà phải vào đó nương tựa... - Anh chịu kìa, chịu tâm sự với tôi, tự dưng tôi thấy ấm lòng lại hơn.

Bất giác tự cười vu vơ, nhưng trong cái ngọt ngào vẫn có cái đắng cay, giá như anh sẽ giữ thái độ này với tôi mãi nhỉ? Không đâu!... Chẳng đường đi tới cái mục tiêu đó của tôi xa tận chân trời, nhưng tôi sẽ cố.

Một tia suy nghĩ chợt loé lên khi tôi cảm thấy do tự mình đang phá nát cảm giác này! Tôi bày trò để anh và Ngọc rạt nứt tình cảm, đồng nghĩa với việc tôi đang tự biến mình thành con cáo già thâm độc trong mắt anh, để anh mãi mãi không chấp nhận tôi? Nhưng nếu tôi không làm thì tôi có anh sao? Không! Chính vì thế nên tôi và anh mới có ván cá cược này! Rồi tôi lại tự động viên mình rằng, nếu hai người họ ngay cả chút hiểu lầm nhỏ nhoi này cũng chẳng qua được thì nói gì đến tình yêu vĩnh cửu? Phải không?

Nên tôi không sai, cũng không đúng! Tôi đang bị cái ranh giới của yêu và hận chi phối, nhưng tôi sẽ sớm thoát ra được. Một thì tôi yêu anh còn hai thì anh yêu cô ấy...vậy thôi..

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Thứ 3* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 12: Đậm Sâu Hay Mong Manh?

- Anh có hay tham gia các hoạt động từ thiện như vậy không? - Tôi hỏi.

- Thành thạo, cô thì thế nào?

- Giống anh thôi. Ha, đã bảo đừng gọi xa cách thế! Hai chữ "Tú Hân" với anh khó gọi lắm sao?

Anh nhượng mày, đổi tư thế, chồm về phía tôi một chút.

- Rất khó.

Tôi không cần quan tâm lắm, đột nhiên quay ra cửa sổ tôi thấy Thủy Ngọc đang nhìn sang, đúng là trời cao đang giúp mình mà! Thuận thế, tôi cũng chồm lên phía trước xiu nắm tay anh, tay còn lại ra sức miết lên mặt anh cố tình ra vẻ thật thân thiết.

- Anh đúng là càng nhìn càng bị thu hút rồi. - Tôi thì thâm vào tai anh.

Vinh có chút bối rối và tức giận vùng người mình ra, dốc thẳng ly cafe vào cổ họng.

- Cô đi quá đà rồi đó!

- Xin lỗi! Con gái khi yêu thường mất hết lý trí và IQ cũng tuột dốc thảm hại mà. - Tôi bình thản bào chữa cho hành vi mà thực ra mục đích thật sự của nó là chọc tức người ngồi trong quán cafe đối diện.

- Chúng ta uống nước cũng uống xong rồi, nói chuyện cũng nói luôn rồi, nên về chưa?

Cuối cùng anh vẫn không chịu nổi, vốn dĩ tôi định ác thêm một tí nữa nhưng nghĩ lại thì nhiều đây cũng cán mức rồi, để dành chiêu trò cho những lần chơi sau.

- Được thôi! Em cũng phải về học bài.

Tôi đi ra cùng anh, trong lúc chờ anh lấy xe ra thì tôi đã được một phen nhìn thấy khuôn mặt đau khổ và thất vọng của Ngọc từ Nếp bước ra. Cố tình dùng đôi mắt khiêu khích nhìn cô ấy, khoe môi tôi cong lên một sự bồn chồn đến phát hận, cùng lúc đó anh Vinh lái xe ra, vừa thấy cô ấy đã sừng sốt bước xuống xe.

- Ngọc?

Ngọc đứng bên kia đường cố nén cảm xúc, trong khi đó ở đây có một chàng trai bối rối và rơi vào trạng thái hỗn loạn. Anh ném cho tôi cái nhìn tức giận hận không thể nuốt sống tôi ngay lúc này.

Có cái gì đó tự dưng nhói lên nơi đáy tim khi hứng chịu cái nhìn giết người đổ từ anh. Nhưng tôi vẫn đứng khoanh tay bình thản nhếch môi, khẽ nói.

- Thử thách sẽ không được báo trước đâu!

Anh gạt bỏ tôi qua một bên, chạy sang bên kia đường và kéo cổ tay Ngọc, Ngọc cố gắng vùng vẫy và chạy đi! Ài, đề cũng đã ra, muốn giải thế nào là ở hai người họ, tôi ngoắt một chiếc taxi rút êm đẹp.

Về tới nhà tôi đã thấy cảnh tượng kẻ ở nhờ mà ngỡ mình là chủ đang đứng la lối vì chị Thư hình như lỡ làm rơi cái áo của nó xuống sàn.

- Cô làm gì vậy hả? Áo của tôi mua toàn hàng bạc triệu, hỏng rồi cô đền nổi không? Đúng là chỉ tổ phá hoại! - Mỹ Hân lớn tiếng.

- Chối tai quá! - Tôi nhăn mặt đi vào, thanh thoi ngồi xuống sofa. - Nhà họ Dương chứ có phải gánh hát hay cái chợ đâu mà la làng vậy?

Mỹ Hân nhăn mặt, nhưng nó vẫn phải sợ tôi, cầm cái áo mắng vồn.

- Osin nhà này đúng là không biết phép tắc gì hết, cái áo này của em dơ rồi, kêu cô ta đền đi!

Tôi quắc mắt nhìn nó, cầm lấy cái áo.

- Áo này của em chị có cả nùi trong tủ kia chứ à! Đừng ở đây muốn gì được đó, người ta chỉ là lỡ tay thôi. Chị nhắc lại lần chót, đây là Dương gia ở Việt Nam, chứ không phải hãng điện thoại VKF ở Pháp mà em có thể làm công chúa, tiểu thư nhá! Cái áo này của em rơi xuống sàn hả? Không mặc nữa hả? Nhưng sàn nhà chị không dơ như nhà em đâu em à! Muốn kiểm tra không? Chị cho em nằm xuống chà vài đường là biết liền.

Nó nghe tôi chửi một tràng, thấy có vẻ hơi run nhưng vẫn nhăn nhó.

- Không!

- Chị Thư đi làm việc đi! Em không mặc nữa thì là chuyện của em, nhưng muốn đền thì một xu cũng không có đâu em à! Mỹ Hân, em trèo cao lâu quá rồi phải không, tới lúc hạ xuống rồi đó! - Tôi đi lướt qua nó đi thẳng lên lầu, con dờ người! Muốn làm bà hoàng trong nhà này thì mơ cũng không có!

Vừa vào tới phòng thì đã có điện thoại của nhỏ Như gọi tới.

- Alo! Mày mở messenger lên đi! Tao gửi cho mày xem một clip trực tiếp vô tình chụp được, không xem phí đời mày!

- Gì thế? - Tôi thắc mắc.

- Thì cứ mở đi, tao không gửi clip lá cái đâu mà sợ!

Nghe lời nó, một tay tôi vẫn giữ máy còn một tay tôi mở laptop, hình ảnh Vinh và Ngọc truyền qua rõ nét.

- Địa điểm trực tiếp đang ở công viên gần Hùng Vương galaxy, tao đi bộ và vô tình bắt gặp, thoải mái xem đi rồi hỏi giải thích cho tao biết đầu đuôi, mày bày ra phải hông? Cúp máy đây! Hết tiền rồi.

Tôi chăm chú vào clip trực tiếp trên màn hình.

- Em nghe anh nói đi! Là do Tú Hân, cô ta bày trò! - Vinh cố gắng giải thích.

- Anh thôi ngay cái trò lúc nào cũng đổ lỗi cho người khác đi! Không có anh thì cô ấy bày trò thế nào? - Ngọc vừa khóc vừa la.

- Cô ta cố tình kéo anh đi và để em bắt gặp, tờ giấy đó không phải anh gửi!

- Là Quang Hải đưa em đó! Cậu ấy nói anh đưa cậu ấy! Anh làm tại sao không nhận? Thắt hứa tại sao không dám thừa nhận?

Vinh dường như muốn điên lên.

- Anh không biết vì sao Hải nói vậy nhưng anh không hề hẹn em rồi đi với Hân, sao em không tin?

- Tin thế nào được? Anh luôn miệng nói không thích Hân nhưng những hành động của hai người thân thiết tới mức tên gốc còn nhận ra hai người đang yêu nhau kia! - Ngọc khóc thét lên.

- Đều do Dương Tú Hân tự mình chủ động, anh và em luôn nằm trong vòng kiểm soát của cô ta! Cô ta muốn anh và em rạn nứt!

- Chúng ta còn chưa rạn nứt sao? Chúng ta rạn nứt từ sớm rồi! Anh không cần ngại khó xử như thế. Em thành toàn, em chúc phúc hai người.

Từng tiếng từng tiếng Ngọc thốt lên nghe bi thương cùng cực.

- Em nói linh tinh gì thế? Dương Tú Hân đã nói, chỉ cần chúng ta bền chắc thì cô ta sẽ buông tay! Chúng ta phải cố gắng, đừng để mình bị những chiêu trò đó làm cho xao động! - Anh ôm Ngọc vào lòng.

Màn hình hơi bị lắc, chắc nhỏ Như cũng bị sốc trước hai người này.

- Không! Em mệt lắm, em không đấu với Hàn nữa! Em và anh không thắng cô ấy đâu! Không bao giờ. - Ngọc đau đớn chạy đi.

Vinh ôm đầu ngồi gục xuống băng ghế đá, tìm tới bất giác khựng lại, nhẩn qua:

"Đừng quay nữa!"

Đóng laptop lại, tôi nằm vật ra giường. Tình yêu này là mỏng manh quá nên dễ tan vỡ hay là quá đậm sâu thành ra dễ đứt đoạn đây? Nhưng chỉ mới nhiều đó chưa thấm thía gì so với phong ba bão táp mà tôi muốn họ vượt qua để chứng minh cho tôi thấy! Trò chơi còn dài và...thử thách còn nhiều!

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Thứ 3* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 13: Dạy Đồ Mỹ Hân

- Hôm qua mày làm cao tay quá! - Nhỏ Như ngồi nhấp ly cam ép vừa cười.

- Nhưng tao chả thấy thấm đâu vào đâu! - Tôi đáp.

- Mày định làm gì nữa?

- Ừm... Để tao nghỉ! Mày cứ chờ đi! Tình yêu của tao tao phải giành được!

- Ừ, giành thì giành mà đừng mù quáng thì ok rồi! - Nhỏ nhắc nhở.

Tôi trở mặt, hồi lâu mới hiểu nhỏ đang nói gì. Ủa, IQ của mày đúng là tụt dốc không phanh rồi Hàn ơi!

- Tao biết rồi! Khỏi lo!

Tôi đi học, cố tình cạch mặt với cô ấy và cư nhiên phải dằn lòng ngó lơ khi thấy Ngọc bị thằng Tuấn ăn hiếp. Thằng Tuấn cười mỉa mai.

- Kì này mày khỏi trông tình địch là cao thủ karate ra giúp rồi ha!

Chả biết đứa nào là cái loa phát thanh rồi hơi đi phát chuyện của tôi và Ngọc ra khắp luôn nguyên cái trường! Ừ thì cung tròn cho kĩ để chế thấy chế xử cho đi uống "rau má" luôn nhe cưng!

Tôi cười ngồi thành thoi kệ cho thằng Tuấn muốn làm gì thì làm. Ồ nhưng mà sao kệ được! Tôi đã hứa không làm người ta tổn thương về mặt thể xác rồi kia mà! Thế là tôi nhắn cho nhỏ Như, cái con mà tôi chắc chắn lúc này mới lon ton từ cổng trường đi vào.

[Lên báo giám thị thằng Tuấn đang ăn hiếp Thủy Ngọc!]

[Ok]

Nhỏ nhắn lại trong vòng chưa đầy 5 giây sau. Và tất nhiên chỉ vài phút nữa, giám thị đã xuống và thằng Tuấn phải méo mặt ăn một tờ kiểm điểm!

Tương Như ngồi xuống, nháy mắt.

- Rồi tao chưa vô thì mày tính làm gì?

- Con dõ! Chuông sắp reo rồi mày chưa vô chả lẽ bị Tào Tháo giữ chân à?

- Rồi chuyện này xảy ra sớm hơn? - Nhỏ tiếp tục cái màn hỏi xoáy.

- Tôi đó tính. - Tôi đáp như không đáp.

- Bó tay chấm "com". - Nhỏ làm bằm

13h00", biệt thự Dương gia.

- Mày điên à em! Kêu tụi bạn anh làm trò đó! - Lão Quân tròn mắt.

- Anh Nam và anh Khang, hai anh là thánh "diễn sâu" mà! Với lại chả phải hai anh biết Tiết Quyền Đạo à? Không sợ bị đánh ghen đâu! - Tôi có lí luận thuyết phục hai lão Khang, Nam chịu giúp mình.

- Thôi nghe cung! Kì trước anh bày bị dính thuốc sỏ nên giờ mẫn cảm với mày rồi, không làm chuyện sống nhần đó đâu! - Lão Khang từ chối.

- Anh Nam...! - Tôi lại chuyển hướng.

- Ghê anh nó biết nó "quánh" anh ba má nhìn không ra!

Bực mình, nắn nỉ cả buổi trời chả lão nào chịu giúp, tôi điên lên.

- Bây giờ giúp không? - Tôi đứng chống hông quát lớn.

- Không! - Cả ba lão đồng thanh.

- Được thôi! Em nhớ lần trước anh hai vô tình hay cố ý thì không biết mà đã lỡ phang cây gậy bóng chày vào bức tượng ngoài vườn hoa ly, à! Đó là món quà của đại sứ Pháp tặng và ba quý nó vô cùng. Dù anh đã dùng keo dán lại nhưng dấu vết thì năm tháng khó xoá nhoà a... - Tôi đã nắm được điểm yếu của lão Quân thì sợ gì nữa.

- Cái con...! - Lão lấp bắp.

Nghĩ một hồi lão đành quay sang hai đứa bạn.

- Tụi bay giúp nó đi!

- Cái gì? - Lão Khang sừng sốt.

Riêng lão Nam thì đang uống nước nên phun ra tràn lan.

- Tụi bay không giúp nó là tụi bay giết tao đấy! - Lão tiếp tục nài nỉ.

Ha ha thấy sự lợi hại của Dương Tú Hàn này chưa?

- Tụi bay giúp nó đi tao giúp tụi bay trong kì Anh ngữ cấp 6!

Tôi chả biết lão đang nói về cái chuyên mục gì nhưng chỉ cần có lợi là tuốt hết!

- Các anh bàn nhau đi nhé! Em lên phòng on face xiu! - Tôi tung tăng nhảy chân sáo lên cầu thang. Đột nhiên giác quan thứ sáu nó bộc phát nghe đâu lời lầm bầm của một trong ba lão:" Chạy đi vái cho hồi trợ chân nè!" Ngay lập tức tôi quay lại xoẹt một đường như con cáo săn mồi lườn ba kẻ. Không khí im lặng ngay cả con ruồi bay cũng chết sững.

Tung tăng lướt wed xem có bộ đồ nào đẹp giá rẻ không thì có tiếng gõ cửa phòng, à há! Bộ tam kéo lên đây đi!

- Bàn kế hoạch đi! Bao giờ thực hiện! - Lão Khang hỏi.

Tôi cười khanh khách đi xuống ngồi huyền thuyền cùng ba lão một hồi.

- Thì hai anh cứ đứng đó nói chuyện với nhau! Còn anh hai thì có trách nhiệm dẫn đường cho cá tìm mồi thôi! - Tôi vạch ra kế hoạch.

- Mày có chắc ăn thằng Vinh nó tin không đấy? Hay đó quay lại xử anh luôn? - Lão Nam e dè.

- Yên tâm! Tội vạ gì em chịu! - Tôi phát tay.

- Hậu quả tụi anh hốt? - Lão Quân đâm chọc.

- Mệt quá! Vậy quyết định ngày mai nha!

Tôi tiếp tục bày kế để chia rẽ Hoàng Vinh và Thuý Ngọc, và trò lần này là gây ra mâu thuẫn hiểu lầm của Vinh với Ngọc. Cụ thể là lão Nam sẽ đóng vai tên mê Ngọc và đứng tâm sự với lão Khang rằng Ngọc còn đang phân vân vì Vinh quá dai dẳng và chưa cắt đứt được với anh ấy để đến với mình, đơn thuần là biến mối quan hệ cao cả của họ thành mối quan hệ nhuốm màu lợi dụng. Nhiệm vụ của lão Quân là cùng song bước trò chuyện và để Vinh vô tình do người khác cố ý nghe được câu chuyện đó!

Tôi nảy ra ý tưởng này một cách rất tình cờ khi thấy Ngọc luôn muốn tránh xa Vinh và chia tay với anh ấy. Cụ thể là Ngọc vì gia đình, Ngọc muốn rút lui. Nhưng có ấy lui bao nhiêu thì Vinh tiến bấy nhiêu thành ra việc tôi tung ra chiêu này là điều sớm muộn thôi!

Tối đến, hôm nay ba ở lại công ty vì đang có một đề án phát triển quan trọng nên bữa cơm có ba người: tôi, lão Quân và Mỹ Hân!

Tôi cứ nhiên đâu thể bỏ qua cơ hội dạy dỗ "bé" Mỹ Hân này được. Biết em nó bị dị ứng với sốt bơ đậu phộng, tôi đặc biệt căn dặn nhà bếp từng li từng

tí rằng tất cả các món ăn từ gà, rau hay gì cũng đều phải thêm thứ nước sốt thần thánh đó lên.

Ôi chu chóa em nó vẫn ăn ngon lành cho tới khi thấy ngựa ngựa, gãi lên thì da tấy đỏ. Nó lấp bắp.

- Anh Quân! Món này làm từ gì vậy ạ?

- Em hỏi ngộ? Đương nhiên là gà rồi! - Tôi trả lời.

- Không, không! Phụ gia đấy?

- Ở cái này thì chị không biết nhưng mà hình như có đồ sốt bơ đậu phộng lên ý. - Tôi bình thản.

- Hà? Trời ơi! - Nó la làng. - Em vào WC xú!

Nói rồi nó ba chân bốn cẳng chạy đi. Bỏ lại tôi ngồi cười như con điên.

- Bơ đậu phộng? Mày tinh ranh lắm rồi em à! - Lão Quân cũng cười sặc sụa.

Nói là một xú nhưng nãy giờ em nó chạy cả chục xú rồi ấy! Trong khi anh em tôi đã ăn xong từ đời tám hoánh rồi thì con bé vẫn chạy ra chạy vào nhìn đến phát tội.

- Chị chơi em hả? - Nó ôm bụng ngồi xuống ghế sofa.

- Đâu đâu! Chị đâu biết gì! - Tôi chưng ra bộ mặt ngây thơ vô số tội.

Mỹ Hân hẳn học ráo riết chạy thêm lần nữa, tôi nói với theo.

- Em hay lãng phí đồ ăn quá nên giờ nó hợp sức lại trả thù đấy!

Nói ra thì đừng bảo tôi ác hay gì! Cho em nó nếm mùi một chút thôi, ai mà không có vảy ngược, tôi bắt trúng mạch của cái vảy ấy mà dạy dỗ thôi. Bớt bớt cái tánh thiên kim một chút sau này người ta còn thương. Mới mười lăm tuổi đầu đã làm người ta thấy chướng tai gai mắt rồi! Mà kể ra tại quái gì mà dạo này đầu tôi lăm lăm tâm cơ thế nhỉ? Vừa bày trò chia rẽ Vinh và Ngọc giờ lại bày trò troll Mỹ Hân! Ài thôi kệ! Ở đời đừng sống quá đáng ghét nhưng cũng đừng sống quá hiền lành! Điển hình như những con nữ chính trong phim cứ suốt mướt bánh bèo tới ngày làm tôi chỉ muốn phang vỡ màn hình! Phải không?

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Thứ 3* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 14: Ôm...

Tôi mang dép bông đi qua đi lại trong nhà tới tấp tôi còn thấy chóng mặt vót bản thân mình. Tôi đang ngóng anh hai yêu quý về nhà ấy mà!

Lão đã hứa sẽ giúp tôi hoàn thành cái "phi vụ" này trót lọt, ấy thế mà sao không lo, mấy cái lão hóng hớt này để làm banh chuyện lắm.

Vừa nghe tiếng xe ngoài cổng tôi đã lật đật chạy ra.

- Sao rồi sao rồi? - Tôi nhào vào mặt lão hỏi tới tấp.

- Có con em! Mày ra hóng tao hay hóng trai? - Lão hỏi lại.

- Anh không phải trai à? - Tôi đáp.

- Con này...? Yên tâm đi xong hết! - Lão thần nhiên đi vào.

- Ê anh Vinh có nghi ngờ gì không? - Tôi chạy theo.

- Lúc nghe xong câu chuyện mặt nó đen lại như ông Táo ấy! Buồn cười không chịu được! - Lão ngồi xuống ghế.

Tôi cũng ngồi xuống, bấc chéo chân.

- Anh hay... Hai lão kia bình an vô sự chứ?

- Hồi nãy thì ỏn còn giờ anh không biết.

Tôi sững sờ nửa giây rồi tiếp tục.

- Mà kệ đi! Em sắp có thắng lợi rồi! - Tôi hưng phấn tột độ.

- Con em mình từ khi nào nó phát triển tiêu cực thế ta? - Lão lầm bầm.

- Tiêu cực cái nỗi gì? Tích cực miết cho thiên hạ khinh thường à? Anh không lo kiếm cô nào đi! Ế chảy nước bây giờ!

- Với nhan sắc này? - Lão hất hất tóc.

- Gớm ăn! - Tôi trẻ môi. - Ồ mà anh có Mỹ Hân còn ngại gì!

- Cho anh xin hai chữ "bình yên"!

Quả thực không ngoài sự mong đợi khi chiều nay, tôi đang thờ thần tâm hồn trong một quán cafe bởi con bạn thân đã ráo riết chạy thả thính cha nội hot boy nào đấy rồi! Tôi đành mặc xác nó và đi tự sướng một mình.

Ngồi được một chút thì có tiếng chuông leng keng đón khách ngoài cửa reo lên. Ồ? Vinh và Hải?

Dù họ ngồi sát tôi nhưng bị cách bởi một tấm lưới, tuy thế tôi vẫn phải cẩn trọng giờ tờ báo ra cầm mặt vào đó ra điều tri thức lắm!

- Anh sao vậy?

Tôi cố đóng tai lên nghe ngóng giọng Hải hỏi anh.

- Tôi đã biết vì sao Ngọc cứ né tôi. - Giọng anh nhuốm buồn.

- Vì sao?

- Cô ấy yêu người khác.

- Cái gì? Anh đang nói mê đấy hả? - Hải hốt hoảng.

- Mất tôi thấy, tai tôi nghe! Giả được sao?

Hải lưỡng lự và phân vân, cuối cùng thốt lên.

- Có lẽ là Tú Hân bày trò! Không phải anh nói lần đi uống cafe lần trước cũng là cậu ấy dần xếp sao?

Ồi mẹ ơi cậu đang nói cái quái gì vậy? Sao đi lòng vòng cuối cùng cũng xoay về tôi thế? Đã cố gắng lắm để bản thân sắm vai kẻ đứng ngoài cuộc rồi mà!

- Cô ta điều khiển được Khải Nam nói ra những điều vô lý thế luôn sao? Dương Tú Hân đó là thần thánh à? - Anh phản bác.

Đúng đúng là như vậy đấy anh! Em chính là muốn anh có suy nghĩ này, nhưng anh làm sao biết em thật sự là thánh nắm vảy ngược của thiên hạ, có thể điều khiển người khác đấy!

Hải cứng họng không thể nói thêm gì, có lẽ ngay cả cậu ta cũng bị sự việc rành rành trước mắt thuyết phục.

Xin lỗi Ngọc nhé! Một khi hai chúng ta đã chấp nhận vướng vào tam giác tình này thì đừng nói tới hai từ "ban ức", cuộc đời không giống một câu chuyện cổ tích hoàn mỹ, hoàng tử và công chúa luôn có cái kết viên mãn và mũ phũ thủy lúc nào cũng bị tiêu diệt. Không! Tình thế xoay vần tới nơi nào là do tự thân mỗi người chúng ta ra sức chèo lái, không có ngọn gió công bằng nào giúp chúng ta đâu!

Hôm sau khi tôi đến trường đã nghe vài đứa con gái bàn tán xôn xao rằng có một anh hot boy lịch lãm ghé thăm và lôi Thủy Ngọc ra sau vườn trườn chẳng biết làm trò gì? Lại thêm vừa thấy bóng tôi xuất hiện đã nhón nhào cả lên vì hình như bộ ba đã hội tụ, mấy đứa chuyên môn ai du nhing hót ngay lập tức chóp thời cơ.

- Nè nè Hân à bạn mau ra đó đi dẫn mặt con hồ ly trợ tráo kia!

- Đúng đó nhanh ra đó đi! Cô ta dựa vào cái gì mà tranh bạn trai với Tú Hân!

Tôi đến lấy làm nhọc đầu với các thánh "gió chiều nào theo chiều đó" này. Cần gì họ nhắc chắc ăn tôi cũng tự ra. Vừa tới nơi đã thấy khuôn mặt căm tức của Vinh và sự thần thờ của Ngọc, bỗng dưng cô ấy gật đầu.

- Phải... Em muốn cắt đứt với anh để đến với người khác! Anh đừng day dưa mãi nữa!

Tôi mém bật ngửa về sau, thật sự tạ ơn trời tôi đang đi giày bata chứ nếu là giày cao gót thì để giày đã hỏng bét rồi! Gì thế? Đào đâu ra người đàn ông mà tôi nhờ lão Nam diễn vậy? Cái này là sao? Sao Ngọc lại thừa nhận? Tôi cứ ngỡ cô ấy sẽ quyết liệt phủ nhận và xoay sang chĩa mũi giáo vào tôi chứ?

Đến lượt Vinh thất thần nhìn Ngọc.

- Không! Làm sao có thể như thế? Em quen Nam bao giờ?

- Anh không cần biết, tóm lại em muốn chia tay với anh! - Ngọc hét lên rồi chạy đi.

Nhìn bóng dáng anh u sầu ngồi khuy xuống, tim tôi như bị ai đó bóp nghẹt tới mức không thể đập được nữa... Sự việc đi khỏi tầm khống chế của tôi rồi!

Tôi lật đật ngay lập tức gọi cho lão Nam.

- Cái gì? Anh quen Thủy Ngọc bạn mấy bao giờ? - Lão hét hoảng.

- Không có hả?

- Anh có chị Thy rồi đi yêu ai nữa! Mày đừng nói bậy nghe chưa! - Lão đĩnh chính.

- Vậy sao Ngọc lại nhận?

- Anh không biết nhưng xin khẳng định anh còn chưa biết được mặt mũi cô bé Ngọc đó ra sao nữa là...

- Ồ, vậy bye anh.

Tôi mơ hồ cúp điện thoại, sự việc đi đúng như mong đợi thế kia mà, tôi phải vui lên chứ có gì phải hoang mang? Phải! Tôi phải vui lên vì phần thắng sắp về tay tôi rồi!

Vui?... Sao lại vui không được? Tại sao?

Tôi đi vào lớp và thấy Ngọc đang ngồi im như pho tượng, lại thêm mấy đứa cứ xì xào bàn tán tới mức nháo nhào cả lên, tôi bực mình tới mức muốn quát một cái cho lũ đó im mồm lại! Cô ấy đang làm gì thế?

- Ê nè! Thế nào vậy? - Nhỏ Như kéo tay tôi.

- Không biết.

- Há? Mày làm gì vậy Hân? Không biết? Là thế gì? - Nhỏ tiếp tục hỏi.

Tôi ghé sát vào tai nhỏ kể lại câu chuyện tôi vừa xem và tất nhiên nhỏ không khỏi đơ toàn tập.

- Mày nói xem Chương Thủy Ngọc này cô ấy rốt cục bị gì? Tại sao lại nhận điều mình không làm? - Tôi nhìn Ngọc.

- Tao thấy cái đề này sinh ra chuyện này là ở phía người lớn! - Nhỏ cho tôi lời khuyên.

- Há?

- Chả phải mày bảo là gia đình anh Vinh đang tạo áp lực với Ngọc sao? Ví dụ như họ bảo nếu Ngọc không chấm dứt với Vinh thì nguồn trợ cấp gì gì đó sẽ không còn chẳng hạn?

Đầu óc tôi dần dần được khai thông, có lẽ chỉ có như thế mới là lời giải thích hợp lý nhất! Ài trò gì thế này? ...

Tối hôm đó tôi lại lần thứ hai tới nhà Vinh dùng cơm, đáng lý ra còn đi cùng ba nhưng ba bận việc thành ra chỉ có mình tôi.

Dùng xong bữa cơm trong không khí vui vẻ, thân thiện nhưng tâm trí tôi lại lơ mơ như đi trên chín tầng mây không biết đường trèo xuống. Một khối hỗn độn dần ập đến như sóng từ biển khơi dạt vào.

- Một lát con chở cháu Hân về nhé! - Bác trai nói với anh.

Tôi đương nhiên là thích nhưng mà ngay lúc này đối diện với một kẻ mà tôi chắc chắn rằng đang đau vì tình như anh thì tôi hơi lưỡng lự.

- À dạ thôi! Tài xế nhà cháu có chờ. - Tôi khéo léo từ chối.

- Anh chờ cho! Không cần khách sáo!

Tiếng anh vang lên làm tim tôi suýt ngừng đập. Anh chủ động ư? Chuyện gì thế này.

Thái độ của anh làm tôi từ lúc bước lên xe đã đánh mất không ít sự tự tin sẵn có. Nhưng anh không đưa tôi về Dương gia mà tấp vào một bãi cỏ cạnh bờ sông.

- Anh làm gì thế? - Tôi thất lạc.

- Chúng ta cần nói rõ một số chuyện.

À ha! Hoá ra là thế! Tôi còn tưởng anh bị gì nữa cơ! Hoàn toàn lấy lại tự tin và kiêu hãnh, tôi đáp.

- Được thôi!

Hai chúng tôi đồng loạt xuống xe, đi lại cặp mé sông. Tôi thản nhiên đứng khoanh tay chờ câu hỏi từ anh.

- Cô đã nói gì với Thuý Ngọc?

- Em nói gì? Anh hỏi thế là sao?

- Rất cục cộ đã nói gì để cô ấy bằng mọi giá cũng phải chia tay với tôi? - Anh tiếp tục gặng hỏi.

Tôi ngó người. Anh hỏi tôi đã làm gì để kêu lão Nam chịu đóng vai người yêu giả của Ngọc tôi còn biết đường nói chứ chuyện này có thánh mới biết!

- Em không nói gì cả! Cũng không làm gì tác động cô ấy!

- Phải, Tú Hân không làm gì cả!

Tôi và anh giật mình quay lại hướng giọng nói phát ra thì thấy Ngọc đang đi lại.

- Em nói gì? - Vĩnh hỏi.

Tôi cảm thấy có chút thú vị, đây là lần đầu tiếng cả ba đứng giáp mặt nhau và nói chuyện một cách đàng hoàng chứ không vướng vào trò chơi như lúc ở quán cafe kia!

- Bởi vì em thật sự đã yêu người khác! Sao anh mặt dày thế? Sao mãi không chịu buông tay? - Ngọc lắc đầu và trả lời một cách dứt khoát.

- Không phải như vậy! Em sẽ không phản bội anh! - Vĩnh hét toáng lên.

Tôi thoáng thấy Ngọc cố gắng quẹt nước mắt, quay lưng lại phía hai chúng tôi.

- Em không yêu anh! Anh đừng day dưa không dứt với em nữa!

Rồi cô ấy đi thẳng, nhưng bóng lưng lại ôm một sự đau khổ chất chồng. Tôi muốn hét lên rằng tôi biết những gì cô ấy nói là dối trá, tôi đã nghe lão Quân kể về tình trạng của mẹ cô ấy tại bệnh viện đang lâm vào hướng nguy kịch nhưng bên phía Trần gia lại ngưng nguồn trợ cấp với lý do cô ấy vẫn không chịu dứt tình với Vĩnh.

Nhưng...cổ họng tôi đã hoàn toàn bị đông đặc, tôi không thể nói và không có can đảm để nói. Một khi tôi nói tức là tôi đã thua... Làm sao đây? Tâm trí trở nên rối bời cho một cục diện bị biến chuyển tới mức không một ai trong chúng tôi nắm bắt được!

Tôi chỉ biết đứng yên nhìn cô ấy đi và nhìn Vĩnh đau đớn tự trút giận bằng một quả đấm xuống nền đất!

Trời bỗng dưng nổi sấm, gió thổi từng đợt ủa lên trên tôi và anh. Rồi, một, hai, ba hạt mưa nhỏ nhẹ, dần dần hoá thành một trận mưa lớn! Tôi vội vã kéo anh đứng dậy và hét lên.

- Mưa rồi đấy! Anh còn không mau trở lại xe!

Anh người thì mặc cho tôi muốn kéo muốn dắt thế nào cũng tùy, nhưng tâm trí lại hoàn toàn lơ đãng.

- Anh điên à? Anh làm sao vậy?

Tôi buông anh ra, mặc kệ cho nước mưa lạnh toát cứ vô tư dội lên người, tôi tiếp tục hét.

- Anh bị gì thế? Mau lên xe đi!

- Cô buông tôi ra! - Anh gào lên xé tan tiếng mưa mạnh mẽ. - Cô thắng rồi! Chúng tôi tan vỡ rồi! Cô vui chưa?

- Em không vui!

Tôi đáp lại anh dứt khoát, tâm trí tôi lúc này không còn hoảng loạn hay rối bời mà trở nên cực kì tỉnh táo. Tại sao tôi phải vui trong tình cảnh này? Tôi vui trên sự đau khổ của hai con người? Tôi vui khi tôi chiếm hữu được thân xác trống tuếch vô tri như một tượng đá của anh sao?

- Trần Hoàng Vĩnh anh mau tỉnh táo lại! Tin chắc rằng anh cũng tin Ngọc sẽ không bao giờ làm vậy khi không có nguyên do rõ ràng phải không? Cô ấy yếu đuối! Cô ấy không đủ sức đối mặt chả lẽ anh cũng như thế? Anh rất tin tưởng tình yêu của mình kia mà! Tiếp tục đi! Tiếp tục chứng minh tình yêu

đó đi!

Tôi đang nói gì thế? Tôi đang ủng hộ hay chia cắt họ đây?

- Em nói cho anh biết! Em thích anh, nhưng em cần tình yêu đích thực từ anh và em đang nỗ lực để có nó! Chứ em không cần con người của anh không thôi! Em vẫn chưa thắng! Em chưa có được trái tim anh và anh chưa dứt tình với Thủy Ngọc thì em chưa thắng! Em không cho phép anh từ bỏ cuộc chơi ngay lúc này anh hiểu chưa?

Vinh nhìn tôi bằng một ánh nhìn rất sâu, cuối cùng chẳng nói chẳng rằng ôm tôi vào lòng, cái ôm rất mạnh, siết rất chắc làm tôi đờ đẫn, tôi không biết những gì đang xảy ra quanh mình nữa...

- Xin lỗi.

Tiếng anh rất nhẹ, nhưng lại át hoàn toàn tiếng mưa lướt qua tai tôi...

- Tú Hân, xin lỗi những gì tôi đã sai với em! Em cao thượng hơn tôi nghĩ, em hoàn hảo hơn tôi nghĩ! Tình yêu này, em nói xem tôi phải làm sao?

Tiếng anh nói với tôi nghe rất chua chát và bi ai, cái ôm này với tôi của anh nào đâu là cái ôm tình ái! Đó là cái ôm khi con người ta đã ngã khuỵ và muốn tìm một thứ gì đó để dựa vào... Nên, có lẽ hiểu được điều này nên tôi bình tĩnh đến lạ thường. Nhưng tôi vẫn lưu luyến và muốn giữ giây phút này, vì...tôi sợ lỡ khi tôi thua rồi sẽ mãi không gặp lại...

- Chứng minh đi! Can đảm lên! Hãy để cho em thấy tình yêu này đi! - Tôi chỉ biết nói thế. Chần chừ một hồi, tôi vươn tay ôm chặt lấy anh, cố gắng nuôi giữ lại cảm giác này, khẽ thì thầm - Nhưng, em cũng sẽ không bỏ cuộc. Yêu anh...

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Thứ 3* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 15: Mặt Trái Của Hạnh Phúc

Tôi trở về Dương gia với cả thân hình ướt nhẹp nước mưa, vừa đứng ở bậc thềm đã hết toáng lên:

- Ai lấy giúp em cái khăn đi!

Chị Diễm từ tầng trên chạy xuống trên tay là chiếc khăn bông trắng muốt. Tôi vừa quấn nó quanh người vừa ra sức vắt nguyên mái tóc ử nước của mình.

Lão Quân đi xuống há hốc mồm với dạng người lai chuột lột này của tôi.

- Mày đi bơi quên mang đồ à!

- Bơi bỏ gì ở đây! Mắc mưa! - Tôi đáp, rồi khi đã chắc chắn nước trên người không còn nhỏ giọt xuống mới phóng thẳng lên phòng.

Đứng trong phòng tắm tôi xả nước từ vòi hoa sen xuống ào ào, bất chấp rằng mình đã mở nhầm vòi nước lạnh thay vì vòi nước nóng. Dường như bộ phận xúc giác trên da của tôi đã bị tê liệt từ lúc ở trong vòng tay anh, anh Vinh! Lí trí của tôi cứ giống như bị rơi vào một khoảng sương mờ hồ nào đó, không thể định chính được rằng mình đang cần gì và không cần gì...

Tôi nằm dài trên giường suy nghĩ mông lung một hồi, bỗng bị phá vì tiếng gõ cửa, lão Quân rẽ vào phòng tôi.

- Nè! Vụ cô bạn Thủy Ngọc gì đó của mày tính làm sao?

- Sao trắng gì chứ? Em sẽ nói với ba..

- Muốn từ bỏ rồi à? - Lão cóc đầu tôi.

- Bỏ cái đầu anh đấy! Ngu à? - Tôi lườm lão.

- Chớ sao?

- Ý là muốn ba giúp mẹ Thủy Ngọc đấy!

Dẫu gì cũng chả thể vì mối tình tay ba của chúng tôi mà ảnh hưởng tới mạng người, nếu làm vậy tôi có khác nào một đứa mất hết nhân tính chỉ vì một chữ "tình" mà theo anh nói là hoàn toàn mơ hồ và không hề có khái niệm.

Lão Quân ngồi ngẫm nghĩ một hồi, mắt dán chặt vào quyển tạp chí, môi hơi mím lại.

- Được, mày nghĩ được thế thì ok rồi! Ba vừa gọi điện thoại nói khoảng 2 tiếng nữa sẽ về tới, mày lo soạn diễn văn để hồi đọc cho trời đi! - Lão nhét lại quyển tạp chí vào chồng sách rồi đi ra, tôi hét với theo.

- Diễn văn cái quái gì? Đi cứng gổ hử?

Tiếng cánh cửa đóng lại, giống như một phản xạ tự nhiên cơ mặt tôi không còn vẻ hung hăng, ương ngạnh lúc này mà quay về trạng thái mà chỉ có khi tôi ở một mình.

Tôi mở cửa đi ra ngoài ban công, trời đã không còn ào ào sấm chớp dữ dội như ban nãy nhưng tiếng mưa thì vẫn cứ rả rích nghe đến nỗi lòng. Người ta nhìn tôi, ai cũng bảo tôi đúng thật là có phúc, sướng hơn cả công chúa ngày xưa cơ! Phải, tôi sống trong một toà dinh thự mà người ta phải ví rằng là bản sao thứ hai của kinh thành Huế ư ờ, hơn nữa nếu xét về mức độ xa hoa sang trọng thì còn hơn hẳn. Tôi đi đâu cũng có xe đời mới nhất đưa đón, 17 tuổi đầu đã đi gần hết các địa điểm nổi tiếng của thế giới, trang phục tôi mặc trên người luôn là hàng đắt tiền, có nhiều bộ là thiết kế độc quyền không có bộ thứ 2,... Và còn rất rất nhiều thứ chứng minh cho những gì thiên hạ nói hoàn toàn không ngoa. Nhưng đó chỉ là mặt hình thức, là một vẻ bề ngoài hào nhoáng chứa đựng bên trong bao nhiêu gai góc, xù xì và đầy mệt mỏi. Áp lực đặt trên vai tôi thật sự quá lớn, tôi là con gái của chủ tịch một tập đoàn quyền thế, tôi luôn cố gắng làm sao để bản thân không bị hạ bệ trước bao nhiêu con mắt soi mói của thiên hạ. Tôi chưa từng dám để bản thân mình vượt khỏi rào cản làm một cô gái mạnh mẽ, kiên cường sắt đá. Tôi lớn lên giữa hàng ngàn nỗi đau từ tâm lý đến thể xác, tôi chịu nỗi đau mất mẹ, tôi hứng nỗi nhục bị gia đình cả hai bên dè bieu, tôi ám ảnh những tháng ngày nhắm mắt làm ngơ bị lũ bạn cùng lớp khinh thường là một đứa vừa nghèo vừa không có mẹ,... Những tháng ngày chỉ có ba cha con nung nấu vào nhau, lúc đó GMT trong mắt người đời chỉ là một căn phòng kinh doanh chật hẹp không đáng tin tưởng, nhiều người còn buông lời dè bieu: "Cái này là công ty à? Ta tưởng là nhà kho kia chứ?" Tôi tự chứng kiến bản thân mình từ một con vịt xấu xí trong vùng bùn hoá thành thiên nga rực rỡ, với hàng loạt những bóng ma của quá khứ mãi ám ảnh không thể nào dứt ra được.

Tôi không sắt đá như bao nhiêu con người làm tưởng, tôi vẫn hay khóc, khóc điên cuồng như một đứa con nít lên ba, nhưng tôi không khóc trước người khác, sự yếu đuối của tôi cứ như một con sông ngầm bị che hoàn toàn trước một vẻ ngoài khô khốc, tôi vẫn đang cố áp chế nó từng ngày, rằng mình cứ mãi là một Dương Tú Hân mạnh mẽ.

Nhiều lúc tôi tự hỏi rốt cục tôi cứ gắng gượng như thế vì điều gì, nhớ Như vẫn hay bảo với tôi: "Nước mắt là vũ khí lợi hại nhất của con gái." Quả thực không sai, chỉ cần đám chúng tôi nhỏ vài giọt nước mắt chẳng cần biết là thật hay là hàng cá sấu thì tại con trai đều cuống cuống cả lên. Nhưng sao tôi lại không làm được, đối với tôi nước mắt không hề có khái niệm gì ngoại trừ bộc lộ mình là một đứa "bánh bèo" yếu đuối. Con người khi sinh ra luôn phải lựa chọn một con đường để đi tới cuối đời, riêng tôi thì ban đầu đã đi qua một con đường đầy gai góc, rồi đi trên thảm nhung êm ái, nhưng tôi lại tiếp tục cố tình ngu muội rẽ vào con đường gian nan khó khăn để đi. Tại sao tôi không yên phận đón nhận tình yêu? Mà lại thích ép mình vào thế nửa yêu nửa hận, nửa thiện nửa ác? Không còn một con đường nào mệt mỏi hơn con đường phải đấu tranh tư tưởng mình ở hai hướng trường phái đối lập, hai con người một muốn yêu, một lại không dám thẳng tay giành lấy cứ ngày ngày đêm đêm xâu xé tôi!

Hạt mưa to rơi mạnh lên gò má tôi khuấy lên một cảm giác hơi đau rát, dưới sân, thấp thoáng ánh đèn xe vàng nổi bật trong đêm đen và tiếng động cơ quen thuộc, ba về rồi!

Tôi cố gắng đợi thêm 30 phút nữa để ba thay đồ và ăn uống xong xuôi. Sau khi đã xác nhận được điều đó tôi mới sang phòng của ba, thấy căn phòng trống rỗng tôi tiếp tục rẽ sang phòng làm việc.

Ba không để đèn quá sáng, ánh đèn màu xanh dương vờn nhẹ khắp căn phòng mang đậm mùi cô độc. Đã suốt 11 năm ba luôn như thế, mặc cho cả dinh thự đèn đuốc lung linh sáng loà thì căn phòng này và phòng ngủ của ba giống hệt như một thế giới tách biệt, đây là màu của mẹ... Ba hay trầm mình vào màu xanh đầy nỗi nhớ này vào buổi tối, dù lúc nghỉ ngơi hay làm việc thì đây luôn là lúc ba hồi tưởng về người vợ quá cố của mình, sự nhớ thương luôn hiện lên qua những nếp nhăn ở giữa mi tâm và hai bên khóe mắt, sự tiếc nuối và tự oán cho quãng thời gian ngắn ngủi hai người bên nhau. Lúc yêu nhau ba và mẹ bị nhà ngoại cấm cản và ra mọi sức chia cách chỉ vì nhà nội tôi quá nghèo. Cả hai buông bỏ mọi lời miệt thị cùng nhau rời khỏi, nhà nội cũng không thêm chứa chấp với lý do ba đã làm ô uế thanh danh gia đình. Tình yêu cao đẹp đó cũng đã được đền đáp bằng những tháng ngày hạnh phúc, nhất là khi lão Quân và tôi lần lượt ra đời, một nhà bốn người vui vẻ và chi tiêu được như thế mãi mãi. Rồi cảnh sinh ly tử biệt cuối cùng cũng tới, ban đầu chỉ là những cơn ho, những lần nhức đầu choáng váng nhẹ, rồi khi mẹ vào viện, mấy lần bị chuyển vào phòng cấp cứu, phải thở bằng bao nhiêu dây trợ khí oxy giăng khắp người, tiếng nhịp tim yếu ớt phát ra từ chiếc màn hình bên cạnh, rồi cuối cùng là ra đi, đi vào một con đường xa xôi và nguy hiểm, mẹ bỏ ba, bỏ anh em tôi mà đi...

Luồng sáng trắng từ màn hình máy tính hắt ra làm nổi khuôn mặt của ba, nhiều lúc không nhìn kĩ, nhìn kĩ rồi tôi mới tá hỏa, những nếp nhăn trên khuôn mặt vốn dĩ bành bao, lịch lãm của ông tạo sao lại nhiều và rõ như thế? Một đời người đâu chỉ gói gọn trong 4 chữ "sinh - lão - bệnh - tử" mà cổ nhân thường hay nói, nó là cả một hành trình dài đằng đẵng thấm đẫm những đau thương, khó khăn và nước mắt...

Tôi nhẹ gõ cửa, tiếng ba trầm ấm vang lên.

- Hân à? Bật đèn lên đi con!

Tôi gạt đầu rồi vươn tay sờ công tắc bên cạnh cửa, ánh sáng màu trắng đột ngột át hẳn màu xanh làm tôi hơi chói mắt.

Tôi ngồi xuống bộ sofa dùng tiếp khách, thuận miệng hỏi.

- Ba xong việc chưa ba?

Ba rời mắt khỏi màn hình vi tính, ngược nhìn tôi rồi tiến lại.

- Chưa, con có gì cứ nói!

- Ồ dạ...! - Tôi hơi có chút lưỡng lự, nhưng hình bóng của mẹ khi xưa trào lên làm tôi nói cực kì dứt khoát - Dạ ba à! Lốp con có một cô bạn nhà rất khó khăn, mẹ bạn ấy lại đang bị một căn bệnh hiểm nghèo, nếu không có thuốc cầm cự thì... - Tôi không dám nhắc đến từ đó, nó rất đáng sợ trong tiềm thức của cả ba và tôi.

Ba hóp một ngụm trà.

- Con nói tiếp đi!

- Hiện tại nhà bạn ấy không còn tiền cho việc chi trả khi giá những hộp thuốc rất đắt đỏ! Nên...ba à, chúng ta có thể giúp không, một hộp thuốc có thể sử dụng trong 1 tháng.

Ba suy nghĩ một hồi, bất ngờ hỏi tôi.

- Bạn ấy tên gì?

- Dạ, Chương Thùy Ngọc.

- Nghề nghiệp của gia đình?

- Chỉ có một xưởng gỗ nhỏ.

- Giá một hộp thuốc là bao nhiêu con?

- Khoảng 20 000 000^d tiền Việt Nam.

- Bạn ấy nói cho con biết những thứ này à?

- Dạ không! Là anh hai nói, bạn anh ấy là Hải Khang có ba là viện trưởng bệnh viện mẹ của Ngọc đang điều trị mà!

Đột nhiên ba nhìn thẳng vào mắt tôi, cuối cùng gật đầu.

- Được, con có lòng tốt thế ba rất tán thành. Con gái ba giỏi lắm! - Ba bước qua xoa đầu tôi.

Theo phản xạ tôi tựa vào người ba, giọng đột nhiên lí nhí hẳn.

- Con không muốn bất kì ai rơi và thảm cảnh như con.

Thời gian như bặt im trong gian phòng chỉ có hai cha con, ba vỗ nhẹ lưng tôi.

- Lát ba sẽ chuyển tiền vào tài khoản cho con, chúng ta giúp bạn ấy trước 3 tháng rồi xem tình hình sau.

- Dạ con cảm ơn ba! Ba ngủ ngon!

Tôi rời khỏi phòng làm việc của ba về lại phòng mình, chỉ khoảng 15 phút sau, đã có thông báo từ hệ thống ngân hàng rằng tài khoản của tôi đã được nhận 60 000 000^d tiền Việt Nam. Tôi nằm ngửa ra giường, tâm trạng như trút được một khối trĩu nặng. Ngọc à! Từ nay trở đi cuộc chơi này của chúng ta không còn gì ngăn chặn được rồi!...

Sáng sớm hôm sau tôi kéo theo lão Quân cùng tới bệnh viện, do viện trưởng biết anh em tôi nên việc trao đổi qua lại diễn ra vô cùng đơn giản và nhanh chóng. Nếu đã muốn giúp người thì đáng lí ra chỉ trao tiền rồi rời đi, nhưng tôi lại bộc phát tâm cơ ngay lúc này muốn Ngọc biết để cô ấy mang ơn tôi, một chiêu đánh đòn tâm lí không tôi tí nào!

Lúc biết việc này cả gia đình trừ Ngọc đều vô cùng vui mừng và không hết lời cảm ơn tôi, duy chỉ có Ngọc thì đứng như trời trồng tôi giả vờ đi tới rồi thuận thế nhét vào tay cô ấy một mảnh giấy, ghi vài dòng ngắn gọn: "Vấn đề trực trặc đã được giải quyết, trò chơi tiếp tục."

Rồi tôi lại quay sang bác gái đang nằm trên giường, cả người gầy gò xanh xao tựa hồ chỉ còn da bọc xương, khuôn mặt tái nhợt và cánh môi khô khốc, nứt nẻ và tiêu tụy, hình ảnh này thật sự không khác gì hình ảnh mẹ tôi 11 năm về trước, tim tôi như có ai đó cầm dao rạch qua một đường tủa máu...

Mẹ à! Nếu mẹ ở đó nhìn thấy con lúc này, hi vọng mẹ đừng giận con! Khả năng của con chỉ có thể tới đây, còn nếu muốn con trao cho cậu ấy toàn bộ hạnh phúc, trong đó có một phần là hạnh phúc của con, con không làm được...

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Thứ 3* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 16: Chiến Thắng Thiếu Thuyết Phục

Sáng hôm sau, như thường lệ tôi chính là ngoan ngoãn mặc đồng phục, mang cặp leo lên xe đến trường. Ai có ngờ vừa vào cửa đã thấy Ngọc đứng chờ sẵn.

- Chúng ta nói chuyện xíu được không?

Tôi hơi sùng sờ nhưng lập tức chấn chỉnh bản thân lại, đề cặp vào chỗ ngồi của mình rồi quay đi theo cô ấy.

Nơi hai đứa đến là dưới một tán cây phong lá đỏ, vừa đứng vào mùa thành ra màu đỏ rực rộ cả khoảng sân. Gió thu nhẹ nhàng lướt qua, những chiếc lá có chút vương vẩn, ra sức níu kéo chiếc cuống đã úa vàng của mình với cành cây, nhưng số phận vẫn luôn khắc nghiệt như thế, chúng rơi từ từ trong không trung, cảm giác như ta có thể bắt được khoảnh khắc đẹp nhất của thời khắc giao hoà của lá giữa nhánh cây và mặt đất.

Tôi bình thần tựa người vào thân cây, hai tay khoanh lại như muốn đợi người đối diện mở miệng.

- Cảm ơn Hàn rất nhiều!

Tôi nhếch môi đáp lại, động tác vẫn không thay đổi, hơi nhướn mày.

- Chỉ vậy thôi sao?

- Không biết lấy gì để trả ơn cậu. Mình sẽ nhận thua, anh Vinh mãi là của cậu!..

Giọng cô ấy ngập ngừng rồi lại dứt khoát, cuối cùng thốt lên những chữ đau đến nghẹt thở.

Tôi bất ngờ mở to mắt.

- Cậu...?

- Tú Hàn! Cậu rất tốt, cậu sẽ cho anh Vinh hạnh phúc đúng không? Xin lỗi vì đã chen vào hai người, mình thề sẽ không gặp Vinh nữa, mình thề đấy!

Tôi chăm chăm vào đôi mắt lung linh như hòn ngọc của cô gái đối diện, thoáng cảm thấy một màu u uất và đau thương đang dần hoá đen ở đó. Tôi mới là kẻ thứ ba xen vào, không phải Ngọc...!

Nhưng rồi đầu vẫn vào đấy, cô ấy đã nhận thua thì không có nghĩa gì tôi không thắng! Tăng hắng lại một tiếng, tôi thấp giọng.

- Cậu nghĩ kĩ chưa?

Ngọc nhìn tôi, khẽ dụi mắt rồi gật đầu.

- Được! Nhưng tôi muốn nói cho cậu biết Thủy Ngọc: Yêu mà không biết nắm giữ, đã để vượt mặt thì sau này tới cả tư cách giành giật như tôi ở bây giờ cậu cũng không có!

Thoáng giật mình nhưng ngay lập tức Ngọc lên tiếng.

- Mình biết...

Tôi quả thật không thể hiểu được Ngọc đang nghĩ gì trong đầu, trên thế gian này còn có người ngốc hơn cả tôi sao? Dễ dàng buông tay tình yêu mà mình đang nắm trọn? Chỉ một chút thôi là cô ấy đã thắng rồi!

Tôi ngán ngẫm quay đi, chiếc lá phong đỏ thắm đang đung đưa rơi xuống lướt qua mái tóc tôi rồi yên vị dưới nền đất, tạo ra một thanh âm rất nhỏ nhưng nếu lắng nghe sẽ thấy thật chành chao. Tự đáy tim tôi đang trào lên một mùi mật chất của nước mắt, nước mắt của cô ấy... Ngọc có lẽ đã nhận thức được mối quan hệ của hai người thật sự quá nhiều sóng gió, vậy thì hai chữ "buông tay" chắc sẽ tốt, tốt cho cả ba con người...

Cuộc sống này vốn dĩ là muôn hình muôn dạng, nhưng cho dù ra làm sao thì cũng do chính bàn tay ta nhào nặn. Nếu như sự mềm yếu, sự nhu nhược của Thủy Ngọc làm cho tình yêu của anh trở nên méo mó, vậy chi bằng hãy để tôi vun cho tròn trịa trở lại!

Chiều ngày hôm đó, tôi vô tình nhìn thấy bóng dáng anh trên chiếc ghế đá tại một góc khuất của công viên, bóng người cao ráo những lại hoàn toàn đau khổ, cô độc và hoàn toàn bị vùi dập ngã trong mặt đất nhuộm màu nắng nhạt của khoảnh khắc chuyển trời từ ngày sang đêm. Con tim nhói lên một cái, tôi lặng lẽ nhích đôi chân tới cạnh anh, có lẽ Ngọc đã nói với anh gì đó, một lời chia tay chẳng?

Bất chợt anh ngược lên nhìn tôi, trong đôi đồng tử màu đen thăm sâu và xa tựa hồ nghĩ rằng nếu rơi vào đó rồi sẽ không còn đường thoát nữa. Nhưng lúc này đây nó thật sự mang một chút chao đảo, chút mơ hồ hay thậm chí là chút điên dại.

Tôi vẫn giả vờ, giả vờ mình không biết gì và cũng giả vờ mình không nhìn thấy sự kì lạ trong mắt anh. Gió chiều lướt nhẹ trên mặt đất rải đầy lá khô, làm tóc và váy tôi khẽ đung đưa, mặt trời đỏ rực khuấy lên một gam màu đầy tình ái khiến người ngoài nhìn vào cứ ngỡ chúng tôi là một đôi tình nhân thật đẹp...

Khoé miệng tôi dần mấp máy, nhưng bản năng ngôn ngữ hình như không còn toàn vẹn.

- Anh... sao thế?

Vẫn là ánh mắt đó, ánh mắt hồ ly mê hoặc tôi, ánh mắt chứa một dòng thủy triều đang dần cuốn tôi ra giữa đại dương mệnh mông của bể tình...

Thoạt nhiên anh đứng phắt dậy, đặt lên môi tôi một nụ hôn mạnh mẽ và dứt khoát, cả con người tôi như bị bóp nát trong vòng tay siết chặt của anh.

Anh hoàn toàn chủ động, cánh môi anh đảo của tôi chốc chốc lại ré lên một cơn rờn đau, một cú cắn mạnh tựa hồ môi mình đang rớm máu. Cánh vật hiện lên một nửa khuôn mặt lộ ra nơi bờ vai anh của tôi chỉ còn là màu vàng trải rộng, như một sa mạc hoang vu, khô cằn mà tôi đã sắp

chết đi khi toàn bộ sức lực của tôi đều bị anh cướp hết. Từ trong tiềm thức, sự hạnh phúc, mãn nhãn pha tạp cái chua xót, đắng cay, tôi đưa tay đáp lại anh, mắt nhắm nghiền lại như một sự thỏa mãn của người phụ nữ đang yêu say đắm. Từng nhịp tim rộn ràng của cả hai đập mạnh và liên hồi hơn cả mọi thứ, chúng cứ thế, nhảy nhót một cách điên cuồng nhưng...không cùng một nhịp.

Bên tai tôi lướt qua một tiếng nói rất khẽ, rất mỏng, nhưng chất chứa sự thống khổ và van nài.

- Đừng đi...

- Sẽ không... - Tôi vô thức vỗ lên lưng anh nhẹ nhàng dỗ dành. Tôi thắng thật rồi sao?!

Những ngày sao đó có lẽ là những giây phút đầu tiên trong cuộc đời mình tôi chìm vào một tình yêu say đắm và quá ư đẹp đẽ. Nhưng càng như thế càng khiến cho tôi thêm bất an, sống luôn phải đề phòng mọi thứ đã hình thành trong tôi một tâm niệm rằng "thứ gì bên ngoài càng lộng lẫy, kiêu sa thì bên trong càng nguy hiểm và càng đen tối". Dù vậy nhưng tôi vẫn mặc điều đó mà cố níu kéo thời gian tuyệt vời này của mình. Tôi cùng anh đã như một cặp tình nhân thật sự, chúng tôi rủ nhau đi tới nhiều nơi, đi xem phim, đi ăn tối từ những quán ăn vặt ngoài vỉa hè cho tới những nhà hàng sang trọng bậc nhất "hòn ngọc viễn Đông". Anh dành cho tôi sự quan tâm và yêu chiều nhất có thể, tôi khiến bao nhiêu đứa con gái ghen tị, tức tối đến nỗi đom đóm vì cuộc sống của mình.

Dù là thế, dù là hoa hồng nhưng gai vẫn rất đau. Một đứa tình ranh, ma mãnh và lắm mưu kế như tôi chẳng lẽ lại không nhận ra được sự rẽ hướng quá đổi nhanh và thậm chí có phần sai trái. Lão Quân hay nhỏ Như cũng đều gật đầu với tôi rằng điều này rất quá bất thường!

Tôi sợ, chẳng lẽ trước giờ tự tôi vẫn đang lừa chính bản thân mình rằng anh yêu tôi, hay là một sự che lấp tạm thời cho khoảng trống mất đi Thủy Ngọc trong trái tim anh đây?

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Thứ 3* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 17: Vì Yêu Em Nên Chấp Nhận Tất Cả

Tác giả: Mục Nguyệt

"Thà rằng yêu em mà đau khổ còn hơn cả một đời vật vã vì không biết đến sự tồn tại của em!"

-Mạc Khiêm Vũ-

Sau khi rời khỏi phòng em gái tâm trạng của Mục Nguyệt giống như trút được cả gánh nặng. Mục Nguyệt cứ nghĩ rằng khi cô thừa nhận với Mục Huyền việc bản thân thích Mạc Khiêm Vũ, em gái sẽ hận cô nhiều lắm, thật không ngờ Mục Huyền không những không hận mà còn chúc phúc cho cô. Có những lời này của em gái thì cho dù con đường phía trước có gian nan nếm mùi cỡ nào cô cũng sẵn sàng bước tiếp. Dù gia tộc họ Mạc luôn coi trọng môn đăng hộ đối hay cha của anh có ấn tượng vô cùng xấu với cô ngay từ lần đầu gặp gỡ thì Mục Nguyệt vẫn tin rằng anh và cô chắc chắn sẽ có được hạnh phúc.

Vì khi quyết định ở bên cạnh Mạc Khiêm Vũ, cô đã chuẩn bị sẵn tâm lý rồi cũng có một ngày bản thân sẽ chia sẻ mọi quá khứ của mình với anh. Và cô hy vọng anh sẽ cùng mình đối mặt với những ký ức khủng khiếp ấy, cùng nắm tay tới bước đường cuối cùng. Cô cũng sẽ cùng anh đối mặt với sự phản đối từ gia đình anh, sẽ không vì họ không cho phép mà từ bỏ cơ hội được ở bên anh.

Mang theo tâm trạng vui vẻ, Mục Nguyệt lại một lần nữa quay trở lại bệnh viện.

Tin tức Mạc Khiêm Vũ gặp tai nạn giao thông đã bị đám nhà báo biết được, họ vây kín trước cổng bệnh viện khiến giám đốc bệnh viện buộc phải huy

động lực lượng bảo an đến dẹp loạn. Là một tinh anh trong thương giới, mọi nhất cử nhất động của Mạc Khiêm Vũ đều bị đám phóng viên kinh tế theo dõi sát sao, thêm vào đó anh lại sở hữu vẻ bề ngoài vô cùng xuất chúng, điều này khiến đám paparazzi giới showbiz xoi mói đời tư không thôi.

Mục Nguyệt nhớ khi trước cô đã từng đọc được không ít bài báo lá cải nói rằng anh đang hẹn hò với mấy ngôi sao nữ đang hot nào đó, vài ngày sau đã có tin ngôi sao đó phải vào bệnh viện khám thai vì trượt lỡ có thai với Mạc Khiêm Vũ. Nếu không phải đã quen biết và hiểu rõ nhân cách của anh thì có lẽ Mục Nguyệt cũng đã vô cùng coi thường cuộc sống cá nhân đó của Mạc Khiêm Vũ rồi.

Mạc Khiêm Vũ là người rất kín tiếng, anh thậm chí còn không bao giờ chấp nhận lời mời phỏng vấn cho bất cứ tạp san kinh tế nào nhưng những chiến tích của anh trong thương giới thì luôn tràn ngập khắp các mặt báo. Có lẽ đó cũng là lý do khiến những ngôi sao mới nổi kia muốn dựa dẫm vào anh. Tuy nhiên không có nghĩa kín tiếng là để mặc người khác muốn làm gì thì làm. Mạc Khiêm Vũ đã từng có một phát biểu rất nổi tiếng rằng:

"Nếu có cô gái nào đủ sức khiến tôi phải thừa nhận quan hệ thì tôi đã không im lặng như bây giờ. Các bạn là phóng viên, các bạn có quyền tự do báo chí, nhưng khi có ai đó khiến tôi muốn bảo vệ thì quyền đó của các bạn trong mắt tôi sẽ trở về con số 0".

Phát biểu của anh chân thành tới mức sau này người khác có đọc một bài báo nào đó nói rằng anh đang hẹn hò với một minh tinh nào đó thì cũng không ai tin đó là sự thật.

Không khí huyền ảo tập nập, đám phóng viên chen chúc nhau đặt câu hỏi về tình hình sức khỏe của Mạc Khiêm Vũ với đại diện phòng ban quan hệ xã hội của tập đoàn Mạc thị.

Trong bối cảnh ấy chẳng ai chú ý đến một cô gái trẻ xinh đẹp với chiếc đầm màu xanh dương bóng bệ đang bình thản tiến về phía phòng bệnh VIP.

"Sao lại lâu đến vậy, em định để tôi chết đói sao? Còn đứng đó làm gì, bữa trưa của tôi đâu?". Một nam nào đó gào thét.

Nếu như không phải trợ lý Nguyễn là người hàng ngày làm việc bên cạnh sếp tổng của mình thì anh ta cũng hoàn toàn không nhận ra người luôn toát lên vẻ hàn băng như Mạc tổng lại có lúc chấp tay vào cạnh sườn mà la hét như mấy bà bán cá ngoài chợ chỉ vì người yêu mang bữa trưa đến muộn như vậy. Anh ta nhớ rằng vừa rồi bản thân đã đề nghị gọi bữa trưa cao cấp của khách sạn Red Moon cho chonhưng sếp tổng nhưng lại bị người nào đó lờm cho cháy mặt vì tội người ta muốn đợi cơm của người yêu cơ, ai thêm ăn đồ ăn lẩm dầu mỡ của khách sạn chứ.

(Đầu bếp khách sạn: oan quá, các món ăn của khách sạn chúng tôi luôn cân bằng lượng cholesterol trong mức quy định!)

"Trợ lý Nguyễn, hình như công ty còn rất nhiều việc thì phải? Sao anh không về giải quyết bớt đi!". Một nam nào đó cất giấu ánh mắt sắc lẹm dưới biểu tình hết sức hòa nhã và giọng nói thong dong mà nhắc nhở.

Dường như không nhận ra sếp tổng nhắc khéo, vị trợ lý không hiểu nhân tình thế thái nọ vẫn hồn nhiên đáp lời.

"Tổng giám đốc, anh không phải lo cho tôi đâu ạ. Trước khi đến đây tôi đã sắp xếp công việc ổn thỏa cả rồi."

"Vậy sao? Hừ, thế bản kế hoạch khởi công khu đô thị mới thì sao, trợ lý Nguyễn...anh đã giải quyết nó chưa?"

"...". Sếp ơi! Cái bản dự án đó đã phê duyệt, tháng hai năm sau mới bắt đầu khởi công mà, giờ anh bắt tôi lôi nó ra kiểm duyệt lại sao?

Hình như có gì đó sai sai thì phải...không phải là sếp tổng đang đuổi khéo mình đấy chứ!(Giờ mới nhận ra sao, cung phản xạ quá kém mà)

"Vâng..Tổng giám đốc, tôi chợt nhận ra công ty còn rất nhiều việc mà mình chưa giải quyết, tôi lập tức về giải quyết ngay đây ạ. Chúc tổng giám đốc có một bữa trưa ngon miệng! Tôi xin phép"

"Nếu đã nhiều việc vậy rồi thì tôi cũng không giữ nữa, anh mau về giải quyết đi...". Còn không mau biến đi!

"Dạ...dạ. Tôi lập tức biến ngay đây ạ!"

Mục Nguyệt ngồi thong dong nhìn cặp đôi ông chủ với nhân viên này tự biên tự diễn màn kịch "đấu mắt" ngầm. Khi trợ lý Nguyễn ra về cô mới giờ tay ra hiệu.

(Anh đói lắm rồi à, em phải chuẩn bị đồ ăn nên hơi lâu. Sao anh không để trợ lý Nguyễn gọi tạm đồ ăn tới, là bệnh nhân thì không nên để bụng đói đâu. Anh mau ăn cái này đi!)

"Sao tôi lại phải ăn cơm của khách sạn, trong các điều khoản của điều kiện thứ nhất đã nói rõ là em phải lo cho vấn đề ăn uống của tôi cơ mà"

(Em đâu có nói không lo cho anh chứ, chỉ là em sợ anh đói thôi. Dạ dày anh vốn không tốt, không nên ăn sai bữa đâu)

"Vậy thì sau này em nhanh lên chút, đừng có bắt tôi phải ăn sai bữa nữa!"

Nói một vòng lại quay về chủ đề cũ là bắt em nấu cơm cho anh ăn. Sao cái người này lại cố chấp tới mức đó chứ!

"Gi...gi đây, sao toàn cháo không vậy? Com...com của tôi đâu, em còn tiết kiệm cả gạo với tôi sao? Giờ ngay đến com cũng không cho tôi ăn, em đúng là người nhà bệnh nhân độc ác nhất năm!"

(Anh vừa mới bệnh dậy không thể ăn com được ngay nên em mới nấu cháo, anh hãy ngoan ngoãn ăn đi. Chờ tới lúc sức khỏe anh ổn định lại rồi em sẽ làm com được chứ?)

"Không! Tôi muốn ăn com. Tôi ghét nhất mấy thứ hồ nhảo nhoét!"

(Mạc Khiêm Vũ!)

"Cái...cái gì? Trùng mắt cũng vậy thôi, tôi nhất quyết không đổi ý đâu!"

(Nếu anh muốn ăn com thì để em nhắn tài xế Lâm đi mua cho anh nhé?)

"Thôi, cái gã vô dụng đó. Tốt hơn là tôi nên ăn cháo thôi"

(Tài xế Lâm: hắt xì...hắt xì...ai nói xấu bản đại tài xế vậy chứ?)

Anh vốn nên ngoan ngoãn hợp tác ngay từ đầu mới phải!

"Em làm gì thế, sao không bón cho tôi ăn?". Mỗi nam nào đó rất ủy khuất nói.

(Anh chỉ gãy chân chứ có gãy tay đâu mà cần em bón giúp)

"Vậy giờ em muốn một bệnh nhân như tôi phải khổ sở tự bón cho mình còn một người khỏe mạnh tràn đầy sức sống như em lại an nhàn ngồi đó nhìn à?".

Chiều thức đánh vào đòn tâm lý là Mạc tổng của nhà chúng ta đứng hạng nhất, từ xưa tới nay ngài áp dụng vô số lần mà chưa bao giờ thất bại. Đương nhiên lần này cũng không ngoại lệ, Mạc tổng đã thành công khiến cô nương ngây thơ nào đó rơi vào chiếc bẫy đã lấp đặt sẵn.

Mục Nguyệt đành chấp nhận số phận mà bắt đầu bón cho vị tự xưng "người yêu" nào đó ăn cháo. Tiếc rằng vì cô ngồi quá xa nên đã khiến ham muốn giờ trò lưu manh của Mạc đại tổng giám đốc gặp khó khăn vô cùng.

"Mục Nguyệt, em ngồi xa thế mà đút cho tôi ăn thì ti lệ em đút vào mũi tôi là rất cao đấy. Ngồi lên giường đi".

Vị cô nương nào đó vô cùng nghe lời trèo lên đầu giường bệnh ngoan ngoãn ngồi đút cho anh

(Anh làm gì vậy?). Vừa rồi nếu không nhầm thì cô thấy có đôi "móng vuốt" nào đó chạm vào eo mình thì phải?.

"Không có gì, tôi chỉ muốn khẳng định một điều!"

(Gi...chứ?)

"À...eo của em cỡ 56"

Mục Nguyệt(...)

Đôi "móng vuốt" của mỗi nam nào đó lại sắp tới, nhưng lần này nó công khai và ngang ngược hơn nhiều.

Mạc Khiêm Vũ bỏ qua vẻ ngượng ngùng của vị cô nương nào đó, anh thân nhiên vuốt ve xung quanh vòng eo nhỏ nhắn của Mục Nguyệt. Hôm nay Mục Nguyệt mặc một chiếc đầm thắt eo màu xanh biếc huyền hoặc, vòng eo nhỏ xinh của cô được tôn lên không sót một chút nào. Đây cũng chính là lý do khiến vị tổng giám đốc nào đó nổi tà tâm xấu xa!.

(Rốt cuộc anh muốn làm gì?)

"Em nói xem?"

(...)

"Tôi chỉ muốn chạm vào người yêu của tôi một chút, có gì sai sao?"

(Chúng ta mới xác nhận quan hệ chưa tới một ngày, làm như vậy có hơi sớm không?). Đương nhiên những lời này Mục Nguyệt chỉ dám nghĩ trong đầu chứ tuyệt đối không dám nói ra, cô biết chỉ cần cô nói, anh sẽ tìm ra đủ thứ lý do khiến cô phải thừa nhận. Ai bảo anh là cao thủ trong khoản giao tiếp chứ, đối phó với một người có ít kinh nghiệm trong giao tiếp đến đáng thương như cô thì chỉ như con kiến đấu với con voi thôi!

"Nguyệt Nguyệt này, tôi thấy em nên tăng cân đi. Người em gầy quá, tôi đã từng nói với em tôi thích con gái mập một chút rồi mà. Mập véo mới sướng tay!". Cùng với câu nói đó, Mạc Khiêm Vũ còn bồi thêm một cái nheo nhẹ vào eo thon của Mục Nguyệt khiến cô giật mình.

Eo là để ôm, chỉ có anh mới biến tính chức năng của nó thôi!

"Còn nữa, em phải thay đổi thói quen xấu ngủ ngày của mình. Từ giờ trở đi không được phép né tránh ánh nắng mặt trời, cũng không được phép lẩn tránh người khác. Nếu em dám không thực hiện thì tôi sẽ không chỉ né eo em thôi đâu. Mà tôi sẽ néo những chỗ khác, ví dụ như..."

(Em sẽ nghe lời, huhu, anh tha cho em đi mà). Anh định làm gì chứ?

"Sao phải ngưng ngưng vậy, tôi chỉ muốn nói là...ví dụ như...má chẳng hạn. Em nghĩ đi đâu vậy, hay muốn tôi néo chỗ khác?"

(Anh đừng nói nữa...).

Nhìn cô gái nhỏ đã ngưng ngưng tới mức mặt đỏ au, Mạc Khiêm Vũ quyết định sẽ không trêu chọc cô nữa. Cô gái của anh thật đáng yêu mà! Anh ôm Mục Nguyệt vào lòng, trái tim sau bao năm lạnh giá cuối cùng cũng ấm áp trở lại. Anh dịu dàng nói

"Mục Nguyệt, có em thật tốt!"

Cô gái trong lòng anh im lặng một hồi, rồi cô nhẹ nhàng tay ôm lấy anh. Vòng tay ấm áp này là niềm khao khát của biết bao nhiêu phụ nữ ngoài kia, nhưng giờ nó đã dành cho cô!

(Vi sao lại là em? Em có gì tốt? Quá khứ em rất xấu xí, em cũng không thể nói được, có lẽ cả đời này anh cũng không thể nghe thấy giọng nói của em. Em cũng không đặc biệt xinh đẹp, lại có mối thù nặng vai. Như vậy, vì sao anh vẫn chọn em?)

"Vi sao ư? Anh cũng không rõ, anh chỉ biết rằng người đó nhất định phải là em. Dẫu biết em có nhiều điều bí ẩn nhưng vẫn muốn cùng em. Thà rằng yêu em mà đau khổ còn hơn cả một đời vật vờ vì không biết đến sự tồn tại của em!"

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Thứ 3* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 18: Hạnh Phúc Trước Bão Đông

Tác giả: Mục Nguyệt

"Yêu là vui vì hạnh phúc của người khác là coi hạnh phúc của người kia như hạnh phúc của chính mình. Hạnh phúc không ở thiên đình mà ở ngay bên cạnh người mình đang yêu"

Mạc Khiêm Vũ phải nằm trong bệnh hơn một tuần để quan sát các biểu hiện sau tai nạn, may mắn thay vụ tai nạn đã không để lại biến chứng gì cho anh.

Nhưng chỉ có hơn một tuần, Mục Nguyệt đã hiểu hết thế nào là căn bệnh "thiếu gia" bẩm sinh của hội con nhà giàu từ anh!

Giả dụ như việc cô về nhà nấu bữa sáng cho anh chẳng hạn! Anh bắt cô phải tới đúng giờ y như học sinh tiểu học vậy. Nếu khi anh tỉnh dậy mà cô chưa có mặt thì y như rằng cả ngày hôm đó anh sẽ chẳng cho ai bộ mặt dễ nhìn cả. Chỉ khổ cho trợ lý Nguyễn mỗi lần tới báo cáo công việc là một lần anh ta bị ăn mắng một lần. Làm trợ lý chuyên dụng cũng chẳng dễ dàng gì cho cam.

Mà quá đáng hơn là Mạc Khiêm Vũ càng lúc càng lộ nguyên hình bản tính kén ăn tới mức không chấp nhận nổi.

Không gừng, không tỏi, không rau hẹ, không ăn đồ quá cay cũng chẳng ăn đồ quá nhạt. Nói chung thức ăn vừa phải phong phú về chủng loại lại vừa phải đẹp mắt và ngon miệng.

Để chiều lòng vị "cao nhân" nào đó, Mục Nguyệt phải thức dậy từ rất sớm, tức tốc chạy đến siêu thị mua thật nhiều nguyên liệu nấu ăn tươi ngon bổ dưỡng cho người đang điều trị tổn thương xương, sau đó lại vội vã phi về nhà chế biến và làm thành những món mà anh yêu cầu. Quá trình trải qua vô cùng máu me!!! Chính vì vậy sau hơn một tuần nằm viện, vị cô nương chăm chỉ nào đó đã anh dũng bước lên bàn cân và "ruột đau như cắt" tiến bước 1,12kg trên cơ thể.

Vốn dinh dưỡng không đầy đủ cộng với việc quanh năm không ra sáng khiến cơ thể suy nhược nghiêm trọng bây giờ lại hao đi hơn một kg do lao động quá sức nên nhìn cô càng thêm mỏng manh. Mục Nguyệt cảm thấy có lẽ bây giờ chỉ cần một cơn gió nhẹ thổi qua cũng đủ khiến cả người cô bay như con diều trước gió rồi.

Ấy vậy mà Mạc Khiêm Vũ lại béo tốt hơn trước. Dáng người anh vốn có chút gầy bây giờ có da thịt hơn nhiều. Vậy mới nói là kẻ luôn bày ra bộ dạng thiếu gia kia đã vô hình chung dùng một phương thức rất đặc biệt để bóc lột cô tới tận máu thịt.

Nhưng không ai là biết điều đó, người đến thăm anh chỉ khen anh càng lúc càng cường tráng suốt khi mà chẳng mấy may biết rằng sau về ngoài anh tuần đó là sự hy sinh không ngừng nghỉ của...cô đây!

Người ta vẫn thường hay nói "con đường nhanh nhất để đến trái tim của một người đàn ông là thông qua chiếc dạ dày" nhưng sao cô thấy con đường này gian nan quá! Quả nhiên lời các vị tiền bối đi trước vô cùng bác đại tinh thâm mà nếu ta không trực tiếp trải qua sẽ không bao giờ hiểu hết được ý nghĩa vô hạn trong đó được!

"Mục Nguyệt, hôm nay em sẽ cho tôi ăn gì thế?". Đó đó, lại thế nữa! Chẳng lẽ khi nhìn thấy cô anh chỉ toàn nghĩ đến đồ ăn thôi à!

"Sao hai tay lại trống rỗng?, chẳng lẽ hôm nay em quên bữa sáng của...tôi...hả???". Người nào đó "thiếu ăn" không nhìn được đang bắt đầu bạo phát tính khí.

Nhưng đời nào Mục tiểu thư mạnh mẽ anh dũng của chúng ta lại để cho tên "tư bản hút máu" này bóc lột mãi(chị quá tự mãn rồi), cô thân nhiên nói

(Tối hôm qua khi về nhà em đã hỏi bác sĩ Đoàn, và...anh ấy bảo rằng anh đã có thể xuất viện được rồi. Xét thấy việc chuẩn bị thủ tục xuất viện rất tốn thời gian nên em đã chạy thẳng một mạch từ nhà tới bệnh viện mà quên việc nấu bữa sáng cho anh rồi. Thật đáng tiếc!!!)

"Bác sĩ Đoàn? Gã Đoàn lỗi phải không? Có cốt khí lắm. Tôi bị "thương nặng" tới vậy mà "một bác sĩ nam phụ khoa" rờn như cậu ta dám cho tôi xuất viện sớm à! Được lắm!". Chất giọng của người đàn ông nào đó đang có xu thế gay gắt tăng tiến. Để bảo toàn tính mạng, Mục Nguyệt tự giác lùi về phía sau ba bước. Phù!!! Khoảng cách an toàn hiện tại là 1.78m, định vị thành công!

"Em trốn cái gì, tôi có nói sẽ ăn thịt em sao! Mau lại đây!"

Chạy mau! Bằng không mày chết chắc. Đại não đã phát thông tin tới tiểu não nhưng cái bán cầu tiểu não cảm có xử lý thông tin chút nào, thành ra hai chân của Mục đại tiểu thư cứ đứng như trời chồng chờ quá trình phân tích đầy "tinh tế" của não bộ!"

(Em sao? Hay thôi đi. Không biết có phải đứng lâu quá chân tê cứng rồi hay không mà chúng nó bây giờ có vẻ không nghe lời em lắm thì phải. Có gì anh cứ ở đó nói là được mà. Tai em trước giờ tốt lắm, haha...)

"Vậy là không chịu đến phải không? Được..."

Cảnh báo nguy hiểm của cơ thể được bật lên cấp cao nhất, ai đó bắt giác tiếp tục lùi lại phía sau theo vô thức và đau lòng nhận ra cái người đang ngồi trên giường bệnh kia thế mà lại "bật người lên" và chuẩn bị bước xuống giường. Có ai nói cho cô biết rốt cuộc vì sao người bị gãy chân lại có thể di chuyển nhanh hơn cả người bình thường lành lặn là cô đây không.(Có đấy, chắc đại não và tiểu não của chị vẫn phải đang tiến hành xúc tiến phân tích nên cơ thể vẫn chưa phản ứng kịp do đó hai chân mới phản ứng chậm đó mà -lời tác giả)

"Chân của em hết tê rồi à, nhanh thật!"

(Huhu. Mạc Khiêm Vũ, em sai rồi. Em đi mua đồ ăn cho anh là được chứ gì!)

"Muộn rồi, bây giờ là 10h sáng, đã qua giờ ăn sáng bình thường của anh hơn 2 tiếng"

(Thế sao vừa rồi anh còn bắt bẻ em về bữa sáng làm gì!). Mục Nguyệt thì thầm

"Em nói gì, anh không nghe rõ..."

(Không...không có gì!)

Mạc Khiêm Vũ nhanh chóng tiến tới gần cô gái nhỏ, xách cô bằng một tay, anh bước về phía sofa trong phòng. Cô gái này hình như gầy đi thì phải, sao ăn bao nhiêu cũng không béo lên được chứ!

Tại anh ăn hết của người ta chứ sao!

Mỗi nam nào đó sau khi ôm giai nhân vào lòng lại tiếp tục "công tác quen thuộc" là nhéo eo.

"Hình như lại nhỏ đi một chút rồi?. Sờ chẳng thích chút nào"

(Đau! Anh lại nhéo em). Tuy nhiên những gì mà Mục tiểu thư muốn nói người nào đó lại hoàn toàn không nghe thấy, lý do ư? thì bởi vì hiện tại Mục Nguyệt đang nằm úp sấp người trên đùi anh nên cánh tay đang hươ loạn lên của cô đã bị ai đó vô tình bỏ qua mất rồi. Đây cũng chính là lý do giải thích cho việc vì sao Mục Nguyệt vừa rồi lại quyết tâm chạy trốn anh cho bằng được.

Người nào đó gần đây đang càng ngày càng gia tăng những hành động bạo lực như nhéo eo hay bẹo má mà lực đạo thì càng lúc càng mạnh. Làn da của Mục Nguyệt vốn rất nhạy cảm nên mỗi lần anh nhéo lại để lại một mảng hồng rục ngay eo. Thực chất thì anh nhéo vốn không đau nhưng bị hồng rục một mảng tại cái chỗ nhạy cảm này nghĩ thấy cũng hơi kỳ kỳ.

Vừa mới hôm qua thôi khi cô đang cời áo thì em gái mở cửa phòng. Ánh mắt của con bé lúc đó...phải nói làm sao nhỉ...rất ư là bí hiểm và mâu thuẫn. Chắc nó nghĩ cô và Mạc Khiêm Vũ làm chuyện gì xấu rồi cũng nên. Oan cho cô quá, ai bảo phương thức giải tỏa tức giận của anh cứ phải là nhéo eo

người khác thế chứ. Cô cũng đâu có muốn thế đâu! Khi không một tám thân trong sáng 25 năm như cô lại bị hiểu nhầm là có gì đó...thật quá sức tưởng tượng mà!

"Em đã làm thủ tục xuất viện cho anh rồi?"

Gật gật...

Mạc Khiêm Vũ bế cô gái của anh đặt lên đùi, cô gái của anh rất chu đáo phải không? Có nên thưởng cho cô chút không nhỉ?

Bỗng nhiên môi của Mạc Nguyệt lạnh lạnh,...anh hôn...cô...mắt của cô mở lớn vì kinh ngạc. Đây là nụ hôn đầu của cô suốt 25 năm sống trên đời đó. Không kinh ngạc sao cho được. Cảm xúc mềm mại ấy lại đến một lần nữa, nhưng lần này nó mang theo chút gì đó rung động mãnh liệt. Hàm răng bị cạy mở, đầu lưỡi của anh lướt nhẹ vào trong khoang miệng.

"Nhắm mắt lại!!!"

Lời ra lệnh của anh khiến cô hơi giật mình. Vợ vã nhắm mắt lại. Từ bao giờ cơ thể cô lại nghe lời cô hơn cả não bộ thể? Có lẽ bị nô dịch nhiều rồi nên cơ thể sinh ra một loại phản ứng theo bản năng chăng? Khoan đã...bây giờ không phải thời điểm quan trọng nhất để nghĩ tới việc này mà quan trọng là lúc này anh đang hôn cô...

Kỹ thuật điều luyện của Mạc Khiêm Vũ khiến cho Mạc Nguyệt có một nụ hôn đầu đời nhớ mãi không quên, để rồi tới sau này khi hai người xa nhau...cô vẫn không thể quên giữa anh và cô đã từng có những phút giây hạnh phúc bên nhau cỡ nào. Nhưng tất nhiên đó là việc của sau này!

"Em làm phiền hai người rồi chăng?" Tiếng nói của Mạc Huyền vang lên trong căn phòng khiến Mạc Nguyệt đứng bật dậy, cô vội vàng xua tay loạn xạ để giải thích

(Huyền, không phải như em nghĩ đâu. Chị...)

"Cô ngốc này, em sót ruột cái gì, chúng ta là người yêu làm chuyện đó là rất bình thường. Tôi còn đang nghĩ không biết có phải tốc độ của mình chậm qua rồi hay không đây này"

(Anh bớt nói chút đi!)

"Không ngờ hai người đã tới mức này rồi. Xem ra em suy nghĩ đơn giản quá rồi! Chị này...em có chút công tác cần nói với Mạc tổng. Chị có thể ra ngoài chút không?"

(À...được)

"Không cần đâu, thư ký Mạc! Cô cứ nói đi. Đầu óc của chị gái cô phản ứng không được nhanh nhạy lắm đâu, cô không cần phải lo"

(Anh còn chê bai em, em đã từng giúp anh giải quyết bao nhiêu văn kiện mà...)

"Đó là anh nói ý tưởng cho em trước rồi!"

(Hừ...em đi gặp bác sĩ Đoàn đây)

Tại khoa nội tiết của bệnh viện

Khi Mạc Nguyệt bước vào phòng làm việc của Đoàn Lỗi, cô đã được chiêm ngưỡng một bức "xuân cung đồ sống". Cái tên tác kè hoa họ Đoàn này chưa bao giờ chịu yên phận cả. Hắn ta đã ngắt hết những đóa hoa xinh đẹp của bệnh viện tư lớn nhất cả nước này rồi!

"A...á!" Cô gái đang nửa kín nửa hở trên sofa trong phòng hét lên.

(Cô định cho cả bệnh viện biết mình và gã này đang làm gì sao?)

"Cô nói gì?". Ngắt nổi không phải ai cũng tài giỏi tới mức hiểu ngôn ngữ ký hiệu của người câm điếc. Cô y tá xinh đẹp kia ù ù cạc cạc vội vã chạy ra khỏi phòng.

"Mục tiểu thư à Mục tiêu thư! Em muốn phá các phi vụ làm ăn tốt đẹp của anh tới bao giờ? Lần trước là bác sĩ Nhã lần này lại tới y tá Lý. Em có biết khó khăn lắm anh mới của được bọn họ không?"

(Em mặc kệ anh muốn như thế nào, nhưng chỉ cần anh dám trêu đùa chị Nhã Linh, em nhất định sẽ không bỏ qua)

"Được rồi, bà chằn đó tâm lý còn vững vàng hơn đàn ông, em tưởng "cua" cô ta dễ lắm chắc..."

(Còn cái cô cảnh sát kinh tế Dương Minh Oanh đó thì sao? Anh không phải nói là cô ấy là chân lý duy nhất trong trái tim anh à?)

"Hic...em đừng xát muối vào vết thương của anh được không? Cô ấy mới kết hôn ba ngày trước với con trai cả của thị trưởng thành phố rồi..."

(Cũng đúng thôi, nếu là em, em cũng sẽ chọn con trai thị trưởng!!!)

"Ôi! Trái tim anh đang róm máu vì những lời nói nghiệt ngã của em! Mau, mau gọi bác sĩ Nhã tới tiếp máu cho anh"

(Xéo đi! Em tới tìm anh có việc quan trọng đây)

"Là chuyện xuất viện của thằng nhóc tiểu Khiêm phải không?"

(Sao anh biết?)

"Anh nắm rõ thằng nhóc đó trong lòng bàn tay rồi. Chắc giờ tên đó đang vô cùng phẫn uất đây. Haha, anh đã phá vỡ chuyện tốt của gã nhiều thế cơ mà" Không còn ở bệnh viện xem hấn làm sao ngày ngày giờ giờ được ở bên cạnh người hấn yêu. Trá đứa vạ khi còn học đại học bên Mỹ hấn dám gây chú ý khiến cô gái anh thích quay sang thích hấn. Haha! Tường Đoàn Lỗi này sẽ quên sao?(Công nhận anh nhớ dai gớm, nhưng mà nếu anh nghĩ xuất viện có thể khiến Mạc tổng chịu thua thì anh nhầm rồi, người ta đã có kế sách khác thông minh hơn nhiều. Thế mới nói, của gái muốn thành công thì phải có trí tuệ anh à)

(Chuyện tốt?)

"Haiz, em còn nhỏ những việc của người lớn thế này em không nên biết thì hơn".

(Em 25 tuổi rồi! Không còn nhỏ nữa. Tuổi này đây cô gái còn là mẹ của mấy đứa nhóc rồi đây chứ)

"Vậy em biết muốn tạo ra đứa nhóc cần phải làm gì không? Trong cái đầu đen tối của tên đó thể nào cũng đang nghĩ biện pháp ăn em nhanh nhất đây. Thằng nhóc đó sốt ruột cũng phải, hấn ta 30 tuổi rồi còn chưa khai trai mà, haha"

(Anh...toàn những suy nghĩ bậy bạ trong đầu. Sẽ có một ngày anh bị suy thận cho xem...em về đây!)

"Sao có thể có chuyện đó được. Chức năng thận của anh hoàn toàn nằm trong tầm kiểm soát. Khoan đã...em đang mà mai anh là ngựa giống phải không?"

(Đó là anh tự biên tự diễn nhé!)

"Này em đừng đi...anh không yếu thận đâu. Anh hoàn toàn khỏe mạnh sung mãn..."

Đúng lúc này có một top y tá khoa thẩm mỹ đi ngang qua. Những cô y tá xinh đẹp nhất bệnh viện vừa nghe thấy những lời này thì đồng loạt nhìn vào "phía dưới" của Đoàn Lỗi và lắc đầu tiếc nuối.

"Haiz...thời buổi này muốn tìm đàn ông vừa đẹp trai vừa chuẩn men sao khó quá. Đến cả bác sĩ khoa tiết niệu còn bị bắt lực nữa là..."

"Không...không phải như thế đâu, tôi không bị bắt lực..."

Mục... Nguyệt! Em và Mạc Khiêm Vũ đều giống nhau. Cả hai người chính là sao chổi của đời tôi!!!

Muốn trêu em sao? Không có cửa đâu!

Mục Nguyệt hoàn thành nốt những thủ tục xuất viện còn lại sau đó về phòng bệnh của Mạc Khiêm Vũ. Khi cô vừa tới cửa thì Mục Huyền đi ra, mắt con bé hơi hồng. Em gái nhìn cô bằng ánh mắt lạnh giá khác thường.

(Huyền, em sao thế?)

Nhưng con bé không trả lời cô mà bỏ đi ngay. Bước chân của Mục Huyền hơi vội vã, Mục Nguyệt muốn đuổi theo em nhưng Mạc Khiêm Vũ lại cất tiếng gọi

"Nguyệt Nguyệt, cô ấy không sao đâu. Cứ để cô ấy một mình đi!"

(Rốt cuộc hai người nói chuyện gì mà khiến tâm trạng con bé tệ vậy)

"Không có gì, anh chỉ nói cho cô ấy hiểu có một số chuyện nếu không có duyên phận cũng sẽ khiến có kết quả thôi!"

(Duyên phận gì, em không hiểu anh nói gì hết)

"Em không hiểu là phải, đầu óc em vốn cũng chẳng linh hoạt cho lắm mà"

(Mạc Khiêm Vũ!!!)

Chương 19: Xuất Viện

Tác giả: Mực Nguyệt

"Sẽ thật trớ trêu nếu cả hai yêu cùng một người. Lại càng nghiệt ngã hơn khi một người không can đảm bước tiếp còn một người lại tích lũy hận thù trong tâm"

-Tác giả-

Nghĩ lại lúc vừa rồi em gái chạy khỏi phòng bệnh của Khiêm Vũ trong trạng thái tinh thần không được ổn lắm khiến Mực Nguyệt cảm thấy thực sự không yên lòng.

Cô nhớ ánh mắt cuối cùng của Huyền Huyền trước khi rời đi...ánh mắt ấy tràn đầy lạnh giá và phần nộ giống hệt như ánh mắt con bé nhìn cô vào 5 năm trước khi Lee xảy ra tai nạn. Người con trai ấm áp ấy đã cướp đi nụ cười thật lòng của Huyền, cũng mang hết đi nước mắt của con bé. Để rồi sau này đối với bất cứ người đàn ông nào theo đuổi, trái tim của Huyền Huyền cũng chỉ toàn là lạnh giá trêu đùa.

Nhưng bao lâu rồi? Rốt cuộc bao lâu rồi sự phần nộ ấy lại hiện lên trong mắt em? Bao lâu rồi Huyền Huyền mới nhìn cô bằng ánh mắt lạnh lẽo nhưng thật tâm chứ không phải là ánh mắt yêu thương gượng ép mà con bé cố sức tạo ra sau khi Lee qua đời..

Mực Nguyệt biết, cái chết của Lee đã để lại cho Huyền bóng ma tâm lý rất lớn. Thậm chí sau chuyện này Huyền còn hận cô tới mức bỏ về Canada sống và học tập một mình. Khi em đi, Mực Nguyệt vẫn đang chìm trong trạng thái tinh thần sa sút, phải mất một thời gian dài sau tâm trạng cô mới bình ổn trở lại. Nhưng khi tinh thần suy nghĩ cô mới ngỡ ngàng nhận ra, vậy là cô đã mất hết...tình thân và tình bạn, mọi thứ theo gió bay đi xa, chỉ còn lại mình mình với căn nhà trống vắng.

Ấy vậy mà ba năm sau Mực Huyền lại trở về, em đã sẵn sàng tha thứ cho lỗi lầm trong quá khứ của cô, Huyền Huyền đồng ý dọn về sống chung cùng Mực Nguyệt tại khu chung cư cao cấp trong lòng thành phố. Mọi thứ cứ như vậy mà bình yên tiếp diễn, cùng với đó mọi bão dông quay cuồng trong quá khứ cũng dần dần được thời gian trôi chảy phủ một tầng bụi mỏng manh, mãi cho tới khi anh...xuất hiện!

Mực Nguyệt không phải đứa ngốc, cô vẫn luôn biết rằng em gái chưa bao giờ thực sự tha thứ cho mình. Huyền không hề nhắc tới Lee trước mặt cô, cũng không nói đến cái chết của ba mẹ. Sự im lặng ấy luôn ẩn chứa một tầng băng mỏng giữa hai chị em mà chỉ cần chút xúc tác nào đó xuất hiện, tầng băng mỏng ấy sẽ vỡ tan tành.

Sự hiện diện của Mạc Khiêm Vũ chính là nguy cơ có thể phá vỡ tầng băng mỏng manh kia.

Ngày hôm qua, khi nhận được lời chúc phúc của em, Mực Nguyệt đã cảm thấy trong lòng thật thư thả, ít nhất cô tin rằng em đã có thể buông bỏ hận thù với cô, trong trái tim của em đã bắt đầu có sự bao dung cho quá khứ của chị gái mình. Nhưng liệu mong ước của cô có thành sự thực không khi...có thể em chưa từng thật lòng muốn chúc phúc cho cô?

Rốt cuộc thì lúc trong phòng bệnh, Huyền Huyền và Khiêm Vũ đã nói chuyện gì? Vì sao em gái lại bỏ đi? Cô nhất định phải hỏi cho rõ.

(Khiêm Vũ này, có chuyện này em muốn hỏi anh)

"Nói đi!". Mạc Khiêm Vũ tâm trạng vốn không tồi nên cất lời ngay sau đó. Anh đang vui vẻ vì cô gái bé bỏng của anh đang cùng anh về nhà...mà nhà...đương nhiên là của anh!!! Anh bỗng có cảm giác đã lừa được một chú thỏ nhỏ vào tròng...rồi đây anh sẽ tìm cách bồi dưỡng cho chú thỏ ấy thật béo tốt, lông mao phải thật mượt mà...sau đó thì một ngụm chén sạch...nghĩ mới thấy thật thú vị làm sao!

(Sao mặt anh thấy cứ gian gian...)

"Có sao?!"

(Vậy em sẽ nghiêm túc hỏi còn anh phải nghiêm túc trả lời được chứ?)

"Còn tùy thuộc vào câu hỏi, nếu anh thấy nó vô căn cứ anh sẽ cho qua mà không cần bàn cãi..."

Mực Nguyệt:(...)Vậy rốt cuộc có định trả lời không đây!

"Em nói đi"

(Anh thấy Huyền Huyền là người như thế nào?)

"Hoàn hảo, quyến rũ, năng lực làm việc tốt. Có trách nhiệm với công việc. Là một cô gái đáng để coi trọng! Quan trọng hơn là cô ấy thông minh hơn em nhiều...em ấy à...có chút không được thông minh cho lắm!"

Mục Nguyệt(...). Anh đừng có cái kiểu ăn nói "đá đầu" đó được không?

(Vây vì sao anh không thích con bé? Nếu em là anh, em...có lẽ sẽ chọn Huyền Huyền thay vì một người như em)

"Nguyệt Nguyệt! Em có trở thành anh được không?"

(Đương nhiên không thể, em chỉ muốn thí dụ thôi mà)

"Đúng vậy, khi em dùng cái đầu để suy nghĩ, em thường chọn lối đi hoàn mỹ hơn cho cuộc đời của mình. Nhưng khi em dùng trái tim để suy ngẫm một vấn đề nào đó, em sẽ không làm như vậy đâu...vì trái tim không cần một sự hoàn mỹ phi thường, trái tim chỉ cần hạnh phúc thôi là đủ. Anh luôn giải quyết công việc bằng lý trí và hành động nhưng anh muốn tình cảm của mình phải do trái tim quyết định...và trái tim anh chọn em...thì đó chính là em. Em gái em là một cô gái tốt nhưng con tim anh nói rằng cô ấy không phù hợp với anh, vì anh đã có em rồi!"

Mục Nguyệt(...)

Tiếng bánh xe ma sát với mặt đường vang lên từng hồi nhẹ khiến lòng Mục Nguyệt tràn đầy mâu thuẫn. Mạc Khiêm Vũ, nếu ngay trong lúc này anh nói anh ở bên em chỉ vì thương hại em thì có lẽ em sẽ không vừa hạnh phúc vừa mâu thuẫn như bây giờ, anh có biết cảm giác này có bao khó chịu không?

Đang trong tâm trạng vui vẻ nhưng không có nghĩa là Mạc Khiêm Vũ không chú tâm đến cô gái nhỏ bên cạnh. Người con gái anh thương, cô ấy đang vì anh mà đắn đo thật nhiều. Nhưng ngay lúc này đây anh lại không thể làm gì cho cô, bởi lẽ anh biết thứ cô cần nhất lúc này không phải là sự can thiệp của anh vào mối quan hệ giữa hai chị em cô mà là niềm tin vào tình cảm của chính họ.

Đặt đầu vai cho cô tựa vào, Mạc Khiêm Vũ nhẹ giọng nói:

"Nguyệt Nguyệt, anh cũng đã nói những lời vừa rồi với em gái em! Anh xin lỗi, anh buộc lòng phải làm vậy. Từ trước tới nay anh chưa bao giờ cho rằng bản thân mình sẽ mập mờ trong chuyện tình cảm. Anh sẽ không cho người khác cơ hội khi anh không yêu họ, vì thế có thể anh sẽ làm tổn thương ai đó nhưng chỉ ít anh lại không có lỗi với cô gái mình yêu. Anh mong em cũng vậy, đừng lo lắng vì sợ sẽ làm tổn thương ai, vì không làm tổn thương chính mình đã là không làm tổn thương họ rồi!"

(Mạc Khiêm Vũ, anh nói xem vì sao em lại thích anh chứ...nếu không có anh có lẽ mọi thứ vẫn theo quỹ đạo của nó.)

"Cô ngốc này, đến quỹ đạo trái đất còn có thể bị thay đổi nữa là cái tiểu quỹ đạo nhỏ bé trong lòng em! Đừng bao giờ hối hận vì đã gặp anh bởi lẽ không chỉ có anh mà...bất cứ ai cũng có thể đe dọa đến tinh thần của em nếu như nó không được xây dựng trên tình cảm chân thành và sự tín nhiệm thực sự. Em hiểu chứ?"

"Còn nữa, Mục Huyền là một cô gái thông minh, cô ấy sẽ biết việc gì nên làm việc gì không"

(... Sẽ như vậy ư? Nhưng em sợ mình ẽ tổn thương con bé.)

"Vậy nên em sẽ làm gì...chia tay với anh để em gái em tiến tới?"

(Sẽ không!tuyệt đối không! Em có thể nợ con bé cả một đời hạnh phúc nhưng em sẽ không vì thế mà trả cho con bé hạnh phúc của chính mình. Điều đó chẳng khác nào si nhục con bé cả!)

"Tốt lắm, vậy còn lo sợ điều gì?". Có trời mới biết vừa rồi trái tim của Mạc Khiêm Vũ đập nhanh tới mức nào. Anh rất sợ, sợ cô gái này sẽ từ bỏ giữa chừng...vì cảm thấy có lỗi với em gái cô...

Ai nói rằng trong tình yêu chỉ có phụ nữ mới thấy lo sợ...bởi vì khi tình yêu xuất phát từ cả hai phía thì ai trong cả hai cũng đều lo sợ sẽ mất nhau.

Chiếc xe thương vụ sang trọng chuyển hướng về khu dân cư cao cấp nhất của thành phố. Tâm trạng rối ren khiến Mục Nguyệt không phát hiện ra rằng "ai đó" đã đưa cô về "hang ổ" của chính mình.

Giữa sự nhộn nhịp của thành phố thì khu biệt thự cao cấp được xây dựng ở ngoại ô này quả thật hiếm có, khắp nơi là những hàng cây trái dài và khu sân vườn sang trọng. Giá của một căn biệt thự ở đây có thể lên đến hàng trăm tỷ. Vì sao ư? Vì nó được thiết kế riêng theo yêu cầu và được trang bị hệ thống bảo an tiên tiến nhất trên thế giới, bảo đảm các vấn đề riêng tư một cách tuyệt đối cho người mua. Chính vì vậy nơi đây tập trung tất cả các nhân vật tầm cỡ của toàn thành phố.

Khu biệt thự này là một trong những dự án của tập đoàn Mạc thị do Mạc Khiêm Vũ khởi xướng nên anh đã quyết định sẽ chọn một căn trong đó làm nơi ở cho mình.

Căn biệt thự rộng lớn được sơn màu trắng kem với kiến trúc hiện đại bao quanh là những đập nước nhân tạo hết sức đẹp mắt.

Khi xe dừng lại trước cổng, Mục Nguyệt mới hoàn hồn sau chuỗi suy nghĩ. Nhưng chưa để cô lên tiếng thì Mạc Khiêm Vũ đã tháo dây an toàn cho cô và xuống xe.

"Em còn tính ngần ngại ở đó tới bao giờ. Hay em muốn một bệnh nhân gãy xương như anh bế em xuống xe. Có lẽ sẽ hơi đau một chút nhưng anh không ngại đâu!"

(Không cần...em tự xuống được)

(Nhưng đây là đâu vậy?). Mục Nguyệt dò hỏi, cô không cho rằng anh sẽ dẫn cô về Mạc gia nhanh tới vậy. Cô và anh mới xác lập quan hệ chưa lâu mà đã về nhà anh...thì có vẻ không được hợp lý cho lắm. Hơn nữa cô vẫn chưa chuẩn bị gì hết mà!

"Nhà anh!"

(...). Một mình anh, sống trong căn biệt thự lớn như vậy để làm gì! Phí phạm tài nguyên mà.

"Cô gái nhỏ của anh, hoan nghênh em đã đến! Mặc dù bất động sản anh sở hữu không ít nhưng đây là nơi anh thích nhất, sau này chúng ta sẽ sống ở đây."

(Đẹp quá, Mạc Khiêm Vũ. Sao anh lại thiết kế được những đập nước này vậy. Nước sao có thể trong tới mức này chứ, a...có cá nữa kia)

"Nếu thích đến vậy thì sau này cứ ở đây đi!"

(Oa, Khiêm Vũ! Có cả sân golf nữa! Đẹp quá, em thích đánh golf nhất. Lúc nào anh chơi với em nhé)

"Sân golf này là anh thiết kế riêng cho vợ tương lai của anh. Nếu em muốn chơi golf ở đây thì phải suy xét cho kỹ đó..."

(Khiêm Vũ, em rút lại những lời lần đầu gặp anh em đã nói. Anh là phú hào chân chính chứ không phải là tiểu phú hào "hứa mùa" như em)

"Mục Nguyệt, rốt cuộc em có hiểu những gì anh nói không vậy"

(Anh nói gì vậy, vừa rồi em mãi ngắm cảnh quá nên không để ý)

"..."

"Thôi bỏ đi! Có nói em cũng không hiểu đâu. Mau vào nhà"

Kiến trúc của căn biệt thự là kiểu nhà vòm thanh lịch. Nội thất bên trong toàn là những trân phẩm, đặc biệt là những bức họa triu tượng mà tạm thời Mục Nguyệt vẫn chưa hình dung ra chúng muốn truyền đạt những gì. Điều đáng ngạc nhiên là căn nhà rộng như vậy nhưng không có lấy một bóng người giúp việc. Tuy không thấy bóng dáng của người làm nhưng trật tự mọi đồ đạc trong nhà vẫn rất hoàn mỹ. Sàn nhà granit cũng sáng bóng tới mức có thể soi gương được luôn.

"Sao vậy?"

(Biệt thự lớn như vậy mà không có người giúp việc sao?)

"Có...Nhưng họ sống ở biệt viện sau nhà. Bình thường anh không thích có người lạ xuất hiện trong tầm mắt mình. Chỉ có quản gia Trần là sống trong nhà, nhưng giờ này chắc bác ấy đang nghỉ trưa rồi. Căn biệt thự này có lắp đặt hệ thống quét mã vân tay, anh đã nạp sẵn dữ liệu của em vào hệ thống rồi, sau này khi tới mang bữa sáng cho anh em chỉ cần trực tiếp vào thôi."

(Khoan đã, nhà anh có người giúp việc mà, họ không làm cho anh sao!)

"Em tính trốn việc? Em đã hứa sẽ lo cho cuộc sống của anh sau này cơ mà!"

(Khoan đã, từ bao giờ thành lo cho cuộc sống sau này của anh vậy. Em nhớ mình chỉ hứa sẽ chăm sóc cho anh khi anh ở bệnh viện thôi mà)

"Anh biết em sẽ chối nên đã ghi âm lời em nói lại rồi, em có muốn nghe không...?"

Mạc Khiêm Vũ, em vừa mới phát hiện ra anh là tên siêu cấp trẻ con!!!

"Cậu chủ, cậu về rồi? Sao cậu không dẫn để tôi tới bệnh viện đón cậu"

"Không cần đâu lão Trần, tôi chịu trách nhiệm rước Tổng giám đốc xuất viện về nhà là được!"

"Tài xế Lâm, cậu chui từ đâu ra vậy?". Lão quản gia ngạc nhiên khi thấy tên tài xế ngây ngốc xách hai vali hành lý đứng trước cửa.

"Tôi đứng sừng sững như cây tùng ở đây này giờ mà...chẳng qua tôi bị người khác phốt lờ thôi! Đứng không Tổng giám đốc?". Tên tài xế ngốc nghếch chứng chết không chữa vẫn cố ý "đá xoáy" vị tài phú nào đó. Nhưng đẳng cấp thấp như anh ta sao có thể so chiều với người như Mạc Khiêm Vũ kia chứ. Đúng là lấy trứng chọi đá mà.

"Tài xế Lâm, ra là này giờ anh đứng đó. Có lẽ sau tai nạn thị giác của tôi vẫn chưa khôi phục hoàn toàn, đến mức "không thấy rõ dáng người thon dài của anh đứng giữa cánh cửa dài hơn 5m của nhà tôi đây"

"...". Vị tài xế có trọng lượng lên tới hơn 90kg đau lòng ngâm ngùi trao hai vali cho bác quản gia rồi lặng lẽ ôm nỗi đau rút về nhà tìm vợ an ủi. Béo không phải là một cái tội mà, tội ở chỗ...đã béo lại còn lùn mới đau khổ chứ!!!

(Haha, Mạc Khiêm Vũ, sao anh cứ trêu chọc tài xế Lâm vậy. Anh ấy bị anh bắt nạt thật thâm mà)

"Lúc đầu chọn anh ta làm tài xế là vì trông anh ta rất có tính giải trí đấy. Dùng anh ta xả stress cũng không tồi!"

(...) quá dã man...vậy mới nói thứ duy nhất bạn không nên đắc tội chính là lũ tư bản mà.

"Mục tiểu thư, tôi đã nghe cậu chủ nhắc nhiều về cô. Cô xinh hơn trong ảnh rất nhiều."

(Ảnh sao ạ?)

"Đúng vậy, là bức ảnh kia! Cô lúc đó trông gầy quá..."

Bây giờ Mục Nguyệt mới nhìn lên bức tường trước mặt, khung ảnh của cô trong trạng thái suy sụp tinh thần 5 năm về trước hiện lên. Ánh mắt đau đớn dằng xé lúc đó gọi cho cô nhiều suy nghĩ. Hình như lâu rồi bản thân mới nhớ về quá khứ của mình?

(Anh đem nó tới đây từ khi nào vậy?)

"Khi bà vừa mất. Bà nói rằng không muốn em cô đơn một mình!"

(...)Tôi có cô đơn hay không?, tôi đã từng, nhưng giờ thì không. Tôi có anh...nghĩa là tôi đã có tất cả!

"Cậu chủ, bữa trưa của cậu đã chuẩn bị xong. Cậu có đặc biệt muốn dùng gì thêm không ạ?"

"Bác làm thêm soup gà, sườn kho và canh đậu tương đi..."

(Sao anh biết em thích ăn gì?)

"Nếu đến món ăn người yêu mình thích cũng không biết thì còn làm bạn trai làm gì!"

Sau khi dùng bữa Mục Nguyệt lập tức về nhà, quan trọng là cô đã từ chối không dưới 5 lời đề nghị tham quan phòng ngủ và hàng chục lần yêu cầu sống chung của anh. Con người này không biết có phải luôn làm gì được nấy hay không mà hấp tấp quá mức.

Nhưng cô đương nhiên sẽ từ chối rồi, vì cô là người thích chậm rãi, đốt cháy giai đoạn gì đó à...cho qua đi!

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Thứ 3* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 20: Di Susan

Tác giả: Mục Nguyệt

Sau khi rời nhà Mạc Khiêm Vũ, Mục Nguyệt được tài xế Lâm đưa về nhà.

Mặc dù tâm trạng ngày hôm nay vui buồn đan xen nhưng cô vẫn không quên hôm nay là sinh nhật của di Susan. Bà sống cùng với gia đình cô khi hai chị

em Mực Nguyệt vừa mới lọt lòng. Hai chị em cô đều là do một tay bà nuôi lớn.

Với Mực Nguyệt, dì Susan không chỉ đơn thuần là một người làm, bà như người mẹ thứ hai của cô vậy. Thậm chí khi cô còn nhỏ, bà là người gần gũi với cô nhiều hơn cả mẹ. Mẹ thường hay lạnh lùng nghiêm khắc với Mực Nguyệt, nhưng dì Susan thì khác. Những lúc bị mẹ quở trách, bên cạnh cô sẽ luôn có dì Susan, dì ấy sẽ ôm cô vào lòng để vỗ về an ủi, dì sẽ làm bánh bao nhân thịt cho cô ăn mặc dù việc tìm mua nguyên liệu làm bánh bao theo cách của người phương đông là việc vô cùng khó khăn ở Canada.

Cả tuổi thơ của mình ngoại trừ cha mẹ, cô chính là yêu dì Susan nhất. Hôm nay là sinh nhật của dì, cô vĩnh viễn sẽ không quên.

Lấy giấy bút từ trong túi xách ra, Mực Nguyệt muốn nhờ tài xế Lâm đưa mình tới tiệm bánh ngọt. Cô sẽ mua tặng dì Susan một chiếc bánh sinh nhật thật lớn.

"Cô chủ nhỏ Mực, cô muốn tới tiệm bánh sao? Cô hỏi đúng người rồi, hôm nay tôi sẽ đưa cô tới tiệm bánh ngọt ngon nhất vũ trụ!!!"

(Ngon nhất vũ trụ? Tài xế Lâm, anh có nói quá không thể?)

"Không hề...sau khi cô dùng bánh, cô sẽ được trải nghiệm cảm giác như lên thiên đường với kem bơ mịn màng trắng nõn, sốt dâu tây sánh quện với hương bánh mì ngọt ngào vị lúa mạch...bla bla..."

(Oh... vậy tôi sẽ mua vị sôcôla!)

"..."

Vị tài xế này sẽ không phải vì đồng lương tài xế ít ỏi mà đi làm ngoài giờ đâu chứ? Chẳng lẽ anh ta đi làm nhân viên quảng bá tiêu thụ cho tiệm bánh ngọt? Nhưng mà điều này lại càng vô lý, sao có chuyện tiệm bánh ngọt đi mượn một người đàn ông béo tốt phi nhiêu như tài xế Lâm làm nhân viên quảng bá chứ, không phải loại nhân viên này thường là những cô gái vô cùng xinh đẹp sao? Hay bây giờ xấu chút lại được đón nhận nhiệt tình hơn cả những người xinh đẹp rồi?

Nhưng việc tài xế Lâm đi làm ngoài giờ này tuyệt đối không thể để cho Mạc Khiêm Vũ biết được, anh chắc chắn sẽ đuổi việc tài xế Lâm cho xem. Haiz, phải giúp tài xế Lâm giữ bí mật mới được.

(Tài xế Lâm, anh yên tâm đi, tôi nhất định sẽ giữ bí mật giúp anh.)

"Sao phải giữ bí mật chứ. Cô chủ nhỏ Mực, cô phải PR rộng rãi cho tôi mới phải. Càng nhiều người biết càng tốt, nhất là Tổng giám đốc...thử nghĩ xem...nếu ngài ấy biết thì bạn bè ngài ấy cũng biết, bạn ngài ấy lại nói với bạn của bạn ngài ấy. Bạn của bạn...ngài ấy biết thì gia đình của họ cũng biết, họ toàn là tầng lớp thượng lưu, chẳng mấy chốc, tiệm bánh của vợ tôi sẽ chật kín nhưng đơn hàng...hắc hắc" (Áo tưởng n lần)

Mực Nguyệt cảm thấy đầu cô sắp nứt ra với mấy cái lý luận bạn bè gì đó của vị tài xế ngây ngốc đang chìm đắm trong hoang tưởng trước mặt. Nhưng xem ra tài xế Lâm là người rất gan dạ, anh ta còn chẳng thêm sợ bị Mạc Khiêm Vũ đuổi việc luôn.

Vị tài xế nào đó bị thế giới đơn hàng che phủ đã vô tình không hay biết rằng Mực Nguyệt hoàn toàn hiểu sai ý của anh. Thực chất, cô không nghe thấy tài xế Lâm nói rằng tiệm bánh ngọt là của chính vợ anh ta mở.

Xe dừng lại trước một con phố nhỏ xíu tới mức cô và tài xế Lâm phải xuống xe đi bộ vào trong con hẻm sâu hun hút mãi không thấy điểm dừng. Thật không biết tiệm bánh ngon kiểu "vũ trụ" đó nằm ở đâu trong dãy phố này?

"Cô chủ nhỏ Mực, Cô đừng nghĩ đường ở đây nhỏ mà đồ ăn không ngon, nơi đây là thánh địa của đồ ăn vặt đấy...ngon tới mức muốn nổ banh xác..."

(...) cách dùng từ của anh đúng là...vô cùng đặc biệt.

"Tới rồi, xin trân trọng giới thiệu tiệm "Bánh ngọt" (Vâng tên tiệm là tiệm Bánh ngọt ạ)

Mực Nguyệt nhìn tấm biển hiệu siêu vẹo như muốn bật ra khỏi tường trước mặt mà lòng rầu rĩ không thôi. Rốt cuộc thì cái cảm giác ngon muốn nổ banh xác như lời tài xế Lâm nói có được tìm thấy ở một quán nhỏ đặc biệt tới mức cái tên tiệm cũng vô cùng đặc biệt này không.

"Darling, anh về rồi?"

"Honey, em xem hôm nay anh mang ai tới nè. Đây chính là Tổng giám đốc phu nhân tương lai của anh!"

"Sao? Darling, anh thật là giỏi. Mực tiểu thư xin mời vào" (Sao biết tên hay vậy? -Vợ tài xế Lâm: Chuyện này có gì khó, ta chính là đệ nhất "quân sư quạt mo" của tiểu Lâm cơ mà...)

Màn chào hỏi vô cùng sến sẩm giữa hai vợ chồng nhà nọ cuối cùng cũng chấm dứt. Rốt cuộc thì họ cũng chú ý tới Mực Nguyệt đang đứng chòng gọng trước thềm cửa tiệm mãi mê suy nghĩ.

Ra là quán nhỏ này do vợ của tài xế Lâm mở. Cô gái xinh đẹp quyến rũ này ấy vậy mà lại là vợ của tài xế Lâm. Haiz, xem ra đầu năm nay xu hướng kết

hôn "đôi đũa lệch" đang lên ngôi.

"Mục tiểu thư, cô tới mua bánh sinh nhật phải không?"

Không những xinh đẹp mà giọng nói cũng như muốn rót mật vào tai người nghe nữa. Mục Nguyệt âm thầm đánh giá.

(Tôi muốn một chiếc bánh ngọt vị sôcôla, Lâm phu nhân, cô làm giúp tôi bây giờ luôn nhé!)

"Ồi không! Darling, cô ấy gọi em là Lâm phu nhân kia! Nghe thật xuôi tai quá đi!"

"Honey à, cô chủ nhỏ Mục là người vô cùng tinh tế mà! Phải bắt kịp thời gian nịnh hót bà chủ tương lai, sau này có khi lại được thăng chức cũng nên"

Hai người có thói ngay cái điệu bộ nửa Tây nửa Tàu đó đi không hả? Mục Nguyệt cảm thấy cô sắp chết chìm trong những lời nói hoa lá của cặp vợ chồng "lệch pha" này rồi. May mà ngay lúc này lò nướng trong bếp vang lên báo hiệu bánh đã chín mới giúp Mục Nguyệt được giải thoát khỏi bẽ khổ của hai người bọn họ.

"Mục tiểu thư xinh đẹp, cô hãy chờ một chút, mẻ bánh mới của tôi vừa ra lò, tôi trang trí giúp cô. Darling, anh còn không mau mời Mục tiểu thư ngồi!"

Mục Nguyệt vừa đặt mông xuống ghế thì rắc...chiếc bàn cách đó hai mét bỗng nhiên sụp đổ.

Chất lượng gỗ có vẻ như.. không được tốt lắm thì phải???

"Haiz, cái bàn chết tiệt này, sập bốn lần rồi mà vẫn còn sức sập cơ à, mà không mệt nhưng tao thì mệt đấy". Nói rồi vị tài xế nào đó xăm xăm vào trong nhà mang một chiếc búa tạ to đùng ra gõ gõ đập đập chiếc bàn đáng lẽ ra phải nên nằm trong sọt rác.

Công bằng mà nói, tuy chất lượng bên ngoài của tiệm bánh ngọt có hơi...tệ hại nhưng bánh do vợ tài xế Lâm làm ra thì vô cùng thơm. Đúng như tài xế Lâm miêu tả, vị lúa mạch quyện với hương kem và sôcôla nóng chảy tạo ra một hương vị có thể khiến người ta mê say.

Có lẽ bánh do Lâm phu nhân làm ra còn ngon hơn cả tiệm bánh ngọt số 3 nữa tiếng cả nước cũng nên.

Nhận bánh từ tay nữ chủ tiệm, Mục Nguyệt lên xe về nhà cùng với lời hứa sẽ PR giúp tài xế Lâm món bánh ngọt siêu ngon này tới Mạc Khiêm Vũ.

Khi Mục Nguyệt về đến nhà, cô không thấy Mục Huyền. Di Susan nói sáng nay sau khi từ ngoài trở về con bé đã lập tức tới công ty ngay.

Em gái có phải đang tránh mặt cô?

"Đại tiểu thư, cô có dùng bữa tối luôn không?"

(Di Susan, hôm nay con sẽ làm bữa tối)

"Sao vậy được, chuyện bếp núc nên để tôi làm"

(Vậy thì xem như hôm nay là một ngày vô cùng đặc biệt đi. Vì hôm nay là sinh nhật di mà!)

"Cô nhớ rõ hôm nay là sinh nhật tôi sao? Đại tiểu thư! cảm ơn cô"

(có gì đâu đi, đối với cháu sinh nhật của gì cũng quan trọng như sinh nhật của Huyền Huyền vậy)

Mục Nguyệt nấu ăn khá nhanh, chỉ một lúc sau, cả một bàn ăn ngon mắt đã được bày trên bàn, tất cả các món ăn đều là những món mà di Susan thích.

(Di hãy thổi nến và ước một ước nguyện mà di mong muốn nhất đi)

"Tôi ước giữa đại tiểu thư và nhị tiểu thư luôn hòa thuận vui vẻ. Mong hai vị tiểu thư sớm tìm được người tốt để gửi gắm cuộc đời"

(Sao chỉ ước cho chúng cháu vậy, di mau ước cho mình đi!)

"Đại tiểu thư, tôi chẳng có ước mong gì ngoài mong muốn hai cô sẽ hạnh phúc. Đạo gần đây nhị tiểu thư luôn không vui, ngày hôm qua lúc dọn phòng cô ấy tôi thấy có vỏ chai rượu và cả thuốc an thần nữa. Đại tiểu thư, nhị tiểu thư, cô ấy còn nhỏ mà đã mất đi tình thương của mẹ, nếu bây giờ cô ấy gặp chuyện gì không hay tôi thật sự không biết phải ăn nói như thế nào với mẹ của hai người nữa. Có phải giữa hai người gần đây có xảy ra hiểu nhầm gì không? Cô hãy nhường nhịn cô ấy một chút... dù sao thì cô ấy cũng rất thiệt thòi..."

(Cháu...cháu biết rồi!Hôm nay là sinh nhật của di mà, đừng nhắc đến chuyện không vui nữa. Chúng ta ăn thôi!)

Có lẽ ai cũng nghĩ vậy, tới cả di Susan cũng cho rằng cô nên nhường nhịn Huyền Huyền mọi thứ. Nhưng cô không muốn vậy, cô muốn ích kỷ một lần, chỉ một lần này thôi. Liệu có được hay không?

Chương 21: Game Over

Trước khi đưa tôi trở về biệt thự, ba cùng lão Quân đã tìm một bác sĩ khá có tiếng tăm để băng bó lại bả vai cho tôi.

Ông bác sĩ vừa ngồi sát trùng vết thương vừa lắc đầu tạch lưỡi.

- Dương tổng, con gái ông liệu có phải người phạm không thể? Vết thương sâu thế này mà có thể chịu đựng được quãng thời gian lâu tới vậy...

Ba tôi ngồi bên cạnh, quay sang hỏi tôi.

- Con có đau không?

Tôi lười mở miệng lắc đầu.

Trời sanh tôi có bản tính vô cùng lạ kì, so với những vết nứt mà trái tim tôi đang hứng chịu, thì có lẽ thứ tổn hại ngoài da này chỉ là cón con mà thôi. Lúc trước khi mới tập võ, thầy giáo bắt tôi phải luyện các loại chiêu thức vô hiệu hoá vũ khí, từ những khúc gỗ, gậy sắt cho tới đao kiếm tôi đều phải thuần thục. Hậu quả là khắp người bầm tím, từ cùi chỏ tay trở xuống bàn đều là vết xước. Lúc đầu tôi đau tới quặn người, nhiều khi nửa đêm ngủ không đành hoảng chạm phải vết thương, tôi ngồi dậy khóc một trận tan tành khói lửa. Nhưng sau đó tôi gặp biến cố với tên Cao Tuấn Vĩ, lửa hận kèm theo uất ức xoá tan đi hết thấy những nỗi đau thể xác ấy. Tôi lao vào tập luyện, lấy băng cá nhân dính ngang dính dọc khắp cả hai tay mà không hề có cảm giác.

Về tới nhà, vừa bước vào thềm cửa, ánh sáng và sự thân thuộc mang theo hơi ấm áp, làm cho tôi có cảm giác có một vòng tay đang chờ đón mình, sẵn sàng đỡ đỡ mình trở về từ một trận tình trải đầy hi nộ ái ố thương tâm.

Tôi quay đầu muốn đi lên phòng, lão Quân nắm cổ tay tôi kéo lại.

- Mày ổn chứ?

- Em không sao.

Ba xoa đầu tôi âu yếm.

- Con lên phòng tắm rửa nghỉ ngơi đi. Qua hết đêm đen u tối, ngày mai ánh bình minh vẫn sẽ rọi tới đỉnh đầu của con.

Bình thường tôi học rất khá môn văn, nhưng bây giờ không hiểu sao tôi phải cố gắng lẩm nhẩm óc mới có thể thông suốt lời ba.

Tôi lơ mơ gạt đầu rồi đi thẳng lên phòng. Nhớ tới cảm giác ngọt ngào ban nãy trong phòng cấp cứu lúc truyền máu, mùi thuốc xộc lên cổ họng khiến tôi chạy vào nhà vệ sinh nôn thốc tháo.

Ngước mặt lên nhìn tấm gương lớn treo trên tường, tôi hoảng hồn bắt gặp một người con gái có gương mặt như nhuốc, trên cổ lẫn trên mặt còn hằn lại vết máu khô. Đầu tóc rối bù, mái tóc dài vốn được tôi nâng niu lúc này bết lại vào nhau tới mức kinh tởm.

Đây không phải tôi, nhất định không phải là Dương Tử Hân, càng không phải là Dương tiểu thư của tập đoàn GMT danh tiếng!

Tôi chui tọt vào vòi nước đang chảy mạnh, hiện tại tôi chỉ muốn tổng sạch sành sanh những thứ đau thương như chỉ rối đang vướng trên người mình.

Ngâm mình trong nước một hồi lâu giúp tôi thoải mái ra được không ít. Từ nhỏ tới lớn tôi không thuộc loại người muốn trốn tránh rắc rối, chỉ cần gặp khó khăn dù lớn hay nhỏ tôi đều vắt óc giải quyết, tôi cũng hay tự hào đó là điểm tốt đáng phát huy của bản thân.

Nhưng ngay lúc này vì sao tôi lại thêm khát được trốn tránh. Tôi từng đọc một quyển tiểu thuyết, trong đó viết: "Yêu một người, có thể thuận trời, thuận người nhưng không thể thuận theo bản thân." Tôi yêu anh, nhưng số mệnh do ông trời sắp đặt lại ngược ý tôi, và tình cảm của anh cũng không hề dành cho tôi. Vì sao tình yêu đơn phương không phải là thứ tình yêu sai trái, nhưng cứ sao lại là thứ tình yêu tàn khốc đau thương nhất? Ai là kẻ sai và ai là người đúng, ai buông tay và ai níu giữ, ai thương tâm, tổn thương và ai hạnh phúc, viên mãn? Làm một kẻ thứ ba đã đành là sai, nhưng làm một kẻ theo đuổi tình yêu thì không gì gọi là sai cả! Vậy có gì kết cục vẫn hoàn thương tích đầy mình?

Tôi vùi mặt vào chăn, đầu óc như một cuộn tơ bị vò, những thứ chân lí mà tôi vẫn thuộc nằm lòng giờ chẳng khác gì một thứ ngôn ngữ cổ xa xăm, tôi không hề muốn hiểu. Hình ảnh Hoàng Vinh hiện lên trong tiềm thức khuấy lên cho tôi một khát khao mãnh liệt, ngọn lửa tình chứa đầy đam mê rực rạo trong cổ họng lẫn cả con tim. Nghĩ tới nỗi đau thiếu anh, tôi chỉ thấy lòng mình quặn thắt. Nỗi nhưng nhớ không biết từ đâu ập về làm tôi trào nước mắt, giọt lệ rời khỏi bờ mi thấm lên gò, cảm giác ướt át mon trớn khắp nửa khuôn mặt.

Tôi đang khóc vì lí do gì? Thất tình? Lí do này nghe qua có lẽ hợp lí! Những tháng ngày sắm vai kẻ thứ ba đáng ghét, tháng ngày cho một con tim thiếu

nữ trở nên cần cỗi với cuộc đời, cuối cùng đổi lại là hai chữ thất tình...

Tôi có nên ích kỉ nữa không? Tôi ích kỉ làm tổn thương hai con người yêu nhau say đắm, sẵn sàng đánh đổi tính mạng vì nhau để đổi về cho mình một tình yêu không hề toàn vẹn. Ai dám trách tôi với hành vi đó? Lương tâm trách tôi, toà án lương tâm sẽ tuyên phạt tôi với bản án vô tình và mức án cả đời sẽ không nhận được tình yêu thật lòng từ Hoàng Vinh. Tôi không muốn cả đời bị xiềng xích trong trại giam của tam giác tình oan nghiệt.

Tôi thoát ra, tôi nhận thua? Tôi sẽ để cho trái tim mình bị tổn thương đi một nửa, tôi sẽ chấp nhận mất đi tình yêu đầu đời của mình, phần còn lại tất cả đều tự do ...

Tôi sợ, sợ cả hai lựa chọn, nhưng tôi không thể thành toàn cho cả hai được tốt đẹp...

Cuối cùng tôi cần một lời trợ giúp. Ra khỏi phòng mình, tôi muốn đi tìm ba. Chắc giờ này ba đang ở thư phòng.

Ba ngồi trên bộ sofa đặt giữa ba kệ sách khổng lồ, trên tay là quyển kinh thánh khá dày.

Ngước lên thấy tôi, ba mỉm cười vẫy tay.

- Tú Hàn, lại đây!

Tôi nhích từng bước lại gần, ngồi bệch xuống sàn áp mặt vào gối ba. Kể từ ngày tôi mất mẹ, dù luôn có sự quan tâm từ ba nhưng tôi cũng luôn cố gắng tỏ vẻ trưởng thành, đã lâu rồi tôi không có vẻ phụng phịu thế này.

Có lẽ vì thế ba hơi bất ngờ trước hành động của tôi, khẽ đưa tay vuốt tóc con gái mình, ba hỏi.

- Sao con không nói cho ba biết?

Chắc ba đã biết hơn 90% câu chuyện từ lão Quân, tôi cúi mặt, cất giọng hơi nghẹn.

- Con xin lỗi, con nghĩ mình có thể giải quyết được nhưng... - Tôi thật sự không thể giải quyết.

- Con yêu Hoàng Vinh nhiều tới thế sao?

Tôi gật đầu.

- Lúc đầu con rất mạnh mẽ tuyên bố rằng con sẽ buông tay nếu tình yêu của họ đủ sức đậm sâu làm con cảm động. Nhưng, tới khi con cảm động thì con lại nhận ra mình yêu anh nhiều tới mức nào! Con không dám tưởng tượng tháng ngày sau này của con khi thiếu anh sẽ thế nào! Con nên làm sao đây? Một mặt, con không muốn làm anh đau và làm tổn thương Thuý Ngọc, nhưng một mặt con cũng không muốn mình mất đi anh...

Ba nhìn tôi hồi lâu, cuối cùng ôn tồn bảo.

- Trong tình yêu, nó thường đòi hỏi ba yếu tố, chân thành, khoan dung và hy sinh. Ba biết, tình cảm con dành cho Hoàng Vinh là chân tình, là toàn tâm toàn ý. Con cũng rất biết khoan dung, con sẵn sàng gạt bỏ chuyện Hoàng Vinh đã và đang yêu ai, con có thể chấp nhận những sai lầm của đối phương nhưng, Tú Hàn à, con còn cần phải học cách hy sinh.

Tôi ngước lên nhìn ba. Hy sinh?

- Tình yêu cũng giống như một trận chiến, nếu không có người anh dũng hy sinh thì không thể có chiến thắng vang dội. Đôi khi con người ta phải gạt bỏ sự ích kỉ cá nhân mình để mang lại hạnh phúc cho người khác. Con là con gái của ba, ba đương nhiên không muốn con đau khổ, ba muốn con hạnh phúc bên người mà con thật lòng thật dạ yêu. Nhưng ba cũng cần người đó yêu và trân trọng con của ba, trừ phi con có thể giết chết bóng hình kia trong trái tim đối phương, trừ khi con có một loại thần dược khiến đối phương yêu con, nếu không, hạnh phúc mà con nhận được chỉ là một thứ ảo ảnh, mơ hồ và không hề thực tế. Vì vậy thà con hãy đau một lần, đau một lần để lần sau rạn ròi hơn, hãy để cho người con yêu hạnh phúc...

Tôi không biết mình thông suốt được mấy phần trong lời ba dạy. Lúc quay về phòng, tôi cảm thấy đôi chân mình mềm nhũn, tôi ngồi bệch xuống sàn, gục mặt vào hai đầu gối.

Yêu là hy sinh, là buông tay, là mong ước đối phương hạnh phúc. Ba nói đúng, tôi thà cầm dao đâm vào tim mình một nhát, còn hơn để anh cả đời bị cuốn vào dòng xoáy của yêu và hận. Anh đau khổ, làm sao tôi có thể vui sướng..

Vấn cá cược này, người thua là tôi...

Tôi bắt buộc phải nhận thua, vì vĩnh viễn tôi cũng không bao giờ thắng nổi...

Hai trái tim yêu nhau mãnh liệt vượt qua cả chuyện tử sinh...

Tôi mở laptop, tìm kiếm một địa chỉ mail quen thuộc, soạn hai chữ: game over.

Đầu ngón tay tôi tự nhiên trở nên đau buốt, việc nhấn phím enter trở nên khó khăn vô cùng.

[thư của bạn đã được gửi]

Tôi ngã đầu về sau, cảm thấy lòng mình nhẹ bẫng, dù con tim như có ai đang xát muối.

Tất cả đã kết thúc...

Tạm biệt, mối tình đầu vụng dại...

Gò má tôi lại ướt, đầu lưỡi cảm thấy mặn chát...

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Thứ 3* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 22: Nếu Như Em Là Người Đến Trước...

Tôi không nhớ rõ sau đó tôi làm gì và thiếp đi lúc nào, chỉ biết khi thức dậy đã là chiều hôm sau.

Nhà bếp chuẩn bị cho tôi một bát canh gà, tôi húp qua loa, gặm vài miếng thịt lạt nhách rồi lại tiếp tục chìm vào giấc ngủ. Mờ mắt một lần nữa hoá ra đã là sáng sớm hôm sau.

Tôi đã trốn tránh đủ rồi, bây giờ chính là lúc tôi tự đối diện với một sự thật mà tôi cho là phù phàng, đi thu dọn tàn cuộc do chính mình tạo ra.

Thành phố ngày cuối đông lại đổ một cơn mưa dầm dề ướt át, kéo theo hơi lạnh quẩn vào da thịt. Tôi diện một chiếc váy len cổ lọ màu trắng leo lên xe, ghé vào cửa hàng hoa tươi ven đường, tôi chọn một bó hoa cẩm chướng, loài hoa vốn dĩ mang ngữ điệu là sự chân thành và cả sự kiên cường mạnh mẽ.

Tôi muốn xin lỗi Ngọc vì những gì tôi đã gây ra, càng muốn khuyên cô ấy hãy học cách mạnh mẽ hơn trong việc yêu đương và tìm kiếm hạnh phúc.

Bước vào bệnh viện, tôi không rõ Thuý Ngọc nằm ở phòng nào sau khi ra khỏi phòng cấp cứu đành đến hỏi quầy tiếp tân. Cô y tá sau khi trả lời tôi còn nhìn tôi một lượt, tôi còn ngỡ mặt mình dính phải lọ nghệ, ai ngờ cô ấy bảo.

- Em thật đẹp, đẹp như một thiên sứ.

Tôi bị bất ngờ, chớp mắt lia lịa, cười cười cảm ơn rồi ôm bó hoa tiến về phía thang máy. Tôi không nghĩ mình sẽ nhận được lời khen như thế...

Sau hai ngày ngủ vùi, hay đúng ra là nửa tỉnh nửa mê khuôn mặt tôi trở nên tiêu tụy đi không ít, son phấn hàng hiệu không thể nào giúp tôi che hết sự xơ xác của ngũ quan. Vậy mà...

Dọc theo dãy hành lang trắng bằng loại gạch men bằng phẳng, tôi lẩm nhẩm đọc số phòng mà cô y tá ban nãy vừa cho.

- 451, 451...! - Cuối cùng tôi cũng tìm ra.

Cánh cửa được khép hờ vọng ra tiếng nói thân thuộc.

- Em còn cảm thấy đau không? - Qua khe hở đó, tôi quan sát thấy Hoàng Vinh đang đỡ Thuý Ngọc ngồi tựa vào thành giường, sắc mặt anh còn tệ hơn cả tôi nhưng trong đáy mắt chứa đầy sự ấm áp và quan tâm hiếm thấy.

Tôi đã chuẩn bị sẵn tâm lý để chứng kiến những cảnh đại loại thế này, nhưng sâu trong tim vẫn nghe đau đến tê liệt.

- Em không sao? - Cô ấy đưa tay vuốt mái tóc của anh - Anh vất vả rồi!

- Phải! Em hại anh suýt chút phá tan cửa phòng cấp cứu để xông vào rồi, nếu không phải nhờ...

Tại sao anh không dám nhắc tới tôi, phải chăng anh sợ hai tiếng "Tú Hàn" sẽ đưa Thuý Ngọc đi?

- Hoàng Vinh, đừng làm Tú Hàn tổn thương. Em và cả mẹ em đều nợ cô ấy một gánh ân tình rất lớn, em không thể lấy oán trả ơn.

Hoàng Vinh siết tay Thuý Ngọc.

- Tú Hàn thật sự rất tốt, nhưng cô ấy cũng là một con người đầy kiêu hãnh, cô ấy vốn dĩ không cần tình yêu bố thí, miễn cưỡng từ anh hay bất kì lòng thương hại nào từ một ai. Nếu anh trao cho cô ấy tình yêu giả dối này, sẽ không công bằng cho cô ấy! Anh sẽ khiến Hàn phải đau thương cả đời.

- Không lẽ anh không có chút tình cảm nào với cô ấy?

- Ngọc, anh thừa nhận với em.. Nếu như anh không gặp và yêu em trước đó, anh sẽ yêu Tú Hân. Một cô gái hoạt bát, sôi nổi nhưng cũng trầm lặng, sâu lắng, cô ấy giống như đoá hoa trong con bão, dù mỏng manh nhưng rất kiên cường, ở bên cô ấy, người ta chỉ cảm thấy yên bình, ấm áp...

Tôi thoáng sửng sốt, không ngờ anh lại có suy nghĩ như vậy về tôi thay vì cay ghét, oán hận.

- Vậy tại sao... - Ngọc thay tôi hỏi câu hỏi đang vướng mắc trong đầu.

- Chỉ tiếc trái tim anh quá nhỏ, không thể chứa nổi hai tình yêu.

Thùy Ngọc nhìn anh, có chút vội vàng.

- Hân sẽ rất đau lòng..

- Cho dù cô ấy có đau cũng sẽ không biểu hiện bằng lời đâu, anh tin vào trái tim của cô ấy, cô ấy sẽ tác thành cho chúng ta đúng như lời hứa ban đầu. Một người con gái tốt như vậy, rồi sẽ có người yêu cô ấy thật lòng như anh yêu em, và Tú Hân sẽ đáp lại như em đã đáp lại với anh.

Tôi quay lưng lại tựa vào vách tường, dùng tình yêu này lại quả nhiên là quyết định không sai. Dần nén hết đau thương của mối tình đầu để tác thành cho đôi uyên ương bước ra từ cổ tích, không thiệt hại một tí nào!

Đưa tay lên gõ cửa, tôi tìm ra một giấy bắt ngờ thoáng qua trong mắt anh, tôi khẽ vuốt tóc lấy lại bình tĩnh rồi mỉm cười.

- Em không làm phiền chứ?

- Không sao. - Anh đáp.

Tôi bước vào đặt lên bàn bó hoa, quay sang Thùy Ngọc.

- Bạn thế nào rồi?

Thùy Ngọc cùng chẳng khác gì Hoàng Vinh, bất ngờ rồi lật đật đáp lại.

- Mình ổn rồi. Cảm ơn Hân.

Không khí trong phòng vốn dĩ đang đầy mật ngọt, vì sự xuất hiện của tôi mà bỗng nhiên căng thẳng vô cùng. Hít một hơi thật sâu, kéo tay Hoàng Vinh.

- Ngọc cho mình mượn anh ấy một chút nhé!

Ngữ điệu và từ ngữ tôi dùng đều ngầm cho biết tôi đã công nhận Hoàng Vinh là thuộc sở hữu của Thùy Ngọc. Nhưng nhìn sự lưỡng lự của anh, tôi nghĩ chắc anh không đoán ra được. Vì vậy tôi lập tức bồi thêm câu sau.

- Anh yên tâm, em không bắt cóc anh luôn đâu!

Rồi tôi nhe răng cười như thể tất cả những gì diễn ra chỉ như một giấc mơ bị vỡ vụn.

Chúng tôi lên tầng thượng của bệnh viện, từ trên cao nhìn xuống, cả cuộc sống bỗng chốc thu nhỏ lại, nằm gọn gàng trong tầm mắt.

Hai tay tôi gác lên song sắt.

- Anh không nhận được mail sao?

- Mail? Xin lỗi em, từ hôm đó tới giờ anh không mở mạng.

Tôi gật đầu, tiếp tục.

- Game over! Trò chơi đã kết thúc!

Hoàng Vinh thoáng giật mình với câu trả lời của tôi, hỏi lại bằng một giọng gấp gáp.

- Em...? Vậy là...

- Phải, em nhận thua, em bị hai người làm cho khóc sưng mắt mấy ngày liền rồi!

Lần này thì Vinh hiểu được hàm ý của tôi, anh buông giọng tiếc nuối.

- Xin lỗi em...

- Người xin lỗi phải là em. Em rất yêu anh nhưng lại hoàn toàn không nghĩ tới đó rốt cục là tình yêu như thế nào! Anh có còn nhớ anh từng nói với em rằng không một ai giải thích được tình yêu là gì, bây giờ thì em biết rồi... Đó là hi sinh. Yêu là toàn tâm toàn ý mong đối phương hạnh phúc, vì yêu anh

nên em tác hợp cho anh và Ngọc, hi vọng anh có thể cả đời vui vẻ.

Hoàng Vinh tiếc lên một bước, cầm tay tôi.

- Anh không nhìn lầm em! Cô gái...

Tôi nhìn vào mắt anh, không biết làm gì, kinh nghiệm sống gần 18 năm ròng không dạy tôi biết nên làm sao. Nước mắt suýt nữa trào ra ngay lập tức chảy ngược về.

- Trái tim anh nhỏ quá, không đủ trao tình yêu cho một trái tim đẹp đẽ như em, chỉ còn biết xin lỗi...

Tôi quay lưng về phía anh, thu vào cổ họng tí không khí, tôi nói.

- Phương châm sống của em chính là không có hai từ "nếu như". Nhưng bây giờ em đang nghĩ, nếu như em gặp anh sớm hơn Thuý Ngọc, phải chăng...

- Anh sẽ yêu em! - Hoàng Vinh nối tiếp câu nói của tôi. - Anh thừa nhận ngay từ giây phút đầu tiên gặp em, cảm xúc của anh không hề bình tĩnh, nó rất lạ thường, sau này ngồi ngẫm lại, anh mới nhớ ra nó không khác mấy so với cảm giác đầu tiên anh gặp Ngọc.

Tôi lắc đầu, một nỗi buồn mênh mang tràn vào lồng ngực, tôi quay mặt lại.

- Thế nên nếu có trách, chỉ trách em đến sau mà thôi...

Chúng tôi im lặng một lúc lâu, cuối cùng tôi thở dài một hơi, nói bằng một giọng đầy khao khát.

- Em có thể ôm anh không? Một cái ôm đàng hoàng chứ không phải là cái ôm trong lúc chúng ta đang rối loạn?

Tôi vừa dứt câu, phát hiện ra mình đã ở trong lòng của anh, quả nhiên rất ấm... Tôi áp mặt vào lồng ngực anh, nhịp tim của chúng tôi vẫn như thế, vĩnh viễn không trùng điệp.

Khó khăn rời khỏi vòng tay anh, tôi cố bình tĩnh mà mỉm cười.

- Em cũng có người yêu đấy!

- Người yêu?

- Phải, em đang chờ người đó xuất hiện, chẳng lẽ em không xứng đáng có một Hoàng Vinh của riêng mình sao?

Hoàng Vinh vuốt tóc tôi.

- Tất nhiên xứng đáng, tin anh, người đó sẽ xuất hiện, tốt hơn anh, và quan trọng sẽ dùng cả con tim rộng lớn của mình để yêu em.

Tôi gật đầu.

- Không còn sớm nữa, em về đây, về chuyện của hai bác ba em đã giải quyết rồi, anh không cần lo lắng. À, thay em gửi lời xin lỗi tới Thuý Ngọc.

- Được. - Anh hơi ngập ngừng rồi vịn vai tôi - Em hãy nhớ, bờ vai này của anh, không thể cho em hơi ấm của tình yêu, nhưng với tư cách một người bạn, một người anh, anh sẽ luôn sẵn sàng cho em tựa vào...

Nắng yếu nhạt chiếu lên chúng tôi, tôi nở nụ cười thay lời đồng ý rồi quay đi.

Nước mắt làm ướt nhoe gò má tôi, nỗi đau đớn đã không còn quằn quại mà chỉ tê rân trong lòng.

Đoạn đường về sau, tôi sẽ bước đi một cách yên bình, bởi khi quay lưng lại, tôi có một bờ vai để tựa vào...

6 tháng để làm một kẻ thứ 3, cả một đời làm kẻ đi tìm hạnh phúc... Tôi không cảm thấy mình lầm lỡ, bởi trái tim tan nát nào rồi cũng sẽ lành, quan trọng rằng những vết sẹo để lại sẽ không khiến bạn lo sợ trước bề dẫu của kiếp làm người...

Con mưa dài kết thúc đi mùa đông giá rét, bầu trời vui mừng toả tia nắng xuân ấm áp vào cuộc đời tôi...

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Thứ 3* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Ngoại Truyện: Hoà Cùng Nhịp Đập

5 năm sau, thủ đô Paris, Pháp.

- Cậu thật sự đề ý đến cô sinh viên đó sao? - Một thanh niên tay nâng cốc rượu có màu đỏ đậm, mỉm cười.

- Chuyện tôi yêu người khác làm cậu quan tâm vậy à? - Triệu Tuấn Dương ngồi phía đối diện, mắt không nhìn người mình đang trò chuyện mà chăm chăm vào bức tranh lập thể treo phía trên.

- Tất nhiên! Một kẻ quý thần còn lánh xa của tập đoàn Triệu Thiên như cậu mà cũng biết động lòng...

Tuấn Dương chỉ cười cười mà không đáp lại. Lần đầu tiên gặp Tú Hân, ấn tượng của cô đối với anh không hề bình thường, cô gái đó khuôn mặt không gọi là khuynh thành, ngũ quan không quá hoàn hảo nhưng rất cuốn hút. Đôi mắt đen lay láy, bình thường trông rất tỉnh nghịch nhưng sâu thẳm lại chất chứa một nỗi buồn phảng phất. Đó là buổi thuyết giảng về tình yêu và sự chung thủy vợ chồng của vị giáo sư rất có tiếng tại Pháp. Với chiếc đầm tím rũ qua gối, mái tóc hơi ngả nâu búi cao, Tú Hân ngồi một góc, khoanh tay lắng nghe, thi thoảng lại cúi mặt, như đang trầm trồ lời vị giáo sư kia nói.

Lúc kết thúc buổi thuyết giảng, khi len khỏi dòng người, Tú Hân vô ý đánh rơi lại chiếc thẻ sinh viên, gợn gàng tay Tuấn Dương lại là người nhặt được. Cái tên gọi Dương Tú Hân không hề xa lạ với người trong giới kinh doanh như anh, đó là cô tiểu thư của tập đoàn GMT danh tiếng lẫy lừng...

Bức ảnh anh chụp lại cô trong buổi thuyết giảng được bảo mật kỹ càng trong máy di động. Cả bản thân anh cũng không giải thích nổi vì sao mình lại có hành động như vậy, xoay đi xoay lại chiếc thẻ sinh viên, anh muốn trả cho cô nhưng không biết phải bắt đầu thế nào. Trước nay bạn bè luôn gọi anh là kẻ quý thần lánh xa bởi sự lạnh lùng ngàn năm không tan chảy, ai cũng đều dự đoán Tuấn Dương sẽ không yêu ai và cũng chẳng có cô nào dám rờ vào anh.

Buổi chiều hôm đó, sau khi tan học, Tú Hân đang rảo bước ra khỏi cổng trường, chăm chăm vào màn hình điện thoại mà nở nụ cười rạng rỡ, đó là một mail gửi sang từ Việt Nam, những hình ảnh đầy mật ngọt của cô dâu chú rể trong bộ ảnh cưới. Không kìm được, Tú Hân thốt lên thành lời cảm thán.

- Thật không ngờ từ bạn bè lại biến thành chị dâu rồi!

Thoáng thấy bóng Tú Hân, Tuấn Dương đã vội vàng mở cửa xe bước ra, vẻ đẹp ngời ngời của anh phóng khắp nơi khiến bao nữ sinh phải ngoái nhìn, đương nhiên, Tú Hân cũng không ngoại lệ.

Cô đứng nhìn anh hồi lâu, thầm đánh giá ngũ quan hoàn hảo không hề có góc chết của chàng trai trước mặt.

Tuấn Dương phát hiện cô gái này không hề có khả năng miễn dịch với người có nhan sắc như các nữ chính trong phim ngôn tình, lòng thốt nhiên cảm thấy rất vui.

- Chào cô! Dương tiểu thư!

Thấy người đẹp trai này gọi đúng tên mình, Tú Hân thoáng sững người, tháo cặp kính râm ra nheo mắt nhìn.

- Xin hỏi, anh là...

- Triệu Tuấn Dương, tôi vô tình nhặt được thẻ sinh viên của cô nên mang đến trả.

Mặc dù bề ngoài trông anh rất lạnh đậm nhưng phong cách nói chuyện với cô khá thân thiện khiến Tú Hân cảm thấy rất thoải mái.

- Triệu thiếu gia của tập đoàn Triệu Thiên? - Thật may mắn cho anh khi cô cũng biết đến anh.

Tú Hân cầm lấy thẻ của mình, mỉm cười.

- Cảm ơn anh.

Tuấn Dương bị đôi mắt long lanh của cô làm cho ngẹn hòng, chỉ biết đứng yên không thốt ra lời nào.

Tú Hân cảm thấy có chút buồn cười, đánh bạo khều vai anh, nháy mắt.

- Anh sao thế?

- À, không sao. Gặp cô cũng coi là có duyên, tôi có thể mời cô cùng đi ăn không?

Tú Hân khoanh tay ra chiều suy nghĩ, rồi gật đầu.

- Đi ăn thì không thành vấn đề, nhưng người mời phải là tôi, tôi nợ anh mà!

- Nhưng...

- Nhưng cái gì?

Phong cách trò chuyện của Tú Hân cực kì thoải mái, hoàn toàn khác xa với những cô tiểu thư danh giá mà Tuấn Dương đã gặp, càng không giống với cô

gái trầm lắng trong buổi thuyết giảng lần trước.

Tuấn Dương mở cửa xe cho cô, Tú Hàn đảo mắt qua chiếc xe trắng đậu bên kia đường, nhẹ nhàng phát tay rồi tiến vào trong xe của anh.

Không khí trong xe không hề trở nên nhàm chán khi cô chủ động bắt chuyện.

- Mạo phạm hỏi Triệu thiếu gia, vì sao những người trong giới kinh doanh đều gọi anh là kẻ quỷ thần xa lánh?

- Cô đoán xem! - Tuấn Dương vui vẻ nhìn Tú Hàn, anh cảm thấy tựa hồ mình đã quen biết cô từ lâu.

- Làm sao tôi biết được, tôi không học ngành bác sĩ tâm lý càng không muốn đi theo việc bói toán!

Tuấn Dương cười cười, cuối cùng cũng mở miệng.

- Năm tôi học đại học năm đầu tiên, trong giờ ngâm thơ, thầy giáo ra câu thơ 6 chữ đầu tiên là: "Mặt trời trốn chạy khỏi mưa dầm", rồi bắt chúng tôi nối tiếp một câu 8 chữ phía sau. Vì âm cuối của thầy là phần "âm" mà thầy không cho chúng tôi đối lại có chữ "râm" hoặc "lâm"...

- Như vậy quá oái ăm rồi! Vậy làm sao nối tiếp được!

- Chúng tôi như gà nuốt phải dây thun, lóng ngóng không biết trả lời làm sao, tôi đánh bạo nối tiếp: " Trong nhà thầy giáo vết thâm đầy người." Ban đầu thầy giáo lẫn chúng bạn đều không hiểu, lát sau đoán ra vấn đề, đầu ông ta như phát đom đóm lên, bởi ông ấy vừa cưới vợ, trời mưa đương nhiên phải ở nhà, mà vợ chồng son ở trong nhà chỉ có hai người thì...

Tuấn Dương nhìn sang Tú Hàn đang cười tới gấp bụng, cô vừa cười vừa hỏi.

- Phản ứng của thầy giáo đó ra sao?

- Ông ta nhìn tôi rồi gật gật đầu bất mãn, bảo: "Kiếp này gặp anh coi như tôi được mở rộng tầm nhìn."

Tú Hàn cười tới chảy cả nước mắt.

- Vậy là từ đó biệt danh được hình thành?

- Không, đó chỉ mới là bắt đầu!

- Há?

Rồi Tuấn Dương ung dung kể về những lần nhét giẻ vô họng người đối diện chỉ bằng việc trò chuyện. Từ cha mẹ, thầy cô, đồng nghiệp cho tới chính quyền cũng bị anh làm cho tháo mồ hôi hột. Tú Hàn càng nghe càng đau bụng, cười tới mức không dừng lại được, cả cô cũng được mở rộng tầm mắt với vị Triệu thiếu gia này, cô vốn dĩ đã là một kẻ bá đạo, nay gặp anh, cô thấy giống như gặp sư phụ đã dạy cho mình bản tính này từ kiếp trước.

Tuấn Dương đưa mắt nhìn Tú Hàn, nụ cười của cô quả nhiên giống như mặt trời toả nắng, rọi đến trái tim mà ai cũng nghĩ là đã bị đóng băng của anh.

Đó là một nhà hàng có tiếng tại Paris, Tú Hàn cầm lấy quyển Menu trên bàn, giao cho Tuấn Dương.

- Anh chọn món đi! Nhưng nhớ đừng chọn món đắt quá, tiểu thư cũng có lúc cạn tiền, tôi không phải Công tử Bạc Liêu "đốt tiền nấu trứng" đâu!

Anh đẩy quyển Menu lại cho cô, cất lời.

- Ưu tiên cho phụ nữ!

Tú Hàn mỉm cười, lật lật rồi gọi bừa vài món mà không thèm xem giá cả, duy chỉ có rượu là cô chọn hơi kĩ lưỡng.

Món ăn được mang ra, Tú Hàn không buồn cầm đũa mà chỉ chăm chăm vào thưởng thức rượu. Hôm nay cô diện một chiếc áo sơ mi trắng ôm dáng người cùng chiếc váy jean bó dài ngang gối, mái tóc dài xoã ngang lưng khiến cô cảm giác cô vừa diễm lệ sang trọng lại vừa năng động vô cùng.

Tuấn Dương cũng không ăn, anh bị nét đẹp của Tú Hàn cuốn hút, nhất là khi cô hơi ngửa cổ uống rượu lại càng phóng khoáng, nét tự do tự tại không gò ép của cô mới chính là điểm nhấn trong lòng anh.

Ngoài cửa có một cặp đôi khoác tay nhau bước vào, Tú Hàn vừa trông thấy đã vội lảng tầm nhìn, đôi mắt cô lại ẩn chứa một nỗi buồn sâu thẳm, khoe miệng bất giác cười một cách chua cay.

- Cô làm sao vậy? - Tuấn Dương thấy Tú Hàn có vẻ kì lạ, không kiềm được bèn hỏi.

Đường như nhận ra mình hơi bộc lộ quá mức, cô vội vàng lấy lại bộ mặt bình thường, hỏi.

- Sao anh không ăn?

Tuấn Dương không trả lời câu hỏi đó mà hỏi lại Tú Hàn

- Cô có chuyện gì sao? - Càng tiếp xúc với Tú Hàn, anh càng muốn tìm hiểu về cô, muốn khám phá trái tim của cô.

- Không, không có gì!

Biết Tú Hàn né tránh, anh nhận ra mình không nên gấp gáp, chinh phục một cô gái cần phải có lòng nhẫn nại.

Trời càng về khuya, phố xá càng lung linh màu sắc, Tuấn Dương lái xe đưa cô về, trên đường về, anh hỏi.

- Cô ở đây cùng ai?

- Tôi ở cùng một người bác. còn anh? Chẳng phải trung tâm của Triệu Thiên nằm ở Việt Nam sao?

- Tôi vốn dĩ điều hành công việc bên đó, nhưng chi nhánh của Triệu Thiên bên này người điều hành là anh tôi bị bệnh, phải tiến hành phẫu thuật nên tôi tạm thời sang đây thay anh đảm nhận. Khi nào cô tốt nghiệp về nước, tôi cũng sẽ về.

Tú Hàn im lặng, một lát sau có tiếng chuông điện thoại vang lên từ túi xách của cô.

- Alo!

[Alo bạn yêu! Đã nhận được mail của tao chưa đấy?]

- Đã nhận được rồi! Thưa chị dâu.

[Vậy à! Thấy thế nào? Có đẹp không?]

- Đẹp, đẹp lắm!

[Mày cũng mau mau kiếm một chàng hoàng tử đi, trải nghiệm cảm giác mặc váy cưới, tuyệt lắm!]

- Mày đừng ý sắp làm cô dâu rồi ngênh mặt! Trước sau gì tao cũng mặc thôi, cần gì vội!

[Chỉ sợ khi mày mặc thì đã thành bà già 80, tranh thủ khi nhan sắc còn mặn mà đi! À mà hôn lễ của tao và anh Quân mày có về không đấy?]

- Tất nhiên là có rồi!

[Vậy thì tốt quá!]

- Ủ, thôi khuya rồi, mày ngủ đi, kéo lão Quân lại mắng tao vì làm mất vợ tương lai lão có quãng thâm nữa!

[Bye bye!]

- Anh trai cô sắp kết hôn sao? Dương Minh Quân đúng không? - Tuấn Vinh nãy giờ nghe gần hết của trò chuyện điện thoại của cô.

- Phải.

- Cô dâu chắc thân với cô lắm?

- Đó là bạn học suốt 12 năm ròng của tôi, Nguyễn Tương Như. Tôi thật sự không biết bọn họ thích qua thích lại từ bao giờ, đúng một đã xin phép gia đình hai bên kết hôn rồi! - Tú Hàn bắt đầu kêu lên

- Nguyễn tiểu thư của tập đoàn thời trang Hanver Vasa? - Tuấn Dương là một lần nữa sững sờ đặt câu hỏi.

- Đúng vậy! Hôn lễ này tin chắc là rất hoành tráng, đoán rằng chẳng mấy chốc Triệu gia sẽ nhận thiệp mời thôi! Hi vọng anh sẽ tới!

Tim của Tuấn Dương bất giác đập phồng, không chỉ vì lời mời của Tú Hàn mà anh còn hình dung ra lễ cưới hoành tráng mà Tú Hàn đang đề cập tới, vô ý thức liên tưởng tới ngày anh nhìn thấy cô mặc váy cưới, đó liệu chẳng cũng sẽ là một hôn lễ lớn và tráng lệ của hai tập đoàn danh tiếng GMT và Triệu Thiên? Nhưng anh ngay lập tức dừng bánh xe tưởng tượng của mình lại. Trái tim của Tú Hàn quả nhiên là một khu rừng rậm rạp, thậm chí anh còn không biết phải tìm lối vào bằng cách nào chứ đừng nói là bắt đầu tiến vào. Nghĩ đến đây, lòng anh hơi chùng xuống.

- Sắp tới nhà tôi rồi!

Lời nhắc nhở của Tú Hàn kéo Tuấn Dương thoát khỏi mộng tưởng, anh dừng xe lại trước một căn biệt thự.

Tú Hàn tự động mở cửa bước xuống xe.

- Cảm ơn anh đã đưa tôi về nhà! Hẹn gặp lại!

Tuấn Dương chưa kịp phản ứng thì một cô gái tầm 18,19 chạy ra đón cô.

- Chị Tú Hàn vừa về sao? Bạn trai chị hả?

Tú Hàn suyt Mỹ Hàn rồi lắc đầu!

- Tôi là không phải bạn trai của cô à? - Tuấn Dương mở cửa xe cười cười.

- Phải bạn là con trai!

- Trai gái gì cũng được, chú Dương gọi video từ Việt Nam sang, đang trò chuyện với ba em ở trong, rất muốn gặp chị đó!

- Vậy sao? Tạm biệt anh nhé!

- Được, mai tôi đến chờ cô đi học!

Tú Hàn không đáp mà quay lưng vào trong...

Cô không phản đối nghĩa là đồng ý, Tuấn Dương không tin anh không tìm được ngõ vào trái tim cô.

Từ hôm đó, Tuấn Dương luôn làm tái xế không công cho Tú Hàn, giống như một đuôi chai lì không chịu rời khỏi. Gặp anh nhiều, thái độ của Tú Hàn vốn dĩ đã cởi mở nay cởi mở hơn, còn hay mắng anh là đồ dai hơn đĩa, Tuấn Dương nghe những lời mắng này của cô còn vui hơn cả bắt được vàng.

Dù vậy anh luôn biết cô dù thân nhưng cũng chỉ dừng ở mức độ bạn bè, mấy lần anh muốn tỏ tình với cô đều bị cô tìm cớ lãng sang vấn đề khác. Còn phần của Tú Hàn, tất nhiên cô biết Tuấn Dương có ý thích mình, ngay từ lần gặp đầu tiên cô đã nhận ra điều đó, nhưng lần tổn thương tình cảm năm nó luôn hằn lại trong tim cô một vết sẹo rất lớn, cô không dám lơ là trong tình cảm nữa. Đối với Tuấn Dương, cô cực kì có thiện cảm nhưng lại không tìm ra được lí do để mình trao con tim này cho anh.

Hôm đó, Tuấn Dương tiếp tục lái xe đưa Tú Hàn về nhà theo thường lệ. Nào ngờ họ gặp phải một tên tâm thần lái xe lạng lách trên đường, hấn liên tục vờn xe của anh khiến Tuấn Dương tức đến phát điên. Thấy thái độ của Tuấn Dương có hơi mất bình tĩnh, Tú Hàn vội vàng nói.

- Anh cẩn thận đó!

Không đầy 5 phút sau, chiếc xe ấy tông vào đầu một chiếc xe tải chạy ngược chiều, khiến chiếc xe tải bị mất lái gây ra một vụ tai nạn liên hoàn trên đoạn đường cao tốc. Dù đã nhanh chóngเบ vô lăng nhưng đầu xe tải vẫn tông vào hông xe của Tuấn Dương, trong giây phút mọi âm thanh gầm rú bên tai ấy, anh nhìn thấy đầu của cô bên cạnh sắp sửa va vào thanh chắn cửa, giây phút ấy, anh chỉ kịp chồm người qua giữ cô lại, còn đầu mình thì mặc kệ đập vào mành kính phía trước, cú va đập như chấn động tới tận xương tủy ở vùng đầu....

Nhưng khoảnh khắc sau đó của Tuấn Dương chỉ còn là mơ mơ tỉnh tỉnh, anh có cảm giác cô đang dùng hết sức kéo anh ra khỏi xe, chưa đầy một giây sau thì xe đã phát nổ. Anh nghe tiếng Tú Hàn gọi to nhưng lại nghẹn ngào.

- Ai đó gọi cấp cứu đi! Nhanh lên!!

Rồi anh lại nghe tiếng cô gọi tên mình liên tục, nhưng tầm mắt đã hoàn toàn tối đen...

Mơ màng mở mắt ra, trần nhà là một màu trắng toát, nhanh chóng định thần đây là bệnh viện, quay đầu sang bên cạnh, Tú Hàn đang ngủ gục trên cánh tay anh. Tuấn Dương thật sự không kiềm chế được, đưa tay vuốt lại phần tóc phủ trước trán cho cô, lòng thật sự cảm thấy ấm áp, có được giây phút này, dù có bị xe tông nặng hơn, rơi xuống từ đỉnh của tháp Eiffel Tuấn Dương cũng cam lòng.

Tú Hàn ngay lập tức bị đánh thức, thấy anh tỉnh lại đã vô cùng vui mừng.

- Anh tỉnh lại rồi sao? Tốt quá! Anh đã hôn mê gần 4 ngày rồi đấy!

Tuấn Dương cố gượng người dậy, Tú Hàn đỡ hộ anh một bên cánh tay.

- Anh sợ em bị thương..

Tuấn Dương chuyển cách xưng hô làm Tú Hàn bối rối, nhưng cô vẫn làm thính giống như không để ý. Bỗng Tuấn Dương cầm lấy tay cô, áp sát vào trái tim mình.

- Tú Hàn, anh rất thích em! Cho anh một cơ hội khám phá trái tim em được không?

Tú Hàn không rút tay về cũng không có phản ứng gì trên mặt. Tuấn Dương chuẩn bị buông tay cô trong thất vọng thì cô đã dùng tay còn lại vuốt lên bên trái trán anh, nơi có miếng băng trắng to ngự trị, đầy mất lộ rõ sự đau thương.

- Nếu vậy thì anh mau chóng hồi phục đi! Đầu của anh bác sĩ nói nếu không biết điều trị và tịnh dưỡng rất dễ biến thành chấn thương sọ não! Anh mà như thế làm sao bước vào trái tim em!

Tuấn Dương nghe từng câu từng chữ của Tú Hân trôi vào trái tim mình, không kiềm nổi vui sướng mà siết cô vào lòng.

Tú Hân hơi luống cuống rồi ôm chặt thắt lưng anh, cô áp sát mặt mình vào lồng ngực anh, lắng nghe nhịp của hai con tim.

Chúng hoà chung một điệu...

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Thứ 3* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.